

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kopenhag Dağı

Kaspar Colling Nielsen

“Eğer tamamen normal bir kitap arıyorsanız o zaman şimdiden söyleyeyim: bu kitap öyle bir kitap değil çünkü kitabın yarısına geldiğinizde yazarın mı yoksa okurun mu aklını yitirdiğini söylemek çok zor olacaktır. Kitabın sonuna geldiğinizde ise hem yazarın hem de okurun aklını yitirdiğini düşünmemeniz elde değil.”

Fredrik Backman

ayrıkşı kitap'tan...

*Sadece düşüncelerinden dolayı başkasını
yargılayan, tecrit ve linç eden düşüncesiz
akıllar bu kitabı okumasın. Okumaya
değer veren bir ayrıkşı okuru aynı
zamanda düşünmeye de değer verir.*

Ayrıksı Kitap: 11
Kurgu: 10
Bana öyle bir kitap verin ki hayata başka bakayım: 3

Özgün Adı: *Mount København*
Kitap Adı: *Kopenhag Dağı*
Yazar: Kaspar Colling Nielsen
İngilizceden Çeviren: Duygu Bolut
Editör: Gizem Toy
Sayfa Tasarım: Alla Özabat

Baskı: Dörtel Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Zafer Mahallesi 147. Sokak 9-13 A Esenyurt-İstanbul
Tel: 0 212 565 11 66
Matbaa Sertifika No: 40970

1. Baskı: Mart 2020, 1500 Adet
ISBN: 978-605-06972-0-9
Copyright © Kaspar Colling Nielsen, 2010
© Ayrıksı Kitap, 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Ayrıksı Kitap
Yayıncı Sertifika No: 42978
Küçükbakkalköy Mah. Flora Residence
No: 1 Kat: 28 Ataşehir-İstanbul
bilgi@ayriksi.com / www.ayriksi.com

Kaspar Colling Nielsen

KOPENHAG DAĞI

İngilizceden Çeviren: Duygu Bolut

İÇİNDEKİLER

PELİKAN	14
TENİS ŞAMPİYONU	21
MERDİVEN BOŞLUĞU	41
TELESKOP	51
KUŞ İNSANLAR	66
KONSERVE İNCİR	78
MIKNATIS ADAM	86
BAHÇE CİNİ	97
KOMPLO	106
UZAYLILAR VALBY'DE	112
VAMPİR	122
GRÖNLANDLI MESELESİ	132
ELMA YEMENİN KEYFİ	146
KONUŞAN KEŞİŞ	151
GRİ KADIN	160
KAHVALTI TABAĞI	165
MIKNATIS ADAM'IN SON SAVAŞI	179
NOTLAR	203
ÇEVİRMEN HAKKINDA	205

Basittir Uçmak

Koydum ya başparmağımı

Burnumun ucuna

Verdim izni

Merkezi olsun diye

Dönüp duran vücuduma.

Yıllar yıllar önce Danimarka devleti, Avedøre Holme Adası'nın orta yerine bir dağ dikmeye karar verdi. Dağın inşa süreci iki yüz yıl kadar sürdü. Bu süreç sonunda tamamlandığında dağ, üç bin beş yüz metre yüksekliğindeydi ve elli beş kilometreden daha fazla bir alana yayılıyordu. Yani bu alan neredeyse yüz on sekiz futbol sahası ya da Bornholm Adası'yla birlikte birkaç adanın daha bir araya gelerek kaplayacağı alana denk düşmekteydi. Devasa yapı Avedøre Holme'ün toprak sınırını aştığı için adanın etrafını saran denizin bir kısmı da inşaatın devam etmesine olanak sağlayacak şekilde doldurularak yeniden düzenlendi. Yapıya Kopenhag Dağı adı verilmişti. Deniz seviyesinden itibaren her yüz metrede bir sıcaklık oldukça hızlı bir biçimde yarım derece kadar düşüyordu. Dağın eteklerinde sıcaklık sıfır dereceyi gördüğünde, zirvede eksi on yedi buçuk santigrat derecelere ulaşıyordu. Bu nedenle de yılın büyük bir kısmında dağın zirvesi kalın bir buz tabakasıyla örtülüyor ve kış boyunca da tamamı kar ve buzla kaplı oluyordu. Her ne kadar kazaları önlemek amacıyla mütemadiyen korucu birlikleri devriye geziyor olsa da ara sıra dağın tepelerinden kopup gelen kar kütleleri dağın etrafındaki yerleşim yerlerini çığ misali

vrabiliyordu. Bu tür olaylardan özellikle Hvidovre ve Glostrup etkilenmekteydi. Bahar geldiğinde, buzlar erirken dağın yüksek kesimlerinden akıp eteklerine kadar uzanan dereler ve nehirler oluşuyordu. Akıntıların bir kısmı, inşa sırasında dağın eteklerine kazılan derin su yataklarıyla Køge Körfezi'ne yönlendirilmişti, ancak suyun debisi o kadar yüksekti ki dağın etrafında bir anda geniş bir delta ovası oluşmuştu. Yetkililer, su baskınlarını önlemek ve suyun yoğunluğunu kontrol altına almak amacıyla çareyi Damhus Gölü'nü yirmi kilometreden daha fazla genişletmekte bulmuştu. Bugün göl neredeyse Greve'ye kadar uzanıyor. Yine de delta nehri olduğu yerde kaldı ve mineral zengini sularında giderek artan bir somon ve tuzlu su alabalığı nüfusu oluştu. Bu yeni balık popülasyonu da, Danimarka'da beyaz kuyruklu deniz kartalı ve kara kartalı türlerinin yoğun bir biçimde görülmeye başlayacağını habercisiydi. Ellebjerg Deresi'nin yakınlarındaki eski yerleşim yerlerinin sakinleri, her sabah erken saatlerde, delta nehrinin Valby ve Hvidovre civarındaki kısımlarında suya dalıp balık avlayan kartalları ve sakin, ritmik hareketlerle kendi paylarını bekleyen sinek olta balıkçılarını izleyebiliyordu. Daha tam olarak yükselmeyen güneş ise civardaki böcek hazinesini görünür kılıyordu.

Dağın inşasının maliyeti yaklaşık olarak altı yüz milyar Danimarka kronunu bulmuştu. Yapımı neredeyse iki yüz yıl sürdüğü için devlete ve münferit yatırımcılara yıllık maliyetiyse üç milyar kron kadardı. Proje, geniş bir dış kaynak deste-

ğiyle finanse edildi; pek çok farklı şirket ve eyalet, dağın farklı bölgelerinin inşaat masrafını üstlendi ve bu şekilde o bölgelerin kullanım hakkını da elde etmiş oldu. Yatırımcılar daha sonra dağın işletilebilmesi için bir konsorsiyum oluşturdu. Yalnızca dağın zirvesinde gerçekleştirilen kış sporlarından dahi hatırı sayılır bir gelir elde ediliyor ve aynı zamanda bölgedeki oteller de yıl boyunca Danimarka vatandaşlarının yanı sıra pek çok turist ağırlıyordu.

Dağda mülk edinebilecek kadar şanslı ya da ayrıcalıklı olan kimseler, neredeyse kuşaklar boyu burada kalıyor ve zaman içerisinde iyiden iyiye yerleşiyorlardı. Bölgede, özellikle de iklim için son derece uygun olan Danimarka dağ keçisi yetiştiriliyordu. Nehirlerdeki somon ve alabalık sürülerinin yanı sıra Danimarka dağ keçisinin sütünden elde edilen keçi peyniri, dağ ile gelen özel gastronomi ürünlerinin başında gelmekteydi.

Daha alçak rakımlarda, dağın çevresini saran geniş bir ormanlık alan vardı. Diğer bütün Danimarka ormanlarında olduğu gibi bu ormanlar da eğimli olmasına rağmen pek çok açık yeşil kayın ağacı ve yaşlı çınara ev sahipliği yapmaktaydı. Ancak rakım yükseldikçe bitki ve hayvan çeşidi değişiyordu. Bin metre kadar yukarı çıktığınızda bitki örtüsü neredeyse tamamen çam ağaçları ve çalılardan oluşuyor; vahşi yaşamın sahipleri ise dağ aslanları, dağ keçileri, kartallar ve kutup martıları oluyordu. Tepelere çıktıkça bitki çeşitliliği daha da azalıyordu, bu kesimlerde çıplak arazinin sert ve rüzgârlı ha-

vasına dayanabilen yegâne türlerden olan kutup tilkisi, ayı, ada tavşanı ve Danimarka dağ keçisi yaşayabilmekteydi.

Bir grup Grönlandlı, yığın halinde dağın yüksek kesimlerine yerleşmişti ancak yasalara aykırı bir biçimde göç ettiklerinden hem Danimarka devleti hem de yatırımcılar olaya dahil oldu, gelgelelim meselenin çok daha karmaşık olduğu ortaya çıktı.

Dağ, profesyonel kış sporları atletleri ve bisikletçiler için kusursuz antrenman koşulları sağladığı için Danimarka bir yıl, Olimpiyatlar ve Tour De France'ın bu dağda gerçekleştirilmesi için başvuru yaptı.

Nihayetinde Tour de France yarışları Danimarka'da, Kopenhag Dağı'nda gerçekleştirildi ve hatta etkinlik sırasında ünlü bir şair ve spor yorumcusu gözlemlerini şöyle aktardı:

"İçinde bulunduğu bölgenin karakteristiğinden son derece uzak olan bu yapay dağ her şeye rağmen kendine sağlam bir yer edinmiş. Babil Kulesi'nin bir eşi olabilecek kadar devasa bir yapı olan Kopenhag Dağı, doğa tarafından kabul görmüş durumda. Bu tasarım, bu yapay form maddesel biçimini bir şekilde kazanmış ve dünyaya açılan bir kurgu eser gibi mütemadiyen gelişen harikulade manzarasıyla hâlâ da gelişmeye devam ediyor. Yapıyı incelediğinizde edindiğiniz izlenim bu; aslında artık bir yapı da denemez bu devasa dağa, zira artık kurgu vücut bulmuş ve en başında yapılan çizimlerden çok daha başka bir halde karşımızda dikiliyor. Dün sabah buraya

ulaştığımızda, kendi su bentlerini inşa etmekte olan bir kunduz kolonisiyle karşılaştık; gördüğümüz manzara gerçekten de Alaska ya da Rocky Dağları'nda karşınıza çıkacak türdendi." Bir başka yorumcu arkadaşı da şöyle eklemişti: "Sanırım hayvanların meseleyi çok da umursamadığını söyleyebiliriz. Yani sonuçta buradalar işte."

Køge Limanı bölgenin merkezi olmuştu. Artık rıhtımı boylu boyunca et tütsüleme dükkânları, balıkçılar, sayısız mağaza, oteller ve restoranlar süslemekteydi. Denizden gelen ziyaretçiler ve yat sahiplerinin dışında, dağ ve Danimarka'nın diğer geniş limanları arasında mekik dokuyan sarı feribotlarla gelen yolcular buradan karaya çıkıyordu.

Dağın devasa boyutları ve zamanında yapılması imkânsız görünen inşası, 1930'lardaki Büyük Buhran'dan bu yana örneği görülmemiş, sıra dışı ölçülerde hırs dolu projeleri için cesaret arayan sıradan insanlara dahi ilham kaynağı oluyordu.

PELİKAN

Kimse bir doktor ve amatör ornitolog olan Jan Peter Lassen'in dünya tarihine damga vuran en önemli insanlardan biri olacağını hayal edemezdi. İnsan olmanın içerdiği anlamı, tarih boyunca kimsenin yapamadığı kadar genişletti.

Jan Peter, kendini bildi bileli kuşlara hayrandı. Çocukken oturup gün boyunca kuzgun sürülerini, karabatak kolonilerini ya da arka bahçelerindeki baştankaraları izlerdi. Büyüdükçe, kutup martılarını daha yakından incelemek ve sabahın erken saatlerinde dağın etrafını çevreleyen delta nehrinde avlanmakta olan balık kartallarını gözlemlemek için, bisikletine atlayıp her gün Kopenhag Dağı'nın yolunu tutmaya başladı.

Daha on yaşındayken annesini kaybetmişti ve babası, oğlu her geçen gün daha da içine kapandıkça giderek daha fazla endişelenmeye başlıyordu. Jan Peter yalnızca kuşları gözlemlerken ya da akşam yemeğinde masaya oturup gözlemlerinden bahsederken mutlu görünüyordu. Liseye başladığında ne herhangi bir partiye katılmış ne de kız ya da erkek herhangi birine karşı romantik

hisler beslemişti. Jan oldukça çalışkan bir öğrenciydi ve eskiden olduğu gibi Kopenhag Dağı civarında ve dağın üzerinde yaşamını sürdüren kuşları incelemeye devam ediyordu. Mezun olduktan sonra üniversitede ornitoloji okumak istemişti, ancak babasıyla yaptığı uzun tartışmaların sonunda pes ederek tıp okumayı kabul etti: Bu tercihin sonuçları Jan Peter'in kendi yaşamından çok daha ötelere uzanacaktı.

Uzun yıllar sonra Jan Peter, otuzlu yaşlarının sonuna yaklaşmışken bir akşam, çifte vardiyanın ardından evine gelmiş koltuğuna oturup yaban ördekleriyle ilgili bir DVD izliyordu. Jan Peter'in tamamı kuşlarla ilgili olan ve televizyonun hemen arkasındaki iki uzun kitaplığı dolduracak şekilde alfabetik sırayla dizdiği geniş bir DVD arşivi vardı. Uzun mesailerinden sonra yorgun argın eve geldiğinde kuşlarla alakalı programlar izlemekten fazlasıyla keyif alıyordu. Onları izlemek uyumadan önce biraz olsun rahatlamasına yardımcı oluyordu. Bu, daha önce belki binlerce kez yaptığı bir şeydi ancak o akşam sıra dışı bir şey oldu. Bir erkek ördek beceriksizce bir tepeyi tırmanmaya çalışırken Jan Peter'in aklına bir fikir geldi. Babasının, çocukluğu boyunca defalarca söylediği o cümleyle aslında ne demek istediği bir anda kafasında netleşmişti:

"Her şeye sahip olamazsın, Jan Peter. Bazen bir seçim yapman gerekir."

Jan Peter aklına düşen bu fikre kendini o kadar kap-
tırdı ki hemen ertesi gün, ortopedi cerrahı olarak devam
ettiği işinden istifa edip, bireysel emekliliğini bozdura-
rak üç yüz on iki bin Danimarka kronunu nakit olarak
aldı.

Yine aynı gün; yoga, koşu, kürek ve sabit bisiklet eg-
zersizlerinden oluşan sıkı bir programa ve protein ve
karbonhidrat yüklü yeni bir diyetle başladı. Günde üç
kez antrenman yapıyor ve antrenmanlarına yalnızca is-
tihdam ettiği mühendislerle ve bir de tıp fakültesinden
eski bir arkadaşıyla toplantı yapmak için ara veriyordu.
Bahsi geçen arkadaşı aynı zamanda deri nakli konusun-
da uzmandı. Bu yoğun programa, vücudundaki yağ
oranı %7'ye düşene kadar altı ay boyunca devam etti.
Yanakları çökmüş ve hatları keskinleşmişti. İncecik be-
deninde kaburgaları sayılıyor, damarları resmen ortada
geziyordu.

Jan Peter, sonunda Hamlet adında özel bir hastaneye,
elinde uygulanmasını istediği prosedürlerin net ve sade
bir biçimde açıklandığı kusursuz bir dosyayla başvur-
duğunda formu gerçekten sıra dışıydı.

Belirlediği şartlara göre doktorlar bacaklarını, üst
bedeninden birkaç santimetrelik iki çıkıntı halinde uza-
yacak iki kemik parçası kalacak şekilde keseceklerdi.
Ayrıca kalçalarını da alacak ve yerine ince, polikarbon

malzemeden çok hafif plakalar yerleştireceklerdi. Alt iki kaburgasını alacak ve daha önce bağırsak ve üreme organı işlevi gören kısımlar içinde birtakım düzenlemeler yapacaklardı. Daha sonra kesilen bacaklarının derisini soyacak ve Jan Peter'in pek değerli yönlendirmelerini takip edip deriyi ikiye keserek üçgen şekli verilmiş iki parçaya gererek tutturalacaklardı. Ardından bu iki üçgeni, Jan Peter'in omurga bel kemiğine, her iki kolunun altına gelecek şekilde yerleştireceklerdi, böylece Jan Peter, kollarını düz bir açıyla havada tutabilecek, yani kanatlarını uygun bir biçimde açabilecekti. Bir de şu var; kanatlar canlı dokudan yapılmış olacaktı.

Jan Peter bütün bu işlemlerin ardından kendini çabucak toparladı ve ameliyatlardan iki ay sonra hastanede yeniden egzersizlere başladı. Altı ayın sonunda da taburcu edildi. Taksi bulmak üzere küçük bir erkek ördek misali sendeleye sendeleye dışarı çıktığında sadece on sekiz kiloydu. Planladığı şekilde kalan son parasını da Kopenhag Dağı'na çıkabilmek için harcayacak ve burada, ulaşabildiği en yüksek noktaya çıkararak kendini boşluğa bırakacaktı. Öyle de yaptı. Denizin üzerinden süzülürken yüzeyin altındaki balıkların berrak gölgelerini görebiliyordu. Hemen üzerinde, kendisine çığlık çığlığa bağırان iki martı geçmekteydi. Kanatlarını çırpıp şaşırtıcı bir biçimde kolayca hız kazandı. Ancak küçük bedeni yoğun bir itici güce maruz kalıyor, bu yüzden

bütün enerjisini ve konsantrasyonunu sert esen rüzgâr tarafından bir yere savrulmamak için harcıyordu.

Jan Peter zaman içerisinde uçmakta ustalaştı. Termal rüzgârları hissetmeyi ve birkaç kez kanat çırparak Kopenhag Dağı'ndan Hellerup'a süzölmeyi öğrendi.

Kopenhag Dağı'ndaki caminin kubbesine yerleşmişti artık. Her sabah buradan havalanıp şehrin üzerinde süzölüyordu. Bir kuş için bile oldukça sıkı olan bedeni sebebiyle şehrin sakinleri ona Pelikan adını vermişti.

Dağın üzerinde yaşayan canlılar yalnızca vahşi hayvanlar değildi. Her yıl en az birkaç evcil hayvan ya sahipleri tarafından buraya terk ediliyor ya da evlerinden kaçıp dağı yuvaları belliyordu. Özellikle kediler ve köpekler yoğunluktaydı. Ancak yalnızca köpeklerin bazıları bölge sakinlerinin çöplerini karıştırarak yiyecek bir şeyler bulup uzun süre hayatta kalmayı başarıyordu. Zamanla sayıları yirmiye varan sürüler oluşturmuş ve bölge sakinleri için büyük bir tehdit olmaya başlamışlardı. Ne yapacakları belli olmuyordu, saldırgandılar ve hastalık taşıyorlardı. Bu nedenle yetkililer sık sık köpekleri yakalayıp uyutmak için ekipler görevlendiriyordu.

Kediler içinse durum daha farklıydı. Kimseyi rahatsız etmiyor ve genelde kuşlar, fareler ve sıçanlarla beslenerek başlarının çaresine bakıyorlardı. Ancak kedilerin tamamının hayatta kalması şöyle dursun, yalnızca kendine yeterince yiyecek bulabilen ve zorlu kış şartlarına dayanabilen birkaç kedi hayatta kalabiliyordu ve bu durum, evcilleştirilen Norveç orman kedisi için bile geçerliydi. Her yıl çok az kedi hayatta kalıyordu ve zaman içerisinde ufak bir vahşi kedi popülasyonu oluştu. Bir süre sonra da kendine has özellikler geliştiren türe Danimarka

dağ kedisi adı verildi. Danimarka dağ kedileri normal ev kedilerinden çok daha iridir; bazı erkeklerin ağırlıkları on kilonun çok üzerine çıkabiliyor. Kürkleri oldukça yoğun, özellikle kış mevsiminde daha da sıklaşıyor. Kalın ve bol tüylü kuyrukları var. Renkleri tipik olarak kırmızı ya da siyah ama bazen kürklerinde beyaz benekler de olabiliyor. Patileri ev kedilerinin patilerinden çok daha geniş ve bir tür doğal kar botu görevi görüyor. Danimarka dağ kedileri son derece akıllı ve kurnaz, en zorlu koşullarda dahi yiyecek bulup bunları saklamayı beceriyorlar. Genellikle akarsu ve göllerde balık avladıkları, özellikle dağın eğimli yerlerinde kuş yakaladıkları gözlemleniyor.

TENİS ŞAMPİYONU

Stig Andersen, ilerlemiş yaşına rağmen hâlâ oldukça hırslı bir amatör tenisçiydi. Daha on sekiz yaşındayken Danimarka Ulusal Turnuvası'na katılmıştı, ancak ne o yıl ne de sonrasında kazanabilmişti. Artık kırk iki yaşındaydı ve yıllar boyu Rødovre Tenis Kulübü'nün namağlup kulüp şampiyonuydu, tabii geçen yıl yapılan yarışta on dokuz yaşındaki Axel Schandorf'a yenilmesini saymazsak. Tenis dışındaki bir diğer işiyse öğretmenlikti. Marianne ile evliydi ve on dört yaşında Emilie adında bir kızları vardı.

Yaz mevsimi gelmişti ve geleneksel kulüp turnuvasına sadece birkaç hafta vardı. Rødovre Tenis Kulübü, Kopenhag Dağı'na sadece birkaç kilometre mesafede, kayın ağacından çitlerle çevrili ufak, yeşil bir vahaydı âdeta. Çitlerin arasına itinayla yerleştirilmiş giriş kapısından geçip yapraklarla bezeli yola girdiğinizde, kendi sesleri, aromaları ve kendi kuralları olan bambaşka bir dünyaya adım attığınızı hissediyordunuz. Artık araba sesi duymuyordunuz ve içinize, kişisel sorunlarınız bile bu devasa yeşil kapılardan içeri giremezmiş gibi bir his

doluyordu. Tesis, çakıl taşlı patikalarla özenli bir biçimde çevrelenmiş sekiz toprak korttan oluşuyordu. Sağda solda ufak tefek bitkiler ve huş ağaçları görölüyordu. Alanın dört bir yanında, önceki günkü etkinlikte insanların oyunları izlerken ya da bir ağacın gölgesinde öğle yemeklerini yerken oturmaları için yerleştirilmiş yeşil sandalyeler vardı. Üyeler, kulübün güneye bakan terasında toplanmıştı. Terastan bakınca birinci kortun tamamını ve hemen arkasındaki Kopenhag Dağı'nı görebiliyordunuz.

Rødovre gibi küçük kulüplerde hemen hemen tüm üyeler birbirlerini tanırdı ve bu yüzden herkes, bu yıl gerçekleşecek turnuvada Stig ve Axel arasında kıyasıya bir yarışın olacağını biliyordu. Stig, Axel'in genç bir oyuncu olarak kulübe ilk katıldığı zamanları bile hatırlıyordu. Hatta kısa bir süre için ona antrenörlük yapmıştı, kulüpteki diğer üyeler gibi Axel de ona hayranlıkla bakıyor ve bir kulüp şampiyonuna yaraşır bir saygıyla selamlıyordu. Stig'in kendine has bir havası vardı. İyi işler çıkarıyordu. Bir yerde, Danimarka'da gelinebilecek en üst seviyede yarışmıştı ve insanlar, yirmili yaşlarının başında yaşadığı o ciddi sakatlık olmasaydı neler başarabileceğini biliyor, hep de bundan bahsediyordu.

Yıllar geçtikçe kulübe, Stig'i yerinden edebilecek çok yetenekli oyuncular katıldı ancak karşılaştığı her

tehditte Stig sükûnetini korudu ve zaman içerisinde, yeni rakibi ne zaman sağlam bir bekhend yapsa ya da agresif bir servis kullansa, aynı hükmü verirdi: "...yeterince iyi değil."

Yıllar içerisinde karşısına çıkan tüm rakiplerini yendi. Oyunu kendi keyfine göre şekillendirmeyi iyi biliyordu. Şayet rakibi sert bir servis kullanırsa, Stig çok daha sert ve açık bir karşılık veriyordu. Eğer rakibin sağlam bir forhendisi varsa, Stig forhendisini daha sağlam kullanıyor ve bu şekilde rakibini alt etmekle kalmayıp, elindeki en önemli özelliğini de kaybetmesini sağlıyordu. Stig'in istediği tek şey maçı kazanmak değildi; rakibinin, onun bu oyuna her yönüyle hâkim olduğunu anlamasını isterdi ve oyunu ne kadar domine ettiğini, rakibini yenmek için kendi tarzına sadık oynamak zorunda kalmayacak kadar sağlam olduğunu göstermek istiyordu.

Ancak Axel'e gelince işler değişmişti. Önceki yıl kazandığı zafer, kulüp içerisindeki güç dengesini değiştirmişti. O gün Stig oyundan sonra terasta kafenin önünde birkaç üyeye birlikte otururken Axel, her nereye gitse onunla gelen ve mütemadiyen ya mesajlaşan ya da telefonla konuşan genç ve fit kız arkadaşıyla yanlarına uğradı. Axel eskiden farklı olarak artık alaycı yorumlarda bulunuyordu. Bir keresinde Stig'e yaşı nedeniyle artık hazırlık maçlarına katılmak yerine, turnuva için yeterince enerji toplayabilmesi için bir köşede oturup sadece

maçları izlemesi gerektiğini söylemişti. Bir başka karşılaşmalarında da herkesin içinde Stig'e, kulüp binasından kendisine bir yastık getirebileceğini söylemiş ve ardından dediğini yaparak yastığı kabartıp Stig'in sırtına koyarken, oturduğu yerde artık daha rahat edebileceğini söyleyerek kahkahalarla gülmüştü. Stig, elbette Axel'in böyle özgüven sahibi olmak için geçerli bir sebebi olduğunun farkındaydı ve bu yüzden hem bir tenis oyuncusu hem de bir insan olarak kendini güvende hissetmiyordu. Geçen yıl Axel, Stig'den çok daha hızlı ve güçlüydü; bu yılsa Stig, Axel'in hemen her alanda oyununu nasıl geliştirdiğini bizzat gözlemlemişti. Axel'in Rødovre Tenis Kulübü'ne bir beden büyük geldiği bir gerçektir. Çocuğun Kopenhag Tenis Kulübü'ne geçmesi ve profesyonel bir kariyer planlaması gerektiği ortadaydı, yani Stig'in onun karşısında neredeyse hiç şansı yoktu. Axel'in zayıf noktası da buydu; ne kadar iyi bir oyuncu olduğunun farkında bile değildi.

Stig her zaman saç bandı kullanırdı. Eskiden amacı uzun saçlarının gözünün önüne gelmesine engel olmaktı. Ancak artık iyice kelleştiği için saç bandını yalnızca imajının bir parçası olarak kullanıyordu. Çok önemli maçlara hazırlanırken gerçekleştirdiği belli ritüelleri vardı. Her seferinde yeni ayakkabı bağcıkları ve yeni JBS marka beyaz bir iç çamaşırını satın alıyordu. Ayakkabılarını soyunma odasında bağlıyor, ardından iç çamaşırını,

şortunu, polo yaka gömleğini, spor ayakkabılarını giyiyor ve son olarak aynada kendine şöyle bir bakıp saç bandını kafasına geçiriyordu.

Axel'e racketleri için yerel bir tedarikçi sponsor olmuştu, öte yandan Stig'in sadece iki tane çok iyi racketi vardı. Şayet birinin tellerinden biri kopacak olursa diğerini kullanabilir ama ikisi birden ıskartaya çıkarsa şampiyonadan çekilmek zorunda kalabilirdi. Bu mesele Stig'i çok endişelendiriyordu. Finallerde Axel'i yenme ihtimalini artırmak için racketinin tellerini olabildiğince germesi gerekiyordu ama bu da şüphesiz tellerin kopma riskini fazlasıyla artıracaktı.

Stig'in bu konudaki endişeleri o kadar arttı ki en sonunda geceleri uyuyamaz oldu. Öylece uzanıp tavana bakıyordu. Bir gece aklına eski bir tanıdık geldi, Ama'r Sports'tan Per. Per o zamanlar Stig'in babasının racketlerinin tellerini tedarik ediyordu. Stig o mağazaya babasıyla birlikte defalarca gitmişti. Babası tel olarak gerçek kedi bağırsağından yapılma ipler kullanıyordu çünkü bu teller, topa istediğiniz kadar sert vurup topu çok daha iyi hissetmenizi sağlıyordu. O dönemde üst seviye tenis oynayan herkes bağırsak kullanıyordu. Stig, hâlâ kedi bağırsağından tel yapıp yapılmadığını sormak için Per'le iletişime geçmeye karar verdi. Bu şekilde rahatlamayı başararak uykuya daldı.

Ertesi gün de Per'i aradı. Aralarında geçen diyalog pek de iç açıcı değildi. Per, artık kimsenin kedi bağırsağı kullanmadığını ve bu yüzden de telleri temin etmenin asla mümkün olamayacağını söyledi. Ancak tam telefonu kapatacakken Stig'in aklına delice bir fikir geldi. Beyninin en arka kısımlarında bir yerlerden fırlayıp gelen bu düşünceyle iliklerine kadar ürpermişti. Boğazını temizleyerek şöyle dedi:

"Ya ben sana bağırsak bulursam benim için tel yapabilir misin?"

Per başlangıçta güldü ancak Stig'in şaka yapmadığını fark edince şöyle bir durdu.

"Sen ciddi misin, Stig?"

"Hem de nasıl! İki hafta sonra raketimde o tellerin olması şart. Bunu yapabilir misin?"

"Tek bir raket için kırk dört tel gerektiğinin farkında mısın? Tek bir bağırsaktan sadece dört tane tel çıkarabilirim. Bana on bir kedinin bağırsağını bulman gerekir. Bu kadar kediyi hangi cehennemde bulup da yakalayacaksın?"

"O kısmı bana bırak, Per. Ne zamana elinde olmaları gerekir?"

Uzun bir sessizlikten sonra Per şöyle yanıt verdi:

"En fazla bir hafta içinde elimde olmalı. Daha sen küçücük bir bok çuvalırken babanı tanıdığım için yapıyo-

rum bunu, unutma.” Per veda etmeden telefonu öylece kapadı.

Kasabadaki yerel ucuzcu *Çapul*’un sistemine kaydolup satılık malları inceleyebileceğiniz bir internet sitesi vardı. “Evcil hayvanlar” sekmesinin altında insanlar pek çok satılık hayvan paylaşıyordu ve “kedi” kategorisinde de pek çok farklı kedi türü satıştaydı. Artık nedeni her neyse sahipleri tarafından uzaklaştırılmak istenen yaşlı kediler çoğunlukla ücretsiz veriliyordu. Stig kısa sürede bedavaya on kedi buldu ve bir tanesini de tuhaf bir biçimde elli krona satın aldı. Alacağı ilk kedi, bir aile evindendi; yeni doğan bebeklerinin kedi alerjileri çıkınca biraz fazla kilolu olan kedileri Gorm’u vermeleri gerekmişti. Stig evlerine vardığında bebeğin ablası yedi yaşındaki Caroline, Gorm’a sıkı sıkıya sarıldı ve kediyi vermek istemedi. Babası, Stig’e göre biraz zor kullanarak Gorm’u kucağından çekip alınca gözyaşlarına boğuldu. Bu manzara az kalsın Stig’in projesinden vazgeçmesine neden olacaktı ama eski bir geleneği sürdürme çabasında olduğu düşüncesine tutunarak biraz rahatladı, ayrıca hayvanların toplumumuzda nasıl muamele gördükleri düşünülünce kedinin başına gelecek en kötü şeyin bu olduğu da söylenemezdi.

Sonraki duraklarda işler sorunsuz ilerledi; hayvan sahiplerinin çoğu, kedilerini uyutmak için veterinere altı yüz kron ödemek zorunda kalmayacakları için rahatla-

mış görünüyordu. Stig'in aldığı son kedi, artık yirmi iki yaşına gelen Harlekin'e bakacak durumda olmayan yaşlı bir kadına aitti. Stig'in görebildiği kadarıyla şişko kedi, üst dişlerinden en az üçünü kaybetmişti bile. Tiksinircesine yaşlı yaratığa baktı ve kısa bir an için bağırsaklarının elli kron edip etmeyeceği konusunda tereddüt etti.

Yaşlı kadın saklama gereği duymadığı gururlu bir ifadeyle, "O, bir Danimarka dağ kedisidir," dedi.

"Yaşlı görüntüsüne aldanmayın. Gerçekten çok vahşi bir kedidir." Yaşlı kadın, üzerindeki bornozun yakasını sıkı sıkıya kavrarken Stig'e açıktan küstah bir bakış attı.

"Sizi temin ederim ona çok iyi bakacağım," dedi Stig. Nazikçe gülümseyebilmek için bütün gücüyle zorladı kendini.

Yaşlı kadın kati bir sessizlik içerisinde birkaç dakika Stig'i inceledi. Sonra da şöyle dedi:

"Pekâlâ, sizindir. Her pazar sabahı taze ciğer yemeye alışıktır. En sevdiği yemek bu. Elli kronu alayım."

Stig cebinden parayı çıkarıp kadına uzatırken yüzündeki zoraki gülümsemeyi korudu.

O akşam kamyonetinin arkasında on bir kediyle eve döndü; her biri ayrı kafesteydi ve sahiplerinin kedilerle beraber verdikleri çerçöp, oyuncak, kedi maması, mama kapları da yanlarındaydı.

Stig arabasını garaja park edip kedileri içine koymayı planladığı geniş karton kutuyu almak üzere eve geçti. Egzoz borusunu kutuya bağlayıp kedileri bu şekilde öldürmeyi planlıyordu; bir keresinde bunun olabilecek en insani cinayet yolu olduğunu öğrenmişti ve kedilerin gereksiz yere eziyet çekmemesi Stig için önemli bir meseleydi. Kedileri kafesleriyle birlikte alıp geniş kutunun içine koydu, kutu tek seferde sadece dört kedi alabiliyordu. Bu yüzden kedileri toplam üç turda öldürmek zorunda kaldı. Kedileri kutuya koydu ve bütün açık yerleri bantla kapayıp yalnızca egzoz borusunun geçeceği kadar bir açıklık bıraktığında kediler korkunç bir biçimde ağlamaya başlamıştı.

Yine de çok geçmeden garajının zemininde on bir ölü kedi yatıyordu. Kesici dişleri ortadaydı ve kürkleri de, doldurulmuş hayvanların tüyleri misali solgun ve düzensiz bir hal almıştı. Bir tanesini boynundan tutup kaldırdı ve çalışma istasyonunun üzerine koydu. Bir bıçak yardımıyla karnını dikkatle yarı. Deriyi kesmek beklediğinden daha zor olmuş ve bunu yaparken bağırsaklara zarar vermekten gerçekten çok korkmuştu. Mutfığa geçip büyük makası aldı ve alt karın bölgesini kare şeklinde dikkatle kesti. Elini kedinin karnına sokup bağırsaklarına ulaştı, aslında bağırsakların kendiliğinden eline geldiği de söylenebilirdi ancak bir anda içeriklerindeki pis kokulu maddeler de gri beton zemine damlamaya başladı. Stig kustu ve sindirilemeyen kedi maması

ve dışkının korkunç kokusu dışarı çıkabilsin diye garajın kapısını ardına kadar açtı.

Bir süre sonra da çalışma masasına dönüp ilk bağırsağı hızla söktü. Bağırsağı boşaltıp sabunlu su koyduğu bir kabın içinde temizledi. Tam Harlekin'e sıra gelmişti ki çok rahatsız edici bir sürprizle karşılaştı.

Tam makası kedinin karnına sokmuştu ki kedi bir anda uyandı. Korkunç, inanılmaz bir uluma koyuverip öfkeyle ve panikle Stig'e saldırdı. Harlekin, Stig'in yüzünü ve boynunu tırmalamaya başlayınca Stig, içgüdüsel bir hareketle makası kedinin vücuduna sapladı ve kedi onu rahat bırakıp vücudunda fışkıran kanlarla bir köşeye yuvarlanana kadar da saplamaya devam etti. Kediyi birkaç kez deşti ve en sonunda Harlekin acısından kurtularak yerdeki ufak kan gölünün ortasında hareketsiz kaldı.

Diğer kedilerden uyanan olmadı. Birkaç saat sonra Stig, on bir kedinin bağırsağını hazır etmişti bile. Hem kendisi hem de garaj kan ve dışkı içerisinde kalmıştı.

Stig bağırsakları özenle temizledi ve ertesi gün hepsini Ama'r Sports'tan Per'e götürdü.

Stig'in elinde tıka basa dolu bir torbayla geldiğini görünce, "Bana bunu yapmadığını söyle, Stig. Yüce Tanrım," dedi Per.

“Bu oyunların benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini biliyorsun. Ne zaman hazır olur?” Per, en iyi şekilde “dehşet” kelimesiyle tanımlanabilecek bir bakış attı Stig’e. “Yüzündeki bu çizikler de ne?”

Stig utanç içinde yüzüne dokundu.

“Ufak bir aksilik oldu da. Ne zamana hazır olur?”

Bu sohbetin devamında gelen sessizlik Stig’e sonsuzluk gibi gelmişti. Sonunda Per yanıt verdi:

“Bana bir hafta ver, hazır edeceğim. Tanrım, Stig, umarım bu yaptığına değer.”

Sonraki hafta Stig kendini deli gibi antrenman yapmaya adanmıştı. Hatta esnekliğini koruyabilmek için gecenin bir saatinde alarmını kuruyor ve uykusundan uyanıp esneme egzersizleri yapıyordu. Her gün hasta olduğunu söyleyip işten erken ayrıldı ve günde dört saat tenis oynadı. Her akşam koşuya çıkıyor ve mekik çekiyordu.

Bir haftanın sonunda Per, söz verdiği gibi raketini teslim etti. Stig, raketi denemek için sabırsızlanıyordu. Top fırlatıcısını ayarladı ve kortun diğer ucuna geçti, bir yandan da raketini inceliyordu. İlk vuruşu forhenddi. Çocukluğundan beri duymadığı belirgin bir sesle topa vurdu ve topu ağın iki buçuk üç santimetre üzerinden aşırıldı. Top tam kenar çizgisine düştü. Bu, dünya üzerinde hiçbir oyuncunun çevirmeyi başaramayacağı bir

voleydi. Stig, diğer kortlara şöyle bir göz attı. Kimse tellerden seken topun çıkardığı tok sesi fark etmişe benzemiyordu. Birkaç servis daha kullandı ve hepsi, hayal etmeye cüret edebileceğinden bile iyi oldu. Raketini kılıfına koyarken heyecandan elleri titriyordu.

Her zaman olduğu gibi turnuvanın açılış maçları pek önemli değildi. Stig ilk maçında eski raketini kullanıyor ve birinci kortta yarışan Axel'i de göz ucuyla inceliyordu. Orta seviye rakibini yenmekte hiç zorlanmadı. Kendini iyi hissediyordu. Fazlasıyla formundaydı. Çizgilere isabet ettiriyor ve çantasındaki diğer raketinin oyununu nasıl mükemmelleştireceğini düşündükçe neredeyse başı dönüyordu.

İki günlük maçların ardından, finallerde Stig ve Axel'in karşı karşıya geleceği kesinleşti.

Maçtan önce Stig soyunma odasında çırılçıplak oturdu ve yeni JBS iç çamaşırını paketinden çıkardı. Her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğini düşünerek ağır ağır giyindi. Spor ayakkabılarına yeni bağcıkları geçirip bağladı. En sonunda, elinde saç bandıyla aynanın karşısına geçti. Gözünün altından yanaklarına kadar uzanan incecik çizgiler görüntüsünü biraz bozuyordu. Saç bandını taktı. Artık kusursuz bir biçimde hazırlanmıştı. Isınma turlarında yeni raketini kullanmadı; onu tamamen maça saklamak istiyordu. İlk servisi Axel kullandı. Stig'in bekhendine doğru bir atış yaptı. Stig, şimşek gibi yana

atıldı ve topu karşılamak için atılan Axel'in neredeyse iki metre önüne düşecek şekilde diyagonal ve kısa bir vuruş yaptı. Stig'in karşılığı tüfekten fırlayan bir mermi gibiydi, Axel şaşkınlıkla bakakaldı. Hatta Stig, Axel'in tribünlerdeki kız arkadaşının bile bir anlığına başını telefonundan kaldırdığını keyifle fark etti. Stig Axel'in servisini kırıp kendi servisini kullandı ve ilk seti 6-4 kazandı. İzleyiciler alkışladı. Set aralarında Axel başını beyaz bir havlunun altına saklarken Stig, sakince sandalyesinde oturuyor ve raketinin telleriyle ilgileniyordu. Düşüncelere dalıp duruyordu. Maçı düşünmüyordu. Aklında yalnızca raketindeki teller vardı. Gorm'u, Harlekin'i ve diğer kedileri düşünüyordu. Parmaklarını yüzündeki belli belirsiz pençe izlerinde gezdirdi. Kendi kendine şöyle düşünüyordu: Bir hiç uğruna ölmüş olmalarına izin vermeyeceğim.

Axel, ikinci seti uzatmada kazanırken üçüncüyü de 6-1 aldı. Dördüncü sette Stig sağlam bir dönüş yaparak seti 6-4 kazandı. Maçın sonucu beşinci sette belli olacaktı. Setin sonuna doğru Stig kendini biraz bitkin hissetmeye başlamıştı ama bunun yalnızca maçın yorgunluğu olduğunu düşünmüştü. Şayet o an bir doktor muayenesinden geçseydi, semptomları gribin belirtilerine benzeyen şiddetli bir toksoplazma teşhisi koyulurdu.

Raketine sıkı sıkıya asılarak öne eğildi. Bir sonraki servisi karşılamaya hazırlanırken ağırlığını bir sağ bir

sol ayağına veriyordu. Saç bandının üzerinden, deli gibi atan şakakları fark ediliyordu, pençe izleri yüzünün şeklini bozmuştu. Ateşi olduğu için rengi giderek soluyordu. Hem terliyor hem de deli gibi üşüyordu. Axel, Stig'in bekhendine doğru güzel ve sert bir servis kullandı, Stig topa vurmayı başardı ancak top, filenin çok uzağına doğru havaya fırladı. Bir sonraki servis de oldukça sağlamdı, bu kez Stig'in forhendine ve bedenine yakın bir noktaya gelmişti. Stig topa temas edebildi ancak raketini çok sağlam tutamadığı için raket elinden fırlayıp ağzına sertçe çarptı. Stig dişlerinin kırıldığını hissedince eline tükürdü. Ön iki dişi kırılmıştı. Korttan çıktı ve sandalyesine oturdu. Hakem on dakikalık ara verdi. Stig kendini gittikçe daha kötü hissediyordu. Kedi boku kokusu alınca bir kez daha kustu.

Sonra bir kez daha; geriye yalnızca safrası kalıncaya dek midesinde ne varsa korta kustu. Kuru kuru öğürmeye devam ediyordu. Bir süre sonra bilincini kaybedip kendi kusmuğunun üzerine yığılıp kaldı. İnsanlar yanına koşturdu, kızı Emilie ağlıyor ve karısı Marianne bir şekilde doğrulmasını sağlamaya çalışıyordu. Stig bir süre bilincini yeniden kazanamadı.

Hayalinde bir ormandaydı. Sıcacık güneş yüzünü ısıtıyordu. Harlekin de yanındaydı. Kedi Stig'in dostu olmuştu, onun için avlanıyor ve her seferinde kuş ya da tavşan getiriyordu. Sırt üstü uzanırken sırtına temas

eden çimleri hissediyordu. Ağaçların üzerine oturmuş devasa kuşlar misali kendisini izleyen ufak, kanatlı insanlar görüyordu. En ufak bir esinti yoktu. Yaprak kırmılamıyordu. Gördüğüm şey bir fotoğraf olabilir, diye düşündü Stig. Yavaş yavaş enerjisinin yerine gelmeye başladığını fark etti. Damarlarına ve kaslarına kan pompalandığını hissediyordu. Doğrulup oturdu. Kan ve kusmukla kaplı olduğu halde Marianne'e sarıldı. Karısı kulağına şöyle fısıldamıştı:

"Buna bir son vermelisin, Stig. Bu delilik. Emilie'yi korkutuyorsun."

"Bu son maçım."

Ayağa kalkıp korta geçti. Eksik iki dişi, yüzündeki çizikler ve kusmuk kaplı polo tişörtüyle delirmiş gibi görünüyordu ancak tam anlamıyla oyuna odaklanmıştı. Servisi karşılamak için hazırlandı. Axel'in, bir önceki servisinde işe yarayan yöntemi uygulayarak yine forhendine bir servis kullanacağını tahmin ediyordu. Axel servisini kullandı. Stig şansını deneyip yana atıldı. Haklı çıkmıştı. Servisi kusursuz ve net bir biçimde karşılayıp topu çizgi içine, Axel'in kısa sürede ulaşamayacağı bir noktaya attı. Kısacık bir an için Axel ve Stig göz göze geldi. Axel gergin görünüyordu. Stig'in yüzündeysel deli bozuk bir gülümseme vardı. Ağzının kenarından akan kan kurumuştu. Axel bir servis daha kullanmak için yerini alırken Stig sol ayağının hafifçe sektiğini fark

etti. Hiç değilse Stig artık ne yapacağını biliyordu. Axel bir kez daha servis kullandı, bu kez Stig'in bekhendini hedef almıştı. Stig hamleyi tahmin ettiğinden, derhal savuşturdu ve Axel'in bekhendine doğru bir hamle yaptı. Bu hamleyi ancak ağırlığını, incinen ayağının üzerine verirse savuşturabilirdi. Ancak Axel'in tek yapabildiği topu tekrar file üzerinden aşırıp doğruca Stig'in kucağına bırakmak oldu. Beşinci ve son sette de durum eşitti ancak maç bir anlamda sona ermiş sayılırdı. Axel sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. Topu toprak zeminde birkaç kez sektirdikten sonra havaya fırlatmadan evvel ağırlığını bir sağ bir sol ayağına vererek bir süre oyalandı. Ardından topu fırlatıp hemen altında, düşmanına saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi kıvrıldı ve son servisi kullanıp topa sağlam bir şekilde vurmadan evvel bütün enerjisini topladı. Belli bir noktayı hedef almadan, topa en sert şekilde vurabilmek için bütün dikkatini oyuna verdi ve en iyisini yapmayı umarak harekete geçti. Yaralı bir hayvanın hayatı için verdiği mücadelede yapacağı gibi son bir hamlesi kalmıştı. Stig sağa sola sallanıyordu. Axel'in hareketlerinde sonuçlarını öngörebildiği bir tuhafılık vardı. Uzuvarları ve kasları iyice yorulmuştu ve yaralı ayağı da –her ne kadar kendisi fark etmese de– raketinin topu nereye yollayacağında belirleyici bir rol oynuyordu. Artık fazla seçeneği kalmamıştı. Bedenindeki milyonlarca hücre tek ve kaçınılmaz son için hareketlenmişti. Topa vururken tizden bir çığlık attı. Stig

topun nereye dūŖeceęini çoktan anlamıŖtı; kontrollū bir biçimde oraya hamle yaptı ve bir forhendle servisi karŖıladı. Top tekrar kendi tarafına dūndūęinde Axel daha servisinin hareket dūngūŖnū tamamlayamamıŖtı bile. "Avantaj: Anderson." Axel'in gūzleri kocaman açılırken Stig yumruęunu havaya kaldırdı. Artık Axel'in Ŗne geçmesine imkān yoktu. Kendini toparlamaya alıŖtı, nefesini kontrol altına alması bile bir dakika kadar sūrmūŖtı. Cebindeki topları Ŗöyle bir yoklayıp en sert olanını seçti. Stig daha top Axel'in raketine yaklaŖmadan, çizdięi kavisini inceliyordu. Muhtemel hamleyi tahmin edebiliyordu. Saniyeler içinde topun temas edeceęi yerden hafifçe yūkselen tozu hayal ediyordu. Sonra da topu nasıl yan çizgiye denk getireceęini canlandırdı zihninde. Hepsi bir tekrardan ibaretti, yapması gereken kronik bir dizi hamleydi. Artık hayal ve gerçeęi birbirinden ayıramaz durumdaydı. Derken vūcudunun o basit koreografiyi uygulamasına izin verdi. Artık ne Axel'in ne de Stig'in seçeneęi kalmıŖtı. Top yan çizgiye isabet etti. "Sayı ve ma: Stig Andersen!" Stig kendini kortun ortasına Ŗylece bırakıverince Marianne ve Emilie yanına koŖtı. Stig, beyaz Ŗniformasıyla kortun ortasında kendini gūzlemliyordu. Marianne baŖını tutmaya alıŖırken Stig kortun dūrt bir yanında kedilerin gezindięini gūrüyordu. Hatta ara sıra Ŗefkatle Stig'e sūrtūnuyorlardı.

Stig o gūn bir kez daha Rødovre Tenis Kulūbū Ŗampiyonu oldu. Bu onun yirmi birinci ve en son Ŗampiyonlu-

ğu olacaktı. Sonraki yıllar Axel hiç zorlanmadan kazandı ancak kulüpte herkes birbirini tanıyor ve Stig'in, kulübün gelmiş geçmiş en iyi oyuncusu olduğunu biliyordu.

Stig iyice yaşlanıp artık eline raket alamayacak duruma geldiğinde de kulüpte takılmaya devam etti, ancak ne maçları izlemek ne de genç oyunculara herhangi bir tavsiye vermek için korta adım attı. Hatta kimseyle konuştuğu da söylenemezdi. Bir battaniyeye sarınıp terasta, ısıtıcının yakınlarında bir yerde oturuyor ve uzaklarda bir yerleri gözlemliyormuşçasına dalıp gidiyordu, belki de Kopenhag Dağı'na bakıyordu. Sıcak yaz günlerinde ya da kış boyunca gri gökyüzünü ara sıra gün ışığı yarıp geçtiğinde gözlerini kapatıp yüzünü ışığa dönüyor ve gülümsüyordu. Hatta bazen uzunca sakalının örttüğü dudaklarından derin derin ve hoşnut mırıltılar yükseldiğini bile duyabiliyordunuz.

Kopenhag Dağı tamamlandıktan sonra yapının büyüklüğü ve parlaklığı Danimarka tarihinin neredeyse bütün dönemlerini gölgede bırakmıştı. Resmî olarak kullanıma açılmasından hemen sonra dağ aslında yalnızca gelişmemiş geniş bir ağaçlık alandı, kısa süre içerisinde tarımsal faaliyetler arttı ve bölge gelişti. Planlanan projelerin gerçekleştirilebilmesi için dünyanın dört bir yanından binlerce işçi istihdam edildi. İşçiler genel olarak Zealand'ın güneyine, Fyn Adası'na ve hatta Yutland'a yerleştirilen konteynerlerde kalıyordu. Yapının inşası yıllar sürdü ve bu süreç boyunca da misafir olarak gelen işçilerin pek çoğu Danimarka toplumunun arasına karıştı. Bazıları kalıcı oturma izni ve vatandaşlığa bile başvurdu. Bu sebeple de Danimarka devleti, Kopenhag Dağı'nın inşasında çalışan işçilere diğer göçmen işçilerden daha farklı ayrıcalıklar tanıyan bir göçmen yasası düzenledi.

Yoğun talep yüzünden arazi fiyatlarında hatırı sayılır bir artış oldu. Böylelikle dağ, her ne kadar bu durum planın bir parçası olmasa da zenginlere özel bir alan haline geldi. Çevresi kapatılmış özel mülkler dışında insanların dağı ziyaret etmesi

elbette serbestti; dağın sunduğu manzara herkes içindi ancak orada yaşamak isteyenlerin parası olması şarttı. Zaman içerisinde inanılmaz evler inşa edildi ve dağ, Danimarka mimarisine de ilham oldu. Elbette pek çok insan, arazi fiyatlarının bu kadar uçuk olması sebebiyle oraya ev dikebilen herkesin zaten bir tür şaheser yaratabilmesinin gayet normal olduğunu söyleyecektir ancak dağ, Danimarka sınırları içerisinde olduğu için hem Danimarka geleneklerine ve tarihine uyuyor hem de bütünüyle ülkenin genelinden sıyrılıyordu. İster iklimi ister manzarası, ister konumuyla olsun. Örneğin Danimarka'da dağ yoktu. Ancak yeni coğrafi koşullar yeni zorluklar ve yeni olasılıklar getirdi, en azından Danimarka mimarisi için durum buydu. Dağa yerleşen zenginler yavaş yavaş ülkenin geri kalanından sıyrılmaya, bu özel ve harikulade ortamda yaşarken halkın endişelerinin çok üstünde bir yaşam sürmeye başladılar.

MERDİVEN BOŞLUĞU

Genç mimar Nicolai Vedel-Nielsen yapının tepe noktasında, dağın kuzey cephesinde özel bir mülk satın aldı. Bina daha sonra, Kopenhag'ın metropol bölgesindeki en popüler dairelerin merkezi olacaktı. Binanın en harikulade yanı ve ensesi kalınların binada en azından bir daire satın alabilmek için kuyruğa girmelerinin nedeni, dairelerin son derece zevkli bir biçimde dekore edilmiş olmaları ya da özel balkonları değil sakinlerine olağanüstü bir Kopenhag ve Øresund manzarası sunuyor oluşuydu. Dairelerin her bir detayını daha da güzelleştiren, iyi bir gece uykusu vadeden ve keyifle daireniye adım atmanızı sağlayan şey merdiven boşluğuydu. Şayet o merdiven boşluğu olmasaydı, binayı dağ üzerine konuşlanmış diğer lüks mekânlardan ayıran bir özelliği olmazdı.

Nicolai Vedel-Nielsen binanın ilk planlarını çizerken dahi o merdiven boşluğunun, projesinde kilit rol oynayacağını farkındaydı. Bu sebeple ülke genelinde ulaşabildiği tüm merdiven boşluklarını incelemek için bir yılını harcadı ve her bir merdiven boşluğunun her

bir detayını özenle fotoğrafladığı önemli bir koleksiyon oluşturdu.

Planlarına az çok netlik kazandıranca eski bir kız arkadaşının evine yaptığı tesadüfi bir ziyaret olmuştu. Kadın, Esbjerg'te kasvetli ve köhne bir toplu konutta yaşıyordu. O günkü ziyaretin ardından işler hız kazandı ve birkaç hafta sonra inşaat başladı.

Süreç iki yıl kadar sürdü ve merdiven boşluğu, Nicolai Vedel-Nielsen'in bizzat kendisi tarafından tamamlanacak olan projenin son kısmını oluşturuyordu.

Binanın ana girişi; içeriye yalnızca ev sahipleri ve onların misafirlerini alan üniformalı bir görevlinin bulunduğu, harikulade mermerlerle döşenmiş, gül ağacından süslemelerin olduğu bir koridora açılıyordu. Koridorun sonundaki küçük kapı dışında koridordaki hemen her şey diğer yüksek binalarda da görebileceğiniz detaylara benziyordu. Ancak o küçük kapı, binada ucuz malzeme kullanılmış tek yer olduğu ve hemen üzerinde, yaklaştığınızda görebildiğiniz ufak bir cam kısım bulunduğu için dikkat çekiyordu. Camın üzerinde de silinmeyen kalemle "siktiğimin kaltağı" yazıyordu. Kapının hemen yanına her bir dairenin kapı zili yerleştirilmişti. İsimlerin çoğu, üzerlerindeki yanık izleri sebebiyle okunamıyordu; görünüşe bakılırsa her biri çakmakla yakılmıştı. Bu ikinci koridoru da aşınca hakiki merdiven boşluğuna ulaşıyordunuz.

Merdiven boşluğunda merdivenler, duvarlar ve tavan beyaz betondandı. Tırabzanlar kare biçiminde, ince metalden yapılmış ve kırmızıya boyanmıştı ve her bir kattaki her kapının yanında silindir kilitli birer çöp bacası girişi bulunuyordu. Bütün duvarlar grafitiler ve mesajlarla doluydu; Nicolai hepsini Esbjerg'te gördüğü ve ilham aldığı merdiven boşluklarından kopyaladı, farklı isimler ve mesajlar vardı. Hatta bazıları Arapçaydı. Binanın büyük açılışından hemen önce bunlara ek bir son dokunuş olarak Nicolai, duvarlarda ve kapılarda çizikler oluşturup bir elektrik dağıtım paneline beyzbol sopasıyla vurarak zarar vermişti. Nihayet işi bittiğinde, Kopenhag Dağı'ndaki bu merdiven boşluğunu Esbjerg'teki orijinalinden ayırmak artık mümkün değildi.

Daireler iki haftadan kısa süre içerisinde tabiri caizse kapışıldı ve üç yıl sonra dahi binanın tüm sakinleri hâlâ yerli yerindeydi. Merdiven boşluğunda haftada bir revizyon yapılıyor ve kapılara, duvarlara yeni grafitiler, yanık ve darbe izleri ekleniyor ve kırık şişeler, hurda parçalar yerleştiriliyordu. Bütün bu değişiklikler, Kopenhag Dağı'ndaki yeni merdiven boşluğunun bire bir kopyalandığı Esbjerg'teki orijinal merdiven boşluğundaki güncellemeler incelenerek yapılıyordu. Mülkün atmosferi oldukça hoştu, kısa sürede binanın sakinleri haftada birkaç gece merdiven boşluğunda buluşup şuradan buradan sohbet etmeye ve kaliteli kırmızı şaraplarının

adını çıkarırken duvarlardaki yazılara anlam vermeye çalışmaya başladılar. Merdiven boşluğunda egzotik ve aynı zamanda heyecan verici bir şeyler vardı. Ürkütücü ve kaba görünüyordu belki ama yine de insanlara güven veren bir havası da vardı.

Bir gece, dördüncü katta yaşayan emekli arkeoloji profesörü Ole Christensen komşularına, duvarlardaki uzun Arapça yazıları tercüme etmesi için birini tuttuğunu söyledi. Bu pasajlar ikinci ve üçüncü kat arasındaydı ve profesör oradan her geçtiğinde pasajlarda neler yazdığını merak ediyordu. "Yazıların, Sultan Hüseyin Tabandeh'ten alıntılandığı ortaya çıktı," diye açıkladı Ole Christensen ve paragrafları komşularına okudu:

"Kafirler, hayvanlarla hemen hemen aynı gelişim düzeyine sahiptir. Onları toplumdan dışlanan kimseler olarak değerlendirmek gerekir. Hiçbiri insan ırkından sayılmamalıdır. Varlıklarının insanlığa ne kadar zarar verdiği iyi anlaşılmalıdır. Yahudiler ve Nasıralılar, kafirlerin çok az üzerindedir. İnançları, İslam'ın en üst mertebelerine kadar ulaşamamıştır. Kur'an'ın bize sunduğu yasalardan başkalarını takip etmekte. Bu yüzden o alt mertebede sıkışıp kalmış durumdadırlar ve Müslümanlarla eşit olduklarını söylemek mümkün değildir. İslam, gayrimüslimlerin gelişim sürecinin en alt seviyesinde olduklarını söyler. Şayet bir Müslüman bir gayrimüslimi öldürürse, seviye olarak kurbandan çok daha yukarıda

olduğu için ölüm cezasıyla cezalandırılmaz. İslamiyet'i terk eden kişi ise kendini bir hayvandan daha aşağı görmelidir ve hayatından vazgeçmiş demektir. Düşük seviyeden en yüksek mertebeye geçmenin tek olası yolu ise şudur: Hristiyanlığı bırakıp İslam'ı seçmek.”¹

Profesör okumayı bitirdiğinden kati bir sessizlik oldu ve sonrasında, yedinci katta tek başına yaşayan emekli avukat yani Else Smith Eliassen, binalarının Esbjerg'teki orijinal binayla aynı akustiğe sahip olmasının gerçekten çok tuhaf olduğunu söyledi. Kısa bir sessizlikten sonra da on birinci katta yaşayan gayrimenkul danışmanı Birger Paulsen, yüksek sesle ve gayet açık bir biçimde (merdiven boşluğunda yankılanacak kadar yüksek sesle), “Kes o siktiğimin sesini, seni Danimarkalı sür-tük,” dedi ve herkes kahkahalara boğuldu.

Birkaç ay sonra bina sakinleri, merdiven boşluğundan geliyor gibi görünen sağlam bir gümbürtüyle uyandı. Çok geçmeden hepsi üzerlerinde sabahlıkları ya da pijamalarıyla merdiven boşluğunda toplanmıştı bile. Hatta bazıları ellerinde çay ve kahveleriyle gelmişti. Dökme mozaik zeminde koyu kırmızı bir kan gölü vardı ve yine görünen zeminde, en az dört kurşun deliği seçiliyordu. Buzlu cam kırılmış ve kırık parçalar kan gölünün içine saçılmıştı. Kurşunlar yüzünden, merdivenlerin en alt

1 Sultan Hüseyin Tabandeh. Evrensel İnsan Hakları Bildirgesi ile ilgili İslami Bir Değerlendirme.

basamaklarından iki geniş parça kopmuştu. Kan glnden ayrılan ufacık bir sızıntı merdivenlere kadar uzuyor ve ağır yaralanan kişi her kimse, bir şekilde oraya kadar sürünerek ilerleyebildiğini gösteriyordu.

Beşinci katta eşi Mimi Mathiesen'le birlikte yaşayan emekli başhekim Ole Mathiesen sessizliği bozdu ve merdivenlerden inerken kan izlerinin üçüncü katta, Esbjerg'teki orijinal binada aynı katta yaşayan S. Khan adında birinin yaşadığı dairede bittiğini fark ettiklerini söyledi.

Bu açıklamayı yine bir sessizlik izledi ve hemen sonra sessizliği bu kez, ikinci katta yaşayan, Danimarka ordu-sunda görev yapmış emekli yarbay ve dul Ove Ringgaard, kapıdaki delikleri incelerken yaptığı analizin sonuç-larını paylaşarak bozdu:

"Mermiler, yüksek kalibre bir otomatik silahtan çıkmış, muhtemelen yakın mesafeden ateş edilmiş."

İncelemesine devam ederken sessizleşti ve bir süre sonra devam etti:

"Görünüşe bakılırsa kurban kaçmaya çalışmış ancak mermiler onu merdiven boşluğuna girdiğinde de takip etmiş."

Mermilerin giriş noktalarını daha iyi inceleyebilmek için koridora açılan kapıyı araladı. Kapının zerindeki

eski yazıların üstüne kırmızı boyayla şöyle yazılmıştı: “Esbjerg Kaplanları.” Mimi Mathiesen merak ettiği şeyi yüksek sesle dile getirdi: Acaba bu yazıyı da saldırganlar mı yazmıştı? Yedici kattan Else Smith Eliasen, yanında getirdiği bir büyüteç yardımıyla yazıyı inceledi ve verdiği sonucu paylaştı:

“Evet, hemfikirim. Her durumda yazı, saldırıdan sonra yazılmış.”

“Bu bir çete işi,” dedi Ringgaard. Merdivenlere yönelip mermi deliklerini bir kez daha inceledi.

“Kapıdaki izlere bakılırsa en az dört el ateş edilmiş ama sadece iki tanesi merdivenlere isabet etmiş. Bu durumda en az iki merminin kurbanın bedenine isabet ettiği sonucuna varabiliriz. Ayrıca akan kana bakılacak olursa da en az bir ya da daha fazla hayati organın vurulmuş olduğu kesin.”

Ringgaard konuşurken Ole Mathiesen de merdivenlerden yukarı uzanan izleri inceliyordu. Hemen sonra o da konuşmaya katıldı:

“Bir tıbbi uzman olarak size katılıyorum. Kurbanın şahdamarından vurulmuş olma ihtimali çok yüksek. Bu kadar çok kan kaybetmeden en az on dakika önce ölmüş olmalı. İzler dairesinin önünde bittiğine ve kan gölünde ya da etrafında hiçbir sağlık uzmanının ayak izi olmadığına göre arkadaşımızın kan kaybından öldüğü anlaşıyor.”

Birger Clausen, sözleri merdiven boşluğunda yankılanırken, "O halde bu, bir cinayet," diyerek sonuca vardı.

Neredeyse tüm gün olay mahallini incelediler, incelemelerine yalnızca peynir yiyip şarap içmek için kısa bir ara verdiler. Suçun nasıl işlenmiş olabileceğini yavaş yavaş da olsa adım adım çözmeyi başardılar. Her ne kadar sahne, kan miktarına –buradaki insan kanı değildi– ve katilin ya da suç ortaklarının eşkâllerine kadar Esbjerg'te işlenen cinayetin olay mahalliyle aynı olsa da heyecan verici ve ürkütücü bir olaydı bu. Suçun hemen her yönüyle incelenmesi tamamlandığında gecenin geç saatleriydi ve bütün sakinler, yorgun ve sessiz bir halde merdivenlere çökmüştü. Ellerinde büyüteçleri, şarapları, ansiklopedileri ve kafalarında şapkalarıyla yorgun bitkin halde otururken hepsi birer okul çocuğuna benziyordu.

Dağ için en başında hazırlanan en görkemli yapı planlarının arasında, sevkiyat devi Mærsk'le birlikte en az üç bin yönetici için hazırlanacak toplu konut projesi vardı. Konutlar, dağın en alt kısmına yerleştirilmişti ve bin metreye yüksekliğe kadar dağın etrafını çepeçevre sarıyordu. Buna ek olarak Mærsk, iş ortaklarının dinlence ve toplantı amacıyla kullanabilecekleri bir dizi lüks bungalov da yaptırmıştı. Ayrıca Danimarka devleti, aynı bölgeye devletin ileri gelenlerinin kalabileceği ve hatta gelecekte uluslararası barış görüşmelerinin yapılması için hizmet vermesi amacıyla büyük bir saray inşa ettirmişti.

En hassas projelerden biri de kısaca OWL (OverWhelmingly Large Telescope)² adıyla anılan ve seksen iki metrelik apertürüyle dünyanın en büyük ikinci teleskobu olan cihazı ikiye katlayan, iki yüz metrelik apertürüyle dünyanın en büyük teleskobunun bulunduğu gözlemeviydi. Teleskop, yaklaşık on saatlik poz süresiyle gökyüzünde görülebilen en parlak yıldızın neredeyse beş milyar katı netlikte görüntülerinin elde

2 OverWhelmingly Large Telescope şu an Şili'deki uluslararası kuruluşlarca finanse edilen gözlemevinin adıdır.

edilmesini sağlıyordu ve bu da insanlığa tarihte ilk kez, uydusu olan başka gezegenleri inceleyebilme imkânı sunuyordu.

Teleskop gündüz saatlerinde bakırdan devasa bir çatının altında tutuluyor ve gece olunca çatı kendiliğinden açılıyordu. Devletin açıklamalarına göre bu teleskop, "Danimarka'ya astronomi alanında uluslararası bir n kazandıracak." Bu hedef her ne kadar kimsenin aklının ucundan geçmeyecek bir biçimde olsa da bir şekilde gerçeklik kazandı.

TELESKOP

Elias Friis, devasa OWL teleskobunu muhafaza eden zeminin üzerindeki ofisinde oturmuş kuşkuyla bilgisayar ekranına bakıyordu. İş arkadaşları da hemen arkasındaydı. Birkaçının başında parti şapkaları vardı. Hepsi şaşkınlıkla bilgisayar ekranına bakıyordu. Elias o an heyecan duyması gerektiğinin farkındaydı. Gördükleri şeyin, gelmiş geçmiş en büyük ve en kayda değer astronomik keşif olduğuna şüphe yoktu. Hatta astronomi alanında bile hatırı sayılır bir anlam ifade edeceğini düşünüyordu. Ancak aynı zamanda, yıllar boyunca, hatta belki de hayatının geri kalanında yorulmak bilmeden bu keşfi daha derinlemesine kavramak adına çalışmak zorunda kalacağını da biliyordu. Bu, bir astronominin en delice düşlerinde hayal edebileceği türden bir keşifti. Yine de Elias'ın yüzünde heyecana dair en ufak bir iz yoktu. Suratı kupkuru kesilmiş ve belli belirsiz kırmızı beneklerle dolmuştu; saçları karman çormandı ve mavi gözleri, içinde bulunduğu dünyada var olan herhangi bir şeye odaklanmayı başaramıyordu sanki. Diğerlerinin bir şeyler söylediklerini duyuyor ama onları dinlemi-

yordu. Ayağa kalktığında meslektaşlarının hiçbirini bunu fark etmedi, yalnızca gördükleri gizemli nesneleri daha yakından inceleyebilmek için ekrana biraz daha yaklaştılar. Teleskobun kendisine uzanan döner merdivenleri tırmandı. Teleskop devasa bir odanın içindeydi, cam duvarların ardından Zealand'ın tamamını görebiliyordunuz. Sıcacık bir başka gün vadeden güneş doğmaktaydı.

İki yıl önce

Gözlemevi tamamlandığında Elias doktorasını henüz tamamlamıştı ancak uluslararası astronomi çevrelerinde nam salamamıştı, bu yüzden profesörü, gözlemevi için alınacak altı araştırmacı pozisyonundan birini kendisine teklif ettiğinde bir hayli şaşırmıştı. Dünya çapındaki hemen her astronomun bulunmak isteyeceği bir pozisyondur bu ve koşullar farklı olsaydı, bu teklifi heyecanla kabul ederdi. Ancak o sıralarda kendinden çok da emin değildi. Aslında kariyeri konusunda farklı planları vardı.

Birkaç ay önce Helsinki'de katıldığı bir toplantıda bir kızla tanışmıştı. Adı Inga'ydı. Elias onu daha konferansın ilk gününde fark etmiş ve sırf bu yüzden katılmayı sabırsızlıkla beklediği konuşmaların hiçbirine odaklanmayı becerememişti. Eve geri döndüğündeyse kızın numarasını konferans kayıt listesinde buldu. Bu arada Inga'nın da deneysel fizikçi olduğunu öğrendi. Elias

nihayet Inga'yı aradı ve sonraki hafta bir kahve içmek için buluşmaya karar verdiler. Birkaç hafta sonra da ilişkileri başlamıştı bile. Elias'nın ilk kez ciddi bir ilişkisi oluyordu ve bu, gerçekten harika bir duyguydu. Fizik ve astronomiye duydukları ortak ilginin ve bu konularda saatlerce konuşabilmelerinin yanında, bir insana bu kadar yakın olabilme deneyimi vardı bir de. Kendini ona vermesinin yarattığı o duygu... Bu his, Elias'ın daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. İlk birkaç aylarında sürekli seks yapıyorlardı. Hatta bazen işten günlerce kaytarıp zamanlarının tamamını yatakta geçiriyorlardı. Elias daha önce hiç Inga'nın çıplak bedeninin yanında uyandığı zamanlarda olduğu kadar mutlu olmamıştı. Ayrılmaz bir çift olmuşlardı. Normalde zamanlarının tamamını alan araştırmaları bile tutkularına boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Daha ilişkileri başlayalı birkaç hafta olmuştu ki Elias, hayatının geri kalanını Inga'yla geçirmek istediğine karar vermişti. Bu fikir kafasında, her zaman yaptıkları gibi kasabada yürüyüşe çıktıkları bir cumartesi gününde netleşti. Inga, kuzenlerine hediye almak için bir mağazaya girmiş ve Elias, vitrinin ardından Inga'nın genç satış temsilcisiyle konuşmasını izlemişti. Boyu neredeyse iki metre olduğu için satış personelinin kendisine gösterdiklerini inceleyebilmek için eğilmek zorunda kalıyordu. İki ay öncesine kadar Elias sokakta böyle bir kız görse

muhabbati onunla çıkma hayalleri kurardı ve işte şimdi o kız ona aitti. Gerçekten bu kadar şanslı olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. İncecik sveterinin üzerinden göğüslerinin kıvrımları seçiliyordu. Pantolonunun üzerinden i amaşının çizgisini de görebiliyordu. O sırada incelemekte olduğu o pantolonun her bir düğmesini tek tek açmıştı daha önce. Pantolonu nazikçe sıyırmış ve sonrasında beyaz spor ayakkabılarını da çıkarmıştı. Ardından vajinasını yalamıştı. Kasıklarındaki koyu renk tüyler, Elias Inga'nın içine girip çıkarken ıslak ıslak ışıldıyordu. Inga bunu yapmasına izin vermişti. Onu içine almıştı. Önceden ıssız ve kısmen utanç verici bulduğu fantezileri bir anda koşulsuz bir güzelliğe brnmştı böylece. nceki gece Inga'nın bedeninde tattığı bütün aromaları anımsıyordu. O yumuşak iniltilerini de...

Inga ve Elias'ın gelecek planları yapmaları da uzun sürmedi. Nerede yaşayabileceklerini, çocuklarına verecekleri isimleri ve hatta çocuklarının kime benzeyeceğini bile konuşmuşlardı. Tanışmalarından nce Inga, doktoraşı için New York'taki Cornell niversitesi'ne başvurmuş ve bir de burs kazanmıştı. Annesi, eşiyle birlikte orada yaşıyordu ve bir deneysel fizikçi için New York, akla gelebilecek en heyecan verici yerlerden biriydi. Elias'ın da onunla birlikte gidip gidemeyeceğini araştırdılar ve araştırmalarının sonucunda bunun mümkün olduğunu öğrendiler. İşte Elias'ın, profesörü doktora son-

rası araştırmasını OWL’da yapmasını teklif ettiğinde karar vermekte zorlanmasının nedeni buydu. Nihayetinde onu bu teklifi kabul etmeye ikna eden kişi de Inga oldu. Zaten hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerdi, üç yıllık bir ayrılığın çok da büyük bir etkisinin olmayacağını söylemişti. Birbirlerini düzenli olarak ziyaret edebilir ve internet üzerinden her gün konuşabilirlerdi.

İki Ay Önce

Elias, iki yıldır OWL’da çalışyordu ve kendini bütünüyle işine adanmıştı. İşte olmadığı kısacık zaman dilimlerinde de, Danimarka saatiyle her gece saat birde, internet üzerinden Inga’yla konuşuyordu. Her ne kadar birbirlerini çok sık ziyaret edemiyor olsalar da aralarındaki mesafeye rağmen ilişkileri büyüyüp gelişmeyi başarmıştı. Projelerinden, nasıl ilerlemeler kaydettiklerinden, Inga geri döndüğünde evlerini nasıl dekore edeceklerinden bahsediyorlardı.

Bazen konuşmaları mahrem bir hal alıyordu: Flört ediyor ve buluştuklarında birbirlerini nasıl baştan çıkaracaklarından konuşuyorlardı. Bu sohbetler sırasında ortak belirledikleri bir takma isim kullanıyorlardı: “Hubbie.” Gezegenlerin hareket hızlarının uzaklıklarıyla orantılı olduğuna dair –bütün gezegenlerin kabul gören olası ilk hallerini temel alarak oluşturduğu koşullarda–

yaptığı gözlemlerle evreni oluşturan patlamanın ilk tanımı yapan Edwin Powell Hubble'dan geliyordu bu takma isim.

Bir gün Elias öğle yemeğini yerken Inga, Elias'ı normalden çok daha erken bir saatte aradı. Elias, Inga'nın yüzünü ekranda gördüğü anda bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Annem, Elias. Annem ölüyor."

Kendini tutamayıp gözyaşlarına boğulmuştu ve güçlükle konuşabiliyordu.

Elias ise ne diyeceğini bilemedi. Şoke olmuştu.

"Beyin kanaması dediler. Komadaydı ama bugün solunum cihazından çıkarmaya karar verdiler."

Inga öyle yüksek sesle ağlıyordu ki hoparlörlerden cazır cuzur sesler geliyordu. Elias daha önce kimsenin böyle ağladığını görmemişti. Aklına söyleyebileceği tek bir söz gelmiyordu. Yalnızca ona sarılıp teskin edebilmeyi ve ona, onu ne kadar çok sevdiğini söylemeyi istiyordu.

Sırf bir şey söylemiş olmak için, "Cenaze ne zaman?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Sorduğu soru Inga'nın daha da şiddetli ağlamasına neden olmuştu.

“Hubbie, keşke yanında olsaydım. Ne yapacağımı inan bilemiyorum,” dedi Elias.

Ağlayan Inga’yı inceliyordu bir yandan. Ara sıra burnunu çekmesinin ve inlemesinin yanında hiç sesi çıkmıyordu. Yüzüyle bütünüyle değişmişti. Kıpırmızı kesilmişti ve hatları biraz tuhaf görünüyordu. Elias onu daha önce hiç böyle görmemişti ve onu izlerken aklına, dokunduğunuzda içine çekilen akıllı bir bitki formu olan anemonlarla ilgili seyrettiği bir televizyon programı geldi. Anemonlar gerçekte hayvan olabilir miydi acaba? Bir ara zamanı olduğunda bu konuyu araştıracaktı. Bakışlarını elindeki yumurtalı sandviçe çevirdi. Söyleyecek bir şeyler bulması gerekiyordu.

“Gelip yanında kalmamı ister misin?” diye sordu sonunda.

Inga kekeleyerek, “Hayır, çok yoğunsun,” dedi, ardından bir mendille burnunu sildi.

“Senin projen ne durumda? İzin alma şansın var mı?”

“Hayır, yapamam. Biliyorsun, deneylere daha yeni başladık. Önümüzdeki iki ay boyunca devam edecek.”

“Yapabileceğim bir şey var mı peki?”

“Hayır, sadece seni görüp konuşmak istedim.”

“Seni seviyorum, Hubbie,” dedi Elias.

“Ben de seni seviyorum ve tekrar görebilmek için sabırsızlanıyorum.”

“On altı ay geçti bile, biliyorsun.”

“Biliyorum. Sence geri döndüğümde işleri yoluna koyabilecek miyiz?”

“Bu da ne demek... tabii ki koyacağız. Seni seviyorum, Hubbie. Eğer beni yanında istersen hemen buradan çıkıp gelebilirim.”

“Hayır, hayır, zaten ben de çok yoğunum. Sadece seni görmek için sabırsızlandığımı bil istedim. Şimdi koşuya gitmem gerek, Elias. Sonra konuşuruz.”

“Seni seviyorum.”

Sonraki haftalarda konuşmalarında bazı değişiklikler olmuştu. Inga'nın kafası dağınık gibiydi, üzgün değil de daha ziyade uzaktı sanki, kafası Elias'la yaptığı konuşmada değil de başka bir şeyde kalmış gibiydi. Araştırmalarından konuştuklarında bile durum aynıydı. Başlangıçta Elias meseleyi pek önemsemedi. Sonuçta Inga annesini kaybetmişti ama birkaç ayın ardından endişelenmeye başladı, ilişkileri başladığı günden beri ilk kez aklına onu kaybediyor olabileceği fikri düştü.

Inga'nın doktorasını tamamlamasına daha bir yıldan fazla zaman vardı ve Elias gittikçe daha fazla endişeleni-

yordu. En sonunda Inga'ya evlenme teklif etmeye karar verdi, amacı kısmen onu biraz olsun neşelendirmek kısmen de onu ne kadar sevdiğini göstermekti. Hem belki bu şekilde kendi güvensizliklerinden de kurtulmayı başarabilirdi.

İki Gün Önce

Elias, OWL'a yatırım yapan farklı kurumlardan gelen ziyaretçiler için giydiği tek takım elbisesini üzerine geçirdi. Inga'ya evlilik teklifinde bulunmak için sembolik bir yüzük de almıştı. O akşam yaptıkları sohbetin ortasında Elias şöyle dedi:

"Hubbie, sana sormak istediğim bir şey var."

Bir elinde bir mücevher kutusu bir elinde buruşuk bir notla diz çöktüğünü gösterebilmek için webcam'ini eğdiğinde görüntü hafifçe sarsıldı. Elias notta yazdıklarını okumaya başladı:

"Sevgili Inga, gerçek dünyada çok fazla zaman geçirmedüğimizin farkındayım ama ben birbirimizi çok iyi tanıdığımıza inanıyorum. Seni Helsinki'de gördüğüm andan beri seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimden eminim. Senden çocuklarım olsun istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum.

Seni seviyorum, Hubbie ve hayatımda hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim.

Benimle evlenir misin?"

Elias mücevher kutusunu kameraya uzattı.

Inga yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle Elias'a bakıyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Elias bunun, reddedileceğine dair bir işaret olduğunu hissediyordu. Ardından Inga konuştu:

"Yani sanırım olur. Ne zaman evlenebileceğimizi düşündün?"

"Belki Kopenhag'a gelebilirsin diye düşünmüştüm, belki ağustosta?"

Inga başını önüne eğdi ve şöyle dedi:

"Bilemiyorum, Elias. Belki de ben kesin dönüş yapana kadar beklemeliyiz. Birbirimizi çok da iyi tanımıyoruz aslında."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de bir süre ara vermeli ve geri döndüğümde işlerin nasıl ilerleyeceğine bir bakmalıyız."

"Eğer istediğin buysa."

"Sanırım bu. Şimdi gitmem gerek. Kendine iyi bak, Elias."

Elias, Inga'nın tepkisini kafasında bir yere oturtamıyordu. Konuşma tuhaf denecek kadar kısa sürmüştü. Inga başkasıyla mı görüşüyordu? Neden artık öyle

uzun sohbetler edemiyorlardı? Ne olmuştu? Elias kendini odasına kapadı. Aklında tek bir düşünceyle oturduğu yerde kalmıştı; Inga'yı geri kazanmak istiyordu. Onu tekrar aramayacaktı, hayır, doğruca New York'a gidecekti. Eğer başka biriyle görüşüyorsa da Inga bunu Elias'ın yüzüne söylemek zorunda kalacaktı. Bunu söylerken doğruca gözlerine bakmasını istiyordu Elias. Inga'nın kendisini hâlâ sevip sevmediğini anlamak istiyordu. İşleri kolayladığında yola çıkacaktı. Takviminde haziran ayında kısa bir boşluk vardı, yaklaşık olarak bir ay sonra. Elias bir ay sabredebilirdi.

Inga'yı aramadan önce iş arkadaşlarına planından bahsetmişti ve arkadaşları nasıl gittiğini sorunca sadece "iyi" demekle yetinip odasına gitti. Bu yüzden arkadaşları onun için yaptıkları bekârlığa veda partisi planlarını sürdürdüler. Aslında bu, bilindik türden bir bekârlığa veda partisi değildi. Daha ziyade, yalnızca astronomi bakımından değil insanlık açısından da yoğun ve öngörülemez sonuçlar doğurabilecek bir tür şakaydı yaptıkları.

Daha önce de belirtildiği gibi OWL'da çalışan dört teleskop vardı. Teoride yapılacak şaka oldukça basitti ancak uygulaması biraz karmaşıktı, zira teleskopların merceklerini kontrol eden bilgisayar üzerinde birtakım programlamalar yapılması gerekiyordu. Dört astronomdan oluşan bir ekip, bütün gece OWL'u yeniden programlamakla uğraşıp normalde işlediği düzenin tam ter-

sini oluşturmayı başardı. OWL, Ay'ın yüzeyinde duran bir astronotun burnunu zumlayabileceğiniz kadar gelişmiş bir bytece sahipti. Elias'ın iş arkadaşları, bu işlemi tam tersine çevirerek OWL'un evreni daha önce hiç olmadığı kadar sıkıştıracak şekilde yeniden programlamıştı. Bir nevi elinize bir dürbün alıp merceğe tersinden bakıyormuşsunuz gibi bir durum oluşuyordu. Amaçları, Elias'ın mercekten bakınca bulanık, karanlık ve kafa karıştırıcı bir imaj görmesiydi. Bu şekilde Elias, iyi niyetle yaptıkları bu şakayı anlayana kadar birkaç saat boyunca bu imajların ne olduğunu bulmaya çalışacaktı.

OWL'un yuvasından çıkma zamanları görevlere göre belirleniyordu ve ertesi gün, olacıklardan bihaber Elias bilgisayarın ertesi sabaha kadar çalışmasına karar vermişti.

Bilgisayar dört teleskoptan aldığı dataları sentezliyor ve en berrak, en keskin imajı oluşturmak için bütün verileri bir araya getiriyordu. Nihai sonuç ortaya çıktığında Elias önce bilgisayara virüs bulaştığını düşündü çünkü evrendeki tüm galaksiler –tarihsel açıdan hiçbir paralelliği olmayacak bir şekilde minimize edilmiş halde– ok uzakta görünen ufacık bir aydınlık küme halinde toplanmıştı ve hemen yanında da, galaksilerin daha önce bulundukları yerden sürüklenirken arkalarında bıraktıkları izlerden oluşan bir dizi nokta ve çizgiden ibaret bir desen belirmişti. Bu kapsamlı manzarayı görünce

Elias irkilerek geri çekildi. Semada ışı ışı ışı bir cümle yazılıydı:

uğurcuK soketel ni'blilikorT

Elias, birkaç dakika boyunca gözlerine inanamayarak ekrana baktı. Oradaki kitap raflarının arkasına saklanan arkadaşları derhal ortaya çıktı ve sessizce, bu yeni keşfe bakakaldılar. Başında altın rengi bir fes ve elinde bir balonla, Kalküta'dan gelecek vadeden bir araştırmacı olan Raj sessizliği bozdu.

"Harikulade bir şey. Nedir bu? Okuyabiliyor musun?"

Berkeley'den Andrew yanıtladı: "Bir tür mesaj gibi sanki. Keltçeye benziyor."

Bir başka sessizlik anından sonra Raj tekrar söze girdi: "Birilerini aramalı mıyız?"

Ne konuşmaları dinleyen ne de arkadaşlarının varlıklarının farkında olan Elias yalnızca bunun New York'a gitme planlarını baltalayacak bir şey olduğunu düşünüyordu, yani Inga'yı bir daha göremeyecekti. Ayağa kalktı ve teleskoba çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Zamanında büyük sürüler halinde Danimarka'ya yerleşmiş olan kartal ve leylek gibi yerel türlerin yanında daha önce hiç Danimarka'da görülmemiş türler de dağa göç ederek buradaki iğne yapraklı ağaç ormanlarına, dere ve nehir kenarlarına yerleşmişti. Danimarka Doğa Koruma Birliği uzun süren müzakerelerin ardından dağın kuzeyinde, bir martı sürüsünün yerleştiği küçük bir bölgenin koruma altına alınmasını sağlamayı başardı. Koruma başlangıçta gereksiz görülebiliyordu çünkü her ne kadar dağ bir metropol bölgesine inşa edilmiş ve her gün on binlerce ziyaretçi çekip pek çok aktiviteye ev sahipliği yapsa da her şeyden önce aslında bir doğa harikasıydı.

Dağın iklimi, şimdiye dek var olması mümkün olmamış pek çok türün yaşamını sürdürmesine olanak sağlıyordu. Kopenhag Hayvanat Bahçesi, dağdaki ırmak yatağının bir kısmını satın almış ve koruma altına alınmış bir bölgeye on iki boz ayı salıvermişti. Belli bir ücret karşılığında ziyaretçiler ayıların, yüksek irtifadaki sakin gölün sularına ulaşmak için bu çırpıntılı sularda cebelleşen somun balıklarını yakalamalarını izleyebiliyorlardı. Somonlar, insanların zaman içerisinde dağla bir bütün olarak gördükleri leziz yiyecekler olmakla kalmıyor

aynı zamanda belki de bölgedeki büyük ya da küçük tüm yırtıcıların en özel avlarındandı. Akarsu akıntısında uzun ve zorlu bir yoldan geçerken hayatta kalmayı başaran somonlar gerçekten zorlu bir değişim sürecinden geçiyordu. Büyük hormonal değişimler geçirdikleri için somonların sırtları koyu kırmızı bir renk almış ve alt çeneleri bir tür kanca şekli alarak öne çıkmıştı. İlk birkaç hafta sersemlemiş halde bölgede yaşamış ama daha sonra somonların pek çoğu ölmüştü. Yaz boyunca gölün yüzeyinde binlerce ölü balık vardı. Ayılar, vahşi kediler, martılar, kartallar, vizonlar ve daha birçok küçük yırtıcı, ölü somon bolluğuyla bolca kilo almıştı. Yırtıcıların yiyemediği kalanlar da çürümüş ve yavaş yavaş diğer balıklar, böcekler ve türlü mikroorganizmalar tarafından tüketilmişti.

Ayı barınağı o kadar çok kâr getirmiş ve başarılı olmuştu ki dağın tepesine de üç kutup ayısı için benzer bir alan kurulmuştu.

Dağın zenginleştirdiği tek şey doğal koşullar değildi. Ayrıca Danimarka'da daha önce tutmayan pek çok iş alanının da yükselişe geçmesine vesile olmuştu. Kısacası dağ, Danimarka'ya bir anlamda hayat vererek yabancı girişimlerin, yabancı sermayenin ve yabancı iş gücünün yolunu açmıştı. Dünyanın dört bir yanında onlarca şirket, Kopenhag Dağı'nın doğal güzelliğinin ve merkezi konumunun çekimine kapılıyordu. Bu uluslararası ortamda yeni fikir ve çıkarlar kuruluyor; dünyanın en uzak mekânları bile artık o kadar da ulaşılmaz görünmüyordu.

KUŞ İNSANLAR

Jan Peter Lassen'in insandan kuşa dönüşümü oldukça ilgi çekmişti ve Jan Peter bir anda, yalnızca Danimarka'da değil tüm dünyada popüler olmuştu. Geçirdiği ameliyatlardan sonra ilk birkaç yıl mütemadiyen seyahat etmiş ve televizyon şovlarına, gösterilere ve hatta Jean Paul Gaultier'in *haute couture* defilesi ve İngiliz Kraliyet Ailesi için yapılan özel bir performans da dâhil olmak üzere çok farklı etkinliklere katılmıştı. Bütün medya organları Jan Peter'e ulaşmaya çalışıyordu. Bütün yaşananlarsa insanlık için tarihsel bir gelişme olarak değerlendirilmekteydi. Jan Peter ameliyattan sonraki ilk birkaç yılda çok para kazanmıştı. CBS bir saatlik bir röportaj için dört milyon dolar ödemiş ve BBC insandan bir kuş insana dönüşüm süreci hakkında ödül alan bir belgesel yapmıştı. Jan Peter'in hikâyesi hem halk arasında hem de basında büyük ilgi toplamıştı.

Elbette sonrasında Jan Peter'in bir firma kurması da kaçınılmazdı: JPFly.com. Şirketin kendi internet sitesinde çevrimiçi bir günlük tutuyordu ve daha ilk sayfaya şöyle yazmıştı:

Oldum olası kuşlar hep ilgimi çekmiştir. Kendimi bildim bileli hep onlarla uçmak istemiştim. Çocukken babama hep, insanların neden uçamadığını sorardım ve o da hep aynı cevabı verirdi: “İnsan olarak yapamayacağımız pek çok şey var, kuşların da yapamayacağı pek çok şey var. Mesela bizler düşünüp konuşabiliyoruz ama kuşlar bunu yapamıyor. Doğamız bu. Kuşlar da uçabiliyor çünkü göğüslerinde devasa kaslara sahipler ve ayrıca kemikleri çok hafif. Bu fikri aklından çıkarmak zorundasın, Jan Peter. İnsanlar asla kuşlar gibi uçamaz. Bizler çok ağır yaratıklarız.”

Babamın verdiği öğütleri dün gibi anımsıyorum. Oğluna fazlasıyla bağlı, iyi bir babaydı ve çocuğunun hayal gücü onu endişelendiriyordu.

Ameliyat fikriyse, bir gece vardiyasından döndükten sonra yaban ördekleriyle alakalı bir belgesel izlerken aklıma düştü. Bir anda kuşların BACAKLARININ OLMAMASININ –ne babam ne de bir başkası bana bunlardan bahsetmişti– aslında büyük bir avantaj olduğunu fark ettim. Elbette şunu da söylemek gerekir, çok büyük olmasa da kuşların da bacakları var. Birkaç istisna dışında bacak boyları da çok kısa ve kemikleri çok ince. Bir doktor olarak insan fizyolojisine fazlasıyla aşinayım ve eğer insan iskeletini yakından incelerseniz, bedenin alt kısmındaki kemiklerin yani kalça kemiğinden aşağıya uzanan kemiklerin bedenin geri kalan kısımlarındaki nispeten ince kemiklerden çok daha yoğun olduklarını fark edersiniz. Alt bedeninizde ayrıca en geniş kas grupları bulunur ve bu

yüzden kalça ve bacakları çıkardığınızda vücut ağırlığınızın yüzde altmışından fazlasını kaybetmiş olursunuz. Yaptığım büyük keşif işte buydu. Her şey bu kadar basit.

Jan Peter'in ana sayfası kısa süre içinde, aynı ameliyatları geçirmek isteyen, özellikle de farklı nedenlerden bacaklarını çoktan kaybetmiş olan insanlar tarafından âdeta istila edilmişti. Bu yüzden Jan Peter, servetinin bir kısmını bu insanlara yardım etmek için kullanmaya karar verdi ve %87 oranında başarılı olan yüz kadar ameliyata sponsor oldu.

Ameliyatla değişim geçiren kuş insanların tamamı Jan Peter'e büyük bir sadakatle bağlanmıştı, gönüllü olarak onun için çalışmak istiyorlardı. Sonuç olarak kurulduğu günden kısa süre sonra JPFly.com'un kendini işlerine adanmış seksen yedi çalışanı olmuştu. Daha sonra JPFly.com olarak Lassen işlemi adıyla anılan sürecin de patentini aldılar ve sonraki yıllarda firma sırf bu patent sayesinde milyonlarca dolar kazandı. Ayrıca pek çok farklı görevde, kuş insanları başkalarına kiralamaktan da hatırı sayılır bir gelir elde etmişlerdi. Her şeyden önce Amerikan ordusu, radar sistemleri tarafından takip edilmeleri mümkün olmadığı ve son derece sessiz hareket edebildikleri için üst seviyede zorlu görevler için kuş insanları seçiyordu. Bu özel görevleri düşünerek Jan Peter özel bir kabuk geliştirmişti; buna göre kuş insanlar getirilecekleri göreve göre uzaktan bir kartal, albatros ya

da bir pelikandan ayırt edilmeyecek şekilde dizayn edilecekti. Bu uğurda yapılan deneyler için onlarca masum kuş katledilmişti ki bu da aslında dönüşüme öncü olan fikre aslında tamamen aykırıydı. Ancak kuş insanların sözleşmeli olarak çalıştırıldıkları tek yer elbette ki askeriye değildi. Çok geçmeden *Tour De France*'ı kaydederken kameraman olarak bu insanları kullanmak oldukça sıradanlaştı ve benzer şekilde arama kurtarma gibi pek çok görevde, yüksek irtifalarda ne kadar faydalı olabileceklerini de kanıtladı.

JPFly.com'un işleri zaman içerisinde o kadar yoğunlaştı ki yeni kuş insanlar yaratıp işe almak için ilan verdiler ve işe alım süreçleri özellikle Asya'da, halkın insan formundayken bile fazlasıyla zayıf ve ufak tefek oldukları, ayrıca para için her isteneni yapabilecek kadar sefalet içinde oldukları yerlerde çok başarılı geçti. Jan Peter'in Kopenhag Dağı'nda ilk uçuşunu yaptığı günün üzerinden on yıl geçtiğinde JPFly.com'un bünyesinde dört bin yedi yüz kuş insan vardı ve sayıları da giderek artıyordu.

Bu süreç içerisinde Jan Peter, Ingrid'le tanıştı. Ingrid orijinal sürüden yani ilk seksen yedi kuş insandan biriydi ve Jan Peter'le bir oğulları oldu. Adını Mads koydular. Kuş insanlar genel olarak, uçuş sırasında daha pratik geldiği için tek heceli isimleri tercih ediyorlardı. Jan da pratik bir isimdi Mads de. Ancak Ingrid pek kullanım

kolaylığı sağlamadığından onu da Rid şeklinde kısaltıyorlardı. Mads, Lassen işlemlerinin daha çok küçük yaşlarda uygulandığı ve bu yüzden de tarihte bir kuş insan olarak büyüyen ilk kişiydi.

Mads zaman içerisinde olağanüstü bir uçucu olmuştu. İlk zamanlarda, iskeleti hâlâ çok elastikken ve tam olarak gelişmemişken gerçekleştiren ameliyatlar sayesinde hayatını daha en başından bir kuş insan olarak sürdürmeye alışmıştı. Daha beş yaşındayken kuşlarla yarışıyordu ve havada bir akrobat misali kolayca manevra yapabiliyordu. Balık avlama dalışlarında ustalaşmıştı ve ideal termal rüzgârlar olduğunda hiç mola vermeden bir ay boyunca havada kalabiliyordu.

Mads dokuz yaşına bastığında, JPFly.com'un elli beş binden fazla kuş insan personeli olmuştu. Hayati önem arz eden görevleri ve Danimarka için yarattıkları marka değeri (bölge uzmanları bu değerın yaklaşık yüz milyar kron olduğunu düşünüyordu) sayesinde bu şirket aynı zamanda, sözü dinlenmesi ve dikkate alınması gereken politik bir figür oldu.

Bir gün Jan, Rid ve Mads, Kopenhag'taki göllerin üzerinden her zamanki sabah uçuşlarını gerçekleştirdikleri sırada çok ciddi sonuçlar doğurabilecek bir hadiseye şahit oldular. Vester Sogade'in üzerinde üç gencin yine genç bir kuş kadına saldırdıklarını gördüler. Saldırıyı ilk

fark eden Jan olmuştı. "RİD, RİD, BAK, BAK. MADS, MADS, BAK, BAK. KAYA, KAYA. Saldırı. Saldırı." Üçü birden dalışa geçip bir kayayı hep birlikte kaldırıp üç gencin üzerine doğru fırlattılar. Sonraki birkaç ay boyunca benzer saldırılar gerçekleşti: Kuş insanlar, pelikana benzer görüntüleri nedeniyle saldırıya uğruyordu. Saldırıların ardından Jan Peter'e, başbakanla konuşması ve kuş insanlara yapılan bu saldırılar için saldırganlara daha ağır cezalar verilmesini istemesi için baskı yapılmıştı, ancak başbakan, insanlar ve kuş insanlar arasında bir ayrım gözetemeyeceğini ve hatta onlara pozitif ayrımcılık yaparak özel kurallar uygulamanın suçları daha da artıracaklarını, bu yüzden bunu yapmamanın yeni ırkın yararına olacağını belirtmişti. Ancak Jan Peter öyle kolay pes eden biri değildi. Başbakanı, eğer istekleri yerine getirilmezse şirketini Hindistan'a taşımakla tehdit etmişti.

İşte böylece JPFly.com Hindistan'a taşındı.

Şayet şirket dünya çapında pek çok devlet insanını en hassas noktasından vurmamışsa da Hindistan'da geçirdikleri birkaç yılın ardından kesinlikle bunu başarmıştı. Hindistan'da olmanın büyük bir avantaj sağladığı anlaşılmalıydı öncelikle; ülke, anatomi açısından bakılacak olursa ideal birer kuş insan olacak yoksul bir nüfusa sahipti. Burada JPFly.com ameliyat masraflarını bizzat üstleniyor ve hatta bu işlemin uygulanması burada elli

bin krondan daha ucuza mal oluyordu. Genç ve formunda bir kuş insanın da şirket için çalışmaya başlaması en fazla birkaç ay sürüyordu.

İşte JPFLy.com'un Hindistan'a taşındıktan sonra korkunç bir büyüme yaşamasını sağlayan etmenler bunlardı. Pek çok kuş insan çocuk sahibi olduğunda tıpkı Jan Peter ve Rid'in yaptığı gibi daha küçük yaşlarda Lassen işlemlerinin uygulanmasını tercih ediyordu. Mads'in yirminci yaş gününde şirket bünyesinde çalışan on iki milyon kuş insan olmuştu ki bu da kuş insan sektörünün dünyanın en hızlı gelişen sektörü olduğu anlamına geliyordu. Şirket, kuş insanların ihtiyaçlarının karşılanması amacıyla Güney Hindistan'da geniş bir arazi satın almıştı.

Aslında JPFLy.com'un Hindistan'da elde ettiği başarıyı ve ülke çapında nasıl yayıldığını tam olarak kavrayabilmek için Hindu toplumunun yapısını anlayabilmemiz gerekiyor.

Hinduizmde dört büyük kast vardır: Rahip olan Brahmanlar, yönetici ve savaşçı olan Ksatriyalar, çiftçi ve tüccar olan Vaisyalar ve son olarak hizmetkâr olan Sudralar. Bu sınıfların altında kalan diğer kastlardan insanların genel olarak yalnızca çöp toplamak, lağım-ları boşaltmak gibi pis işlerde çalışmasına izin veriliyor. Sudralar ve diğer alt sınıflar üç yüksek sınıfa hizmet

etmek için yaratılmış. İnanişâ göre insanın hangi kasta mensup olarak doğacağı önceki yaşamında yaptıklarıyla belirleniyor ve bir üst sınıfa yükselebilmek için kişinin hali hazırdaki tecessümünün ve doğal olarak mensup olduğu kastın bütünüyle kabul görmesi gerekiyor. İşte Hindistan böyle aşırı tutucu ve sert bir topluma sahip. Her ne kadar Mahatma Gandhi 1947’de kast sistemini resmî olarak kaldırmış ve kasta bakılmaksızın herkesin toprak sahibi olup eğitim alabilmesine olanak sağlayan reformlar yapmış olsa da Hindular kast sistemine bağlılığını sürdürüyor.

İşte JPFLy.com, Hindistan’daki bu sosyal cansızlıktan faydalanmasını bilerek Lassen işleminden geçmeye aday kimseleri kast sisteminden de kurtarmıştı. Kast sisteminden kurtulmak potansiyel kuş insanlara sınırsız kaynak sunuyordu. JPFLy.com Hindistan’daki en büyük şirket olduğunda, Hindistan devletiyle de anlaşarak, önceki kasti ne olursa olsun kuş insanların doğrudan Vaişya yani tüccar kasta kabul edilmesini sağladı.

Bu uygulamanın çokça getirisi olacaktı. İlk olarak daha fazla kişi kuş insan olmak isteyecekti. Sonrasında, aynı aileden insanların farklı kastlarda olması hoş olmayacağı için işlemi başarıyla atlatarak Vaişya kasta geçenler, ailelerini de bu yola sokacaktı. Nihayetinde Hindistan’da bilinen kastlardan olmayan insan neredeyse kalmamıştı zira hemen her kast dışı insanın tanıdığı biri

yahut bir aile üyesi Lassen işleminden geçiyordu. Mahatma Gandhi kast dışı insanların standartlarını marjinal bir biçimde yükseltirken, Jan Peter sistemi kökünden değiştirmişti. Ancak şu da unutulmamalı ki Lassen işlemi her uygulamada başarılı sonuçlar vermiyordu ve bu yüzden bacakları ve kalçaları olmayan, uçmayı da başaramayan yeni bir popülasyon da ortaya çıkmıştı; özetle bir anlamda bu yeni popülasyon kast dışı insanların yerini almaktaydı.

Jan Peter, bir sabah uçuşu sırasında kalp krizi geçirerek yetmiş beş yaşında hayata gözlerini yumdu. Cenazesi, hayal edebileceğiniz her anlamda sıra dışıydı. Naaşı, üzerinden uçan yüz milyondan fazla insanın kendisini son bir kez görme arzusunu gerçekleştirebilmesi için bir aydan daha uzun bir süre sergilendi. Yas tutma pozisyonunda uçan milyonlarca kuş insan gökyüzünü karartmıştı âdeta.

Jan Peter'in ölümünden sonra şirketin başına mirasçısı olarak Mads geçti ve birkaç yıl sonra demokratik bir seçimle Hindistan'ın ilk yabancı devlet başkanı oldu. JPFly.com, Hindistan'nın gayrisafi millî hasılasını Jan Peter'in ölümüne kadar üçe katlamıştı bile, ülkedeki yoksulluksa neredeyse yüzde altmış oranında azalmıştı. Jan Peter Hindu halkı tarafından evliya ilan edilmiş ve daha sonra Vatikan tarafından da kutsanmıştı. Ölümünden sonra pek çok insan onun aslında Baş Melek Cebrail

olduğuna inanmıştı; günlüklerinde yazdıkları ve katıldığı programlarda söyledikleri derinlemesine irdelenmiş ve üzerlerinde bitmek bilmeyen analizler yapılmıştı. Mads daha sonra babasının hikyesinin Hindistan'ın en iyi yazarları tarafından kaleme alınmasını sağladı.

En popüler hikyelerden biri de, Jan Peter'in sözde ilk kuş insanlarla bizzat paylaştığı bir çocukluk anısıyla ilgiliydi.

"Ben daha on yaşlarındayken, Amager Adası'ndaki evimizin ilk katındaki odamda sabahın erken saatlerinde birden hiç sebepsiz uyanmıştım. Yağmur sezonunun başlamasına çok az kalmıştı. Odam büyük ve aydınlıktı, aslında anne-babamın odasıydı ama annem öldükten sonra babam orada kalmak istememişti. Gün ışığının pencereden içeri sızdığını ve odamı ısıttığını hatırlıyorum, tazecik havanın içeri dolması için pencereyi açmak üzere ayağa kalktım.

Pencere sıkışmıştı, açmaya çalışırken bir anda yerinden oynadı ve duvara çarparak açıldı. Pencere PAT diye duvara çarparken yakınlardaki bir banyan ağacının dalında bir kuş yere düşüverdi. lmşt. Bir an için orada öylece durup neler olduğunu anlamaya çalıştım. Camın çıkardığı sesin neredeyse yirmi metre ötedeki ağacın dalında duran kuşu öldürmüş olması son derece sıra dışı bir şey gibi geliyordu ama yine de zamanlaması o kadar

tutuyordu ki tesadüf olması bundan çok daha sıra dışı bir durum olabilirdi.

Koşup bahçeye çıktım ve ölen kuşun başına diz çöktüm. Küçük bir muhabbet kuşuydu. Görünür bir yarası yoktu, tam aksine, kusursuz görünüyordu. Küçük ince bacakları bedeninin altında kıvrılmıştı. Kuşu dikkatle elime aldım. Eve yürürken o kadar hafif geliyordu ki hâlâ elimde olup olmadığını kontrol etmek için birkaç kez avcuma baktım.”

Mads, babasının hatırasını onurlandırmak için dağın geçit vermez zirvesine devasa bir saray yaptırdı. Binanın şapeli bile St. Peter’s Bazilikası’ndan dört kat büyüktü.

Yıl boyunca Kopenhag Dağı'nda çok çeşitli sporlar yapılıyordu. Kış boyunca çoğunlukla kayak yapılıyordu hatta uluslararası bir kayak turnuvası bile düzenlenmişti. Yaz boyunca da balıkçılık, dağcılık, tırmanış, dağ bisikleti, doğa yürüyüşleri ve yıllık ekstrem yarışlar yapılıyordu: Kopenhag X. Bütün etkinliklerden, dağın sahibi olan konsorsiyum faydalanıyordu. Tek başına kış sporlarının yıllık getirisi üç milyar kronu aşırıyordu, yani konsorsiyum borçlarını hesaplanandan on yıl kadar önce ödeyebilecekti. Gelirlerin tamamı yıllık olarak on iki milyar kronun üzerindeydi. Ek olarak beklenmedik ikincil gelirleri de vardı: Mülklerin değeri yükselmiş, turizm gelişmiş, dağın marka değeri ve yabancı yatırımlar artmıştı. Dağın onuncu açılış yıl dönümü yaklaşırken konsorsiyum, dağın doğrudan ve dolaylı ekonomik kazancını hesaplamakla görevli bir konsey atadı. Konseyin hesaplarına göre dağın değeri iki trilyondan fazlaydı. Ancak bu hesaplara dağın beraberinde getirdiği keyif ve güzellikler katılmamıştı. Konsey bir de dağın değerini, yaklaşık olarak elli bin yıl kadar kaybetmeyeceğini de öngörüyordu.

KONSERVE İNCİR

Kopenhag her yıl, Şehir Meclisi Meydanı'ndan başlayıp Kopenhag Dağı'nda son bulacak sözde ekstrem yarışlara ev sahipliği yapıyordu. Yarış parkuru toplam yüz altmış kilometreydi ve yüz kilometresi Kopenhag Dağı'nın incecik havasında, iki bin beş yüz rakımda geçiyordu. Onuncu yıl dönümü yarışlarının katılımcılarından biri de genç yaşına rağmen üç yıldır Kopenhag Dağı'ndaki St. John Kilisesi'nin papazlığını yapan yirmi yedi yaşındaki Allan Jorgensen'di.

Allan'ın yarışlara katılma nedeni, fiziksel çile çekerek Tanrı'ya ulaşılabilceğine inanmasıydı. Papaz okulundaki çalışmaları süresince, Eski Ahit'teki hikâyelerden ilham alarak böyle bir fikir geliştirmişti. İncil'e göre Tanrı'yla buluşan hemen her insan bir şekilde fiziksel bir eziyet çekiyor gibiydi. Belki yiyecekleri ve suları olmadan çöllerde haftalarca yürüyor ya da bir dağa yahut aynı şekilde emek isteyen bir yere tırmanıyorlardı ve bu şartlar altında kim halüsinasyon görmeye başlamazdı ki? Kim bilir, belki de Tanrı görünürdü gözlerine. Yüz yıllardır sürdürülen hacılığın da mantığı aynıydı. Bunun dışında

Allan çocukken, günlerce aç susuz bir halde uçuşumun kenarında bekledikten sonra atalarıyla irtibata geçebilen Kuzey Amerika Yerlileri hakkında çokça çizgi roman okumuştı. Allan'ın bakış açısına göre bu karmaşık tez, aynı zamanda Tanrı'nın neden Batı'daki daha laik ve demokratik toplumlarda kendini pek fazla göstermediğini de açıklıyordu: Ortalıkta çile çekecek bir durum yoktu, insanlar hallerinden fazlasıyla memnundu.

Allan uzun zamandır bu teorisini sınamak istiyordu ve Kopenhag X yarışını da bir tür fırsat olarak görmüştü.

Yarış her yıl ağustos ayının ilk pazar günü gerçekleşiyordu ve bu yıl, hava sıra dışı denecek kadar sıcaktı ve güneş kavuruyordu; sıcaklık otuz beş derecenin üstünü görmüştü. Üç binden fazla atlet Şehir Meclisi Meydanı'nda toplanmıştı. Basın mensupları kayıt yapıyor, fotoğraf çekiyordu. İzleyiciler ve atletlerin hemen üzerinde, alınlarına ufak kameralar yerleştirilen kuş insanlar uçuşa başlamıştı, yarış boyunca atletleri yakın markaja alıp kayıt yapacaklardı. Basının ilgisi yarışın favorisi olan elit yarışçılarda yoğunlaşmıştı.

Allan kalabalığın çok gerisinde, eğlencesine yarışa katılan insanların arasındaydı ama aslında fazlasıyla hazırlıklıydı. Aylardır yoğun bir antrenman programı uyguluyordu. Yarıştan bir gün önce yeteri miktarda karbonhidrat almak için tavuk ve spagetti yemiş ve yarış sabahında da üç litreden fazla su içmişti. Parkur boyun-

ca belli aralıklarla yerleştirilmiş su istasyonları arasında geçecek süre içinde glikojen ve sıvı dengesini sağlayabilmek için su, tuz ve şeker karışımı koyduğu on iki küçük şişenin bulunduğu bir kemer takmıştı beline. *Nike fusion* spor ayakkabılarını giymiş ve üzerine de *Compression 3* koşu taytı ile rahat giyip çıkarabileceği bir *fusion* tişört geçirmişti.

Elli kilometrenin ardından parkurun dağa tırmanış kısmı gelip çatığında, Allan kendini çok iyi hissediyordu. Üç buçuk saattir koşuyordu ve belirlediği süreye uygun ilerliyordu. Hiçbir noktada, sabit hızını artırma çabasına girmede. Tırmanışın otuzuncu kilometresinde taşıdığı son şişeyi de içti. Bir otuz kilometre daha sonra ciğerlerinde garip bir his peyda olmuştu. Bir yirmi kilometre daha devam etti ve tam yüz otuz kilometre tabelasını geçmişti ki dayanılmaz bir rahatsızlık hissiyle durmak zorunda kaldı. Kustu ve sonrasında parkur üzerinde bir yere oturmaya çalıştıysa da başaramadı, dengesini kaybedip bir hendeğin içine yuvarlandı.

Birkaç saat sonra kendine geldiğinde delicesine titriyordu. Parkura sürünerek dönecek kadar bile hareket edemiyordu. Gece çökene kadar dört saat daha orada kaldı, bilinci bir gelip bir gidiyordu. Orada uzanmış gökyüzünün maviden kırmızıya ve sonra da siyaha dönüşümünü izlerken karşısında TANRI belirdi ve ona şöyle dedi:

“Geri dön ve papaz evinin güney doğu ucuna bir incir ağacı dik. Zaman içerisinde ağaç serpilip büyüyecek ve sana yazın serinlemene yardımcı olacak çok güzel bir mavi gölgelik verecek. Üç yıl içinde, ağacın en uzun dalları avlunun duvarlarını aştığında incirleri topla, temizle ve portakal likörünün içinde flambe et. Sonrasında bir tavaya iki yüz gram şeker koyup karamelize et ve biraz organik yabani çiçek balı, dört desilitre su, çok azıcık şeri, kırmızı şarap, balzamik sirke, bir çubuk tarçın, üç tane karanfil ve bir dal biberiye ekle. İncirleri bu karışımın içinde bir saat beklettikten sonra tavadan al ve soğumaya bırak. Ardından hepsini yeni kapaklı temiz bir kavanoza doldurup tavada kalan soğuk şerbetini de incirlerin üzerine dök. Ertesi gün incirleri yiyebilir ve bu şekilde üç ay boyunca saklayabilirsin. Bir sonraki ayın ilk pazar ayininde bu konserve incirleri insanlara ikram et. Ertesi sene eşin bir oğlan doğuracak ve adını Joseph koyacaksınız.”

Gördükleriyle kendini kutsanmış hissedен Allan sürüne sürüne parkura döndü ve Grönland Parkı’nın korucularından biri onu bulup hastaneye götürdü. O kadar susuz kalmıştı ki böbreklerinde hasar oluşmuştu. Allan diyalizdeyken ilk yirmi dört saat boyunca doktorlar böbreklerinin yeniden çalışması için ona otuz litre kadar su verdi. Su yüzünden yüzü ve vücudu o kadar şişmişti ki dışarıdan bakınca içine iblis kaçmış gibi görünüyor-

du. Birkaç hafta sonra taburcu olacak kadar iyileşti ve aynı gün Rødovre'deki Green Life Fidanlığı'na giderek küçük bir incir ağacı alıp TANRI'nın talimatlarına uygun şekilde dikti.

Üç yıl sonra incir ağacı papaz evinin duvarlarını aştı ve Allan hasat yaparak incir konservelerini hazırladı. Her ayın ilk pazar gününde cemaat üyelerini pankek-le incir konservesi yemeye davet etmeye başladı. İki yıl önce eşi Linda üçüncü erkek çocuklarını doğurmuş ve adını Joseph koymuşlardı. Joseph ağaca tırmanmada oldukça maharetliydi, daha iki yaşındayken incir ağacına tırmanır, saatlerce bir dalının tepesinde oturarak papaz evinin duvarları dışında kalan dünyayı izlerdi. İncir ağacı, kilit taşlarının üzerinde büyük bir mavi gölge oluşturacak şekilde bahçenin tam köşesine kusursuz bir biçimde yerleştirilmişti. Allan yaz mevsiminde, sıkça o serin gölgenin altında oturur İncil okurdu.

Yıllar geçtikçe Allan, Kopenhag X'i altmış altı kez tamamlamayı başardı. Dünya çapında yüz elli sekiz maraton koşmuş, otuz iki kez Wasa yarışına katılmış ve Alaska'da eksi otuz derecede düzenlenen üç günlük kayak yarışlarına katılıp dört yüz kilometrelik parkuru tamamlamıştı. Altmış yedi yaşındayken Everest Dağı'na tırmanan en yaşlı Danimarkalı unvanını aldı ve sonraki sene Pakistan'da çok daha sarp bir yamaçta, K2 tırmanışı

yaptı. Kopenhag X'i son tamamlayışında doksan üç yaşındaydı.

Allan yüz yirmi sekiz yaşında, Kopenhag Dağı'nın kuzeye bakan yamacına tırmandığı sırada hayatını kaybetti. Son vaazına üç yüzden fazla insan katılmıştı ki bu rakam, Danimarka'da hiçbir bir kilisenin yanına bile yaklaşmadığı bir rekordur. Vaazdan sonra cemaat üyelerinin tamamı papaz evinde akşam yemeğine davet edilmişti. Ev harikulade görünüyordu. Bahçesinde onlarca egzotik ve yerel bitki bulunmaktaydı. İncir ağacının yanında kiraz, elma, şeftali ve armut ağaçları da vardı. Geniş ve bakımlı bostandaysa havuç, yabani havuç, soğan, lahana, fasulye, yerelması ve her türlü ot yetişiyordu. Kahve ve çay çalıları daha sıcak bir ortam istediğinden daha korunaklı bir alanda yetiştiriliyordu.

O pazar gününün menüsü daha sonrasında günlerce cemaat üyelerine dağıtıldı, içeriğinde şunlar vardı:

Viskiyle soslandırılmış maydanozlu pisibahçı, kara
tekesakalı çiçeğı ve patatesli yahni eşliğinde

Lime'lı holandez sosla fırınlanmış sivri lahana

Sakız kabağı, ıspanak ve ciğer dolgulu güvercin

Maydanozlu ve sarımsaklı mantar

Rezeneli tatlısu levreğı

Dana eti ve ızgara horoz mantarı eşliğinde yer elması

Yabanturpu soslu lahana sarması ve ızgara biftek fileto

Ev yapımı çavdar ekmeği eşliğinde Kopenhag Dağı somonu

Sıcak böğürtlenli-bademli tart

Yaz meyveli tart³

İncir konservesi

Ev yapımı zencefilli kurabiye eşliğinde kendi seramızda ürettiğimiz kahve çekirdeklerinden taze kavrulmuş sıcacık kahve

Allan ve Linda birlikte yaşlanmıştı ve bu savurganlığı sürdürebilmelerini sağlayan şey; on bir çocuk, yirmi üç torun, beş büyük torun, on dört büyük büyük torun ve üç büyük büyük büyük torun sahibi olmalarıydı.

3 Bahsi geçen yemekler Şef Claus Meyer'in *Meyer's Kokken* kitabından alıntıdır. *Meyer's Kokken, Fischer&Schon, 1993.*

Danimarka, batı rüzgârlarının hâkim olduğu bir coğrafya-
da bulunuyordu, yani rüzgâr genelde batıdan ve kuzeybatıdan
eserdi. Ancak Kopenhag Dağı'nın inşa edilmesinden sonra
Kuzey Denizi üzerinden gelen yüklü bulutlar Zealand'ın üze-
rinden eskisi kadar kolayca süzûlememeye başladı. Dağın rüz-
gâr altı tarafı güney doğu tarafına kadar uzuyor ve Amager
Adası'nın tamamı ile Zealand'ın güney kısmının doğu tara-
fını bütünüyle kapatıyordu. Bu yüzden bahsi geçen bölgede,
ülkenin daha soğuk kışlar ve ılık yazlar geçiren geri kalanına
kıyasla çok daha fazla güneşli gün yaşıanıyordu. Hatta bölge-
deki bazı çiftçiler üzüm bağları kurmuştu. Dağın diğer tarafı,
yani kuzeydoğu cephesi rüzgârlardan nadiren korunabiliyor
ve çok daha fazla yağış alıyordu. Bulutlar dağa ulaştığında
toplanıp yükselerek dağın zirvesini çevreliyor ve yağmur
bulutlarına dönüşüyordu. Roskilde, Vanløse, Rødovre ve Hvi-
dovre gibi kentlerde yağış oranı neredeyse üçe katlamıştı. Dağı
yalayıp geçen batı rüzgârları, zaman geçtikçe Kuzey Denizi
Mistrali olarak adlandırılmaya başlayan kalıcı bir mistrale
dönüşmüştü. Dağın batı cephesinde artan yağış oranı yazın
sıklıkla fırtınaya dönüşebiliyor ve bu noktada en ağır darbeyi,
Stenløse'nin etrafını saran bölge alıyordu.

MIKNATIS ADAM

Flemming Aksel Møller, hayatı boyunca mütemadiyen yaşadığı rezilliklerin sonucu olarak bir tür mıknatısa dönüşmüştü. Daha on iki yaşındayken ebeveynini ve kız kardeşini trajik bir kazada kaybetmişti. Ona bakacak tek bir akrabası dahi olmadığı için devlet tarafından bakım altına alınmıştı. Ancak Flemming yaşına göre çok iri bir çocuktü. İnsanlar, altı yaşındayken on iki; on iki yaşındayken de yirmi bir olduğu yanılgısına düşüyordu. Devlet yetkilileri yaşının farklı gösterildiği yanılgısına kapılınca onun için de kalacak bir yer ayarladılar ve böylece Flemming, daha on iki yaşındayken bir yandan okuluna devam ederken bir yandan da Stenløse'un banliyölerindeki küçük bir evde yalnız yaşamaya başlamıştı.

Flemming'in kendine bakmaya alışması kolay olmadı: Kooperatiften market alışverişı yap, evi temizle, çamaşır yıka, fatura öde, vesaire, vesaire. Ancak yıllar geçtikçe nispeten sıradan bir yaşam sürmeyi başarmanın yolunu buldu.

Flemming okulda sık sık zorbalıkla karşı karşıya kalıyordu, ailesi hayattayken de durum böyleydi. Aslın-

da Flemming hayatı boyunca zorbalıkla sınanmadığı bir zaman olduğunu hatırlamıyordu. Ne anaokulunda ne de normal okullarda tek bir yetişkin bile bu konuda kendisini dinlerdi. Ne sevimli ne de ilginç bir çocuktü. Nadiren konuşurdu ve genelde pespaye, dağınık bir görüntüsü vardı.

Birkaç yıl küçük bir evde tek başına yaşadıktan sonra okulda yaşadığı zorbalıklara karşı kayıtsızlaştı. Ona bakıp sırtan, alay eden tiplerin yüzlerine, onu işaret eden parmaklara ve ara sıra tartaklanmaya karşı bağışıklık kazanmıştı resmen. Sanki hiçbirinin artık onunla ilgisi yokmuş gibiydi ve yaşananların tamamı Flemming'in içinden çıkıp pasif bir biçimde dışarıdan seyrettiği bir oyundan ibaretti. Diğer öğrencileri artık birer insan olarak bile görmüyordu; hepsi ne anlayabildiği ne de anlamayı umursadığı birer nesneden farksızdı gözünde. Flemming izole yaşamında kendi kendine bir yetenek geliştirebilen tiplerden olamamıştı. Ne tarihe geçen bir matematik dehası olabilmişti ne koşu ne de başka bir alanda yeteneği keşfedilmişti. Sadece kendi işine bakıyor, özel bir ilgi görmeyi beklemiyordu. Antisosyal ve yeteneksiz bir çocuktü yalnızca. Ancak sonradan anlaşıldığı üzere aslında Flemming bir tür mıkmatıstı.

Bu özelliğini yetişkin olana kadar fark etmemişti bile. Hatta bu mıkmatıs etkisi farkına varamayacağı kadar belli belirsiz bir şekilde başlamıştı ya da belki de bunu fark

etmek istememişti. Kooperatifte geri dönüştürülebilecek malzemeleri ayıklama işinden eve döndüğünde genelde ayakkabısının altına ya da pantolonunun paçalarına şişe kapakları, tırnaklar, vidalar ya da başka metal parçalar takılmış olurdu. Flemming bunun herkesin yaşadığı bir sorun olduğunu düşünüyordu: Yani herkesin işten eve döndüğünde ayakkabısına ya da paçalarına birtakım metal parça takıldığını sanıyordu.

Bir gün, otoparkın diğer ucuna yaptığı kısa bir yürüyüş sırasında, arkasında metal bir şişe kapağının sürüklendiğini duyduğunda bundan herhangi bir anlam çıkarmamıştı. Ama sonra rüzgâr olmadığını fark edince durdu ve otoparkta şöyle bir etrafa bakındı. Dört şişe kapağı, buz üstünde geri geri kayan patenciler gibi kıvrak hareketlerle ona doğru sürükleniyordu. İlk kapak, Flemming'in sol ayağına ulaşınca durdu. Flemming, ayakkabısının parmak ucuna yapışan ufaklığa kafası karışmış halde baktı, daha önce bu mıknatıs yapısını hiç fark etmemişti: Aynı zamanda kapağa karşı belli bir şefkat de duyuyordu. Sanki onu kötü bir kaderden korumuştı. Ayakkabısına böyle çaresizce tutunan ufak kazazedenin insanın içini burkan bir havası vardı, sanki Flemming'e bakıp gözlerini hüznle kırıştırıyordu. Bir an sonra bir çiling sesiyle ikinci kapak da topuğuna yapıştı, sonra bir üçüncüsü geldi. Yıllar geçtikçe Flemming ufak, rastgele karşısına çıkan terk edilmiş metal parçalarını kurtarmaya devam etti.

Birkaç yıl içinde durum giderek kötüleşmeye başlamıştı. Flemming artık kendi mıkna-tis yapısını görmezden gelemiyordu. Dahası kurtarıp eve getirdiği her bir metal parçası mıkna-tis özelliğini daha da geliştiriyordu. Sayıları giderek artan minik buluntularına ek olarak kullanışlı bir metal koleksiyonuna da sahipti: Bir çatal, bir kaşık ve bir de tereyağı bıçağı. Çekimi son zamanlarda o kadar güçlü bir hal almıştı ki artık eve döndüğünde bütün buluntuları kendisini koridorda, hazır ol vaziyetinde bekler olmuştu. Ödül mamasını alabilmek için arka ayakları üzerinde duran iyi eğitilmiş minik kanişler gibi havada dikey bir biçimde dönüp duruyorlar ve kapıyı açtığında da ona doğru atılarak kesici aletler ve ufak metal parçaları nasıl sarılabilirse o kadar sarılıyorlardı Flemming'e.

Artık geceleri de pek uyuyamıyordu. Mıkna-tis özelliğinin nasıl kötü bir sona vesile olabileceğini düşünmeden edemiyordu çünkü. Aynı zamanda boş parklarda, otoparklarda ve otoyollarda, buldukları ilk fırsatta kendilerini üzerine atacak terk edilmiş metal objeleri de düşünmeden edemiyordu. En sonunda uykuya daldığında da genelde çarpma sesleriyle uyanıyordu: Gece boyunca dışarıda bazı küçük metal parçaları onun çekim gücünü takip ederek evini buluyor ve sonra da kendilerini kapısına vurup duruyordu. Gece boyunca pek çok kez uyanıp bu ufak, zavallı parçaları evinin sıcaklığına kabul etmek zorunda kalıyordu Flemming.

Aylar, yıllar peş peşe ilerledikçe Flemming Aksel Møller'in küçük evinde giderek daha fazla metal birikiyordu. Artık evinde, pizza söylemek dışında bir şey yapamıyor; pizzacıya da her seferinde teslimatı kapının önüne bırakmasını söylüyordu. Evinde oldukça fazla metal birikmişti. Ancak bunun farkında değildi çünkü evindeki ve bedenindeki metallerin sayısı öyle yavaş yavaş artmıştı ki çok geç olana kadar durumun ciddiyetini anlayamamıştı; her gün beraberinde bir ya da iki kapak, birkaç çatal, birkaç dişili ya da vida geliyordu. Alnına yapışmış bir çift kaşık, ensesinde bir çırpıcı ya da bir yere oturduğunda koca bir metal öbeğine benzetmesine neden olacak şekilde sağına soluna yapışmış tozlu ufak parçalarla gezmek artık onun için sıradan bir olaya dönüşmüştü. Bir eli, metallerin gözüne gelmesini engellemekte ustalaşmıştı: Kitap okurken ya da uykuya daldığında bir şeyin hareketlendiğini hissediyor ve daha gözlerine ulaşmadan nesneyi yıldırım hızında ancak yine de en sevdiği evcil hayvanı kucaklayan bir çocuğun şefkatiyle yakalıyordu.

Sonraki yıllarda mıknaş gücü giderek genişledi, yoğunlaşarak güçlendi ya da en azından öyle görünüyordu. Sanki bütün evini doldurmuş ve havaya savrulan devasa bir enerji kültesine dönüşmüştü.

Bir gece, şiddetli bir fırtına kopmuş, bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlamıştı, Flemming bir şeyin,

kulak zarını patlatacak şiddette bir gürültüyle kapısına vurmasıyla uyandı. Bir an için onu kasabadan dışarı atmak için ellerinde fenerlerle çiftçilerin birlik olup evini basmaya gelmiş olmalarından korktu ancak gelen onlar değildi. Kapı deliğinden bakınca tuhaf ancak yıllardır görmemiş olsa da tanımakta zorlanmadığı şeyler gördü: Bir ayak değirmeni ve küçük metal bir masa. Metal masaya monte edilmiş ufak, sarı bir bayrak vardı: "Kasa 1." Hiç şüphesiz bu, kooperatifteki bir numaralı kasaydı. Kendini mağazadan bir şekilde kurtarıp Flemming'in küçük evine gelene kadar iki kilometre hoplayıp zıplamış olmalıydı. "Kasa 1" kapıya sürtünüyor, menteşelere sürtünen yıpranmış metal parçaları korkunç bir ses çıkarıyordu. Flemming en sonunda kapıyı açtığı anda "Kasa 1" kucağına atlamaya çalıştıysa da zeminden sıçrayacak gücü kendinde bulamadı ve kulakları sağır edecek bir gürültüyle koridorun zeminini kırarak yere yuvarlandı. Sonra da çamurun içinde sürünen yaralı bir asker misali inleyerek Flemming'e doğru sürünmeye çalıştı. Yerde istenmeyen, terk edilmiş obez bir çocuk misali acı çeken "Kasa 1"e bakınca Flemming'in içi acımişti ancak bir yandan da artık bu kadarının çok fazla olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Kasa 1"i kucağına alarak uyumasının imkânı yoktu, ki evin neresine geçse peşinden gelmesine bakılacak olursa kasanın bunu deneyeceğine şüphe yoktu. Flemming, "Kasa 1"i kendisini dahi şaşırtacak bir kolaylıkla

kaldırıp banyodan aldığı bir havluyla temizledi ve sonra yatağına taşıdı. Onunla teskin edici bir konuşma yaptıktan sonra kasayı yorganın altına yerleştirdi. Ertesi gün "Kasa 1" in evde başıboş dolaşmasına izin veremeyeceği netleşti. Flemming'in onu yeni doğmuş bir bebek misali sağa sola taşınması gerekecekti.

Flemming'in her gittiği yere yanında taşıdığı bütün o aletler artık neredeyse birkaç yüz kiloyu bulmuştu ama kendisi bunun farkında bile değildi. Hatta üzerinde taşıdıklarını düşünmüyordu bile. Bütün vücudu kalın bir metal tabakasıyla kaplanmıştı ve keskin parçalar gide-rek bedeninin daha derinlerine saplanıyordu. Flemming bir süre önce 'çocuklarıyla' konuşmaya da başlamıştı, çok sevdikleri ve bir de çirkin buldukları, hatta bazı koşullarda tiksindikleri bile vardı içlerinde. Ancak en sevdiği "Kasa 1" di kesinlikle; ona şarkılar söylüyor, üz-gün olduğunda hafifçe sallayıp teskin ediyordu. Bütün bunlar hesaba katılınca aslında Flemming'in çok mutlu zamanlar geçirdiği de söylenebilirdi.

Evinde artık o kadar çok metal birikmişti ki pencere-den dışarı bakması bile mümkün değildi. İçerisi bütü-nüyle karanlıktı, ancak artık Flemming'in gözleri karan-lığa alışmıştı ve gün ışığı gözlerini kamaştırmasın diye kapıya bırakılan pizzasını bile hava karardıktan sonra içeri alıyordu. Ev iyiden iyiye oturmuştu ama dışarıdan

bakıldığında küçük bir çocuğun yaptığı kumdan kale-
den arta kalanlara benziyordu.

Birkaç yıl sonra Danimarka'da daha önce hiç görül-
memiş bir fırtına koptu. Daha önce araçları deviren ve
sel baskınlarına neden olan fırtınalar dahi bu seferki ka-
dar güçlü değildi. Fırtına şiddetli bir sağanakla birlikte
gelmişti. Daha önce de Flemming'in evine yıldırım düş-
tüğü olmuştu hatta birkaç kez Flemming'in kendisini de
yıldırım çarpmıştı ama hiçbiri o kalın metal tabakasının
altında herhangi bir acı duymasına neden olacak kadar
güçlü değildi; aslında birkaçında üzerine yıldırım düş-
tüğünü bile tam olarak anlayamamıştı. Ancak bu fırtına
başkaydı.

Fırtınanın koptuğu ilk gün evde yangın çıktı ve Flem-
ming'in yuvası yerle bir oldu. İçerideki metalik karanlık
yüzünden Flemming bu dramatik değişikliği güçlük-
le fark etmişti. Gecenin geri kalanında ve sonraki gün
onu ve o devasa metal örtüsünü bir yıldırım daha vur-
du ancak bu kez Flemming her şeyi hissetmişti. Tekrar
tekrar vuran yıldırımlar etrafındaki metalik örtüyü eri-
tiyor ve etini yakıyordu. Acı içerisinde çığlıklar atarken
"Kasa 1"e sıkı sıkı sarıldı. O sırada metal ciyaklarcasına
bir sesle Flemming'ten ayrılıp göklere yükseldi. Bu acı-
masız saldırılar üç gün boyunca devam etti. Dördüncü
günün sabahında Flemming, eskiden evinin bulundu-
ğu yerin yüz metre uzağındaki bir arazide kendinden

geçmiş halde uzanıyordu. Günün ilerleyen saatlerinde kendine geldi ve uyandığı anda bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Artık vücudunda herhangi bir çekim hissetmiyordu. Yalnızca etrafını saran metallerin soğuk, nemli dokusunu hissediyordu. Bir an için doğrularak oturdu ve kendini toparlamaya çalıştı. Metaller bütün bedenini sarmıştı, hatta Flemming bütün uzuvlarına ve organlarına saplandıklarını hissediyordu. Eskiden sağ kolunun olduğu yerde "Kasa 1" duruyordu. Yıllardır beraberinde taşıdığı bütün metaller eriyerek birbirlerine geçmiş ve kimsenin delip geçemeyeceği koca bir metal vücut oluşturmuştu. Flemming ayağa kalktı. Boyu üç metreden daha uzundu, bedeninin çok güçlü bir enerjiyle dolu olduğunu hissediyordu. Kopenhag Dağı'nın tepesindeki yıldırım kondüktörü gün ışığında parlamaktaydı. Flemming "Kasa 1"i kaldırıp ışığa doğru tuttu. Devasa bir bazukaya benziyordu, üzerine montelenmiş sarı bayraksa gururla dalgalanıyordu. Flemming, "Kasa 1"le araziler arasındaki sınırı belirleyen ağacı hedef alarak hiç düşünmeden metal bir mermi ateşleyip ağacı bin parçaya ayırdı. Flemming artık Mıknatıs Adam'dı.

Kopenhag Dağı daha on beş yaşındayken insan hakları savunucusu bir grup, Zealand'daki üç farklı vizon çiftliğinin vizonlarını çalmayı başarmış ve hepsini dağa transfer ederek burada doğaya salmıştı. Vizonlar kısa süre içinde birer baş belasına dönüştü. Vizonların anavatanları Kuzey Alaska ve Sibirya'ydı ve bu yerlerde yiyecek sınırlı olduğu için vizonlar gördükleri hareket eden her şeye saldırmak gibi vahşi bir içgüdü geliştirmişlerdi. Kopenhag Dağı'nda kuşların yanında pek çok farklı hayvan yaşıyordu ve bir vizon tek bir günde yirmi beş martıyı öldürebiliyordu. Vizonların doğaya salınmasından sonra Kopenhag Dağı'ndaki kuş nüfusu neredeyse yüzde yüz oranında azaldı. Vizonların kendileriye stres yüzünden ölmeden önce bir ya da iki yıl hayatta kalabiliyordu. Ancak o kısacık ömürleri dahi çiftleşip çoğalmaları için yeterliydi ve böylece nüfuslarında bir azalma görülüyordu. Vizonlar yalnız yaşayan hayvanlardı ve çiftleşme dönemleri dışında genelde izole bir yaşam sürüyorlardı. Dağın üzerinde çok korkunç bölge kavgaları da yaşanmaktaydı. Her ay park korucuları farklı bölgelerden birkaç yüz ölü vizon topluyordu. Hayvanlar bir süre sonra dağın alt kısımlarına ve civardaki eyaletlere de

göç etmeye başlayınca vizon sorunu içinden çıkılmaz bir hal aldı. Özellikle Glostrup bölgesinde büyük sıkıntılar yaşandı. Vizonlar çatı aralarına, kilerlere ve kanalizasyonlara yerleşmeye başlamıştı. Hepsi sıçanlardan daha büyük, daha hızlı ve daha saldırgan yaratıklardı. Bir gün oyun parkında küçük bir oğlan çocuğu bir vizonun saldırısına uğrayınca dağın etrafı sarıldı ve ordu duruma el attı. Sigorta şirketleri vizon sorununun maliyetinin yaklaşık dört milyar krona olduğunu ve ayrıca artık kimse o vahşi canavarın kürkünü giymek istemediğinden vizon kürkünün de değerini kaybettiğini açıkladı.

BAHÇE CİNİ

Erik Evald bir sabah geç saatlerde, eşi ve çocuklarıyla ziyaretlerine geldiği üvey ailesinin evinde uyandı.

Evde kimse yoktu, bu yüzden kendine bir fincan kahve alıp terasa sigara içmeye çıktı. Aylardan ekimdi ve hava oldukça serinlemişti. Erik neden bu kadar geç saatlere dek uyuduğunu tam olarak anlamamıştı; genelde ailede ilk uyanan kişi o olurdu. İş stresinden olmalıydı. Sorumlu olduğu son proje düştü aklına. Mutfaktan kâğıt kalem alıp birkaç şey karaladı: Yapılacaklar listesi, görüşmesi gereken insanlar. Doğrulup bir sigara daha yaktı ve tırabzanlara doğru ilerledi. Diğerleri muhtemelen alışveriş için kasabaya inmişti, en azından Erik öyle sanıyordu. Bu yüzden sessizliğin tadını çıkarmaya karar verdi. Kısa süre sonra zaten çocuklar koştura koştura gelir, büyükanneleri ve büyükbabalarının aldığı yeni oyuncaklarını ve diğer ıvır zıvırları göstermek için hevesle üzerine atlardı. Erik bahçeye bir göz attı. Ağaçların çoğu yaprak dökmüştü bile. Solgun, ıslak yapraklar çimlerin üzerine yayılmıştı. Terastan bakınca komşunun bahçesini de görebiliyordu, kendi evlerinin bahçesinden

biraz daha aşığıda kalıyordu. O sırada küçük kırmızı bir topak gördü, uzaktan bir eşarp ya da bir çuvala benziyordu. Komşuların da küçük çocukları ve bir de köpekleri olduğu için bu durum pek de tuhaf değildi aslında, çocukların ve köpeğin dışarı sürüklediği eşyalarla doluydu bahçe. Her ne kadar Erik tam olarak ne olduğunu anlamasa da nedendir bilinmez, o kırmızı yumak fazlasıyla dikkatini çekmişti ve gidip daha yakından incelemek istiyordu.

Bahçeye yaklaşıncı bunun küçük bir bahçe cini olduğunu gördü; tahminen kırk santimetre uzunluğundaydı ve başı bedeninden üç kat daha büyüktü. Muhtemelen kasım ayazında uzun süre dışarıda kaldığı için ya da belki de bir kedi yahut komşunun köpeğinin saldırısıyla veya bir cüce hastalığı yüzünden ölmüştü. Her halükârda, çimlerden geçtiği sırada aniden ölmüş gibi bir hali vardı, belki de bir martı ya da baykuş yüzünden korkudan ölmüştü. Her neyse Erik'in o an gördüğü şey, devasa kafası ve incecik sakalıyla küçük bir bahçe ciniydi işte. Bir süredir orada olmalıydı çünkü bir yanağının beyaz marzipan rengi ince derisi soyulmuş ve zengin bitter çikolata, şeker ve limondan yapılma beyaz sinirleri ortaya çıkmıştı. Meyan kökünden yapılmış bağırsakları da kısmen ortadaydı, pantolonundaki koz helvası lekesine bakılacak olursa ufak dostumuz ya ölümünün hemen öncesinde ya da hemen sonrasında kakasını yapmış ol-

malıydı. Bağırsakları boşaltma işi karıncalara kalmıştı. İncecik derisinin üzeri delik deşik olmuştu. Nane şekerinden yapılma mavi gözlerinin etrafı dışında dokunulmamış yeri kalmamıştı.

Erik diğerlerinin döndüğünü duydu. Altı yaşındaki oğlu Karl elinde bir Nintendo oyunuyla terasa koştururken, şaşkınlıkla cüceyi inceleme işine devam edip "Karl!" diye seslendi. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Karl, buraya gel! Bir cüce buldum. Gerçek bir cüce!"

"Gerçekten mi? Gerçek bir cüce mi?" diye sordu çocuk.

"Evet, ama ölmüş. Sanırım onu gömmemiz gerekiyor."

"Gerçekten gerçek bir cüce mi bu, baba?"

"Evet. Şu oyunu bir yere bırakıp yanıma gel."

Erik ve Karl bir süre perişan haldeki cüceye baktılar. Sonrasında Erik sessizliği bozdu:

"Sanki şekerden yapılmış gibi..."

"Nereden anladın?" diye sordu Karl.

"Görmüyor musun?"

Karl yere çömelerek cüceyi inceledi. Ardından hafifçe dürttü.

“Biraz yumuşak.” Karl hareket etmedi. Sonra tekrar konuştu:

“Gerçekten ölmüş mü, baba?”

“Öyle görünüyor.”

“Peki, ne olmuş?”

“Bilemiyorum. Belki bir köpek ya da başka bir hayvan ısırmıştır. Bir vizon ya da kartal olabilir. Bilemiyorum.”

Karl bir kez daha cüceyi dürtünce marzipan yanağında hafif bir göçük oluştu. Sanki bir yaramazlık yapmışçasına endişeyle Erik’e baktı.

“Sorun yok. Zaten bir şey hissedemez artık.”

Karl cüceyi bir kez daha, bu sefer biraz daha sertçe dürttü. Marzipanın altında bitter çikolata, onun altında da beyaz şeritler göründü.

“Şu beyaz şey ne?” diye sordu Karl.

“Sanırım sinirsel yollar.”

“O da ne?”

“Bir şeye dokunduğumuzda ya da bir şeylere çarptığımızda darbeyi hissetmemizi sağlayan bağlar.”

“Yakından bakabilir miyim?”

“Sanırım bakabilirsin.”

Karl marzipanı ekiştirince cücenin yüzünün bir kısmı soyuldu. Sonrasında ayağa kalktı ve derisine yapışan bir parça beyaz şekerlemeyle birlikte gelen karıncadan kurtulmak için elini şöyle bir salladı.

Erik Karl'ın yanına geçip oturdu. Sonra cücenin karınını dikkatle açıp kaburgalarını ortaya çıkardı. Kristalize edilmiş şekerden yapılmışlardı ve fazlasıyla kırılgan görünüyorlardı. Hemen kaburgaların arkasında minik bir kalp vardı, tıpkı insan kalbine benziyordu, sadece biraz daha minikti. Kan kırmızı renkteydi ve jöle şekerlemeden yapılmıştı. Kalbin hemen altında böbrekler ve karaciğer bulunuyordu, onun altında da bağırsaklar vardı. Yapış yapış bağırsakları dışarı çıkarıp çimlere yayarken Erik de Karl da sessizdi. Bağırsakların hemen altında Erik'in tam olarak anlamlandıramadığı bir organ vardı. Küçük bir silindire benziyordu ve içinde farklı boyutlarda yumurtalar vardı. En üsttekiler minik, en alttakilerse kocamandı. Karl en alttakilerden bir yumurtayı eline aldı. Beyaz kabuğu normal bir tavuk yumurtasının kabuğu kadar sertti.

“Kırabilir miyim?”

“Tabii, kır.”

Bunun üzerine Karl kabuğu dikkatle kırınca çimlere şekerli, transparan bir sıvı saçıldı, yumurtanın tam ortasında, tavuk yumurtasındaki gibi minnacık bir cin yatı-

yordu. Serçe parmağının ucundan daha büyük olmasa da annesi ya da babasının minik bir kopyası gibiydi; artık buldukları büyük cinin cinsiyeti her neyse. Başında bir cin şapkası ve üzerinde kırmızı kumaştan giysileri vardı. Minyatür ellerinde minik bir yılbaşı ağacı vardı. Ağacın gövdesi beyaz ve yumuşakçaydı ama iğneleri açık yeşildi.

“Bu onun bebeği mi?”

“Sanırım.”

Karl yüzünü astı. Sonra da şöyle dedi: “Sanırım onları gömmemiz gerek.”

Bahçenin bolca ağacın olduğu alt kısımlarındaki bir kestane ağacının altında uygun bir yer buldular. Bir cini gömmek için kusursuz bir yer gibi görünmüştü gözlerine. Erik, üvey babasının bahçesindeki ardiyede bulduğu bir ahşap bira kutusundan ufak bir tabut yaptı. Küçük cinin bedenini ellerinden geldiğince toparladıktan sonra iki cini birden dikkatle tabuta koydular. Karl, küçük cini ebeveyninin kollarının arasına yerleştirdi. Ardından Erik mezarı kapadı. Karl’ın çok üzgün olduğu açıkça görülüyordu. Onlara bir şarkı söylemeyi önerdi sonra. İkisinin de bildiği tek şarkı, ‘Sessiz Gece’ parçasıydı. Şarkıyı söylerken Karl daha da duygusallaştı ve sonunda gözyaşlarına boğuldu.

Cenaze töreni bittiğinde bahçenin hafif eğimli köşesinde oturdular. Bulundukları yer, Amager Adası ve Øresund'a bakıyordu. Kopenhag'ı ve arkasındaki İsveç'i de görüyorlardı. Gökyüzü parçalı bulutluydu.

"Sence neden öldü, baba," diye sordu Karl.

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse cinlerin var olduğundan bile haberim yoktu."

Bir süre bu şekilde oturdular, ikisi de tek kelime etmedi. Erik ara ara kendini tutamayıp kahkaha atıyor ancak Karl kendisine kınayan gözlerle bakınca hemen kendini topluyordu. Gerçek bir cin bulmuş olmalarının komik olduğunu düşünüyor ve eğlenceli şeylerden bahsederek Karl'ı da neşelendirmeye çalışıyordu. Karl ise hiç havasında değildi. O daha ziyade cinin ölmüş olması gerçeğine odaklanmış durumdaydı.

Erik uyandığında alarmlı radyosunun saati 1.37'yi gösteriyordu. Neredeyse üç saatten fazladır uyuyordu demekti bu. Yatağın kenarına oturup kendini toplamaya çalıştı. Oturduğu yerden, havuzda oynayan çocukları görebiliyordu. Üvey babası bahçe hortumuyla havaya su sıkıyordu. Sanki yaz mevsimi geri gelmişti. Erik'in tişörtü terden sıırılsıklam olmuştu. Çocukların heyecan dolu çığlıkları, kaldığı misafir odasından fısıltı şeklinde duyuluyordu. Bahçenin en uç kısmında duran ve rüyasında Karl'la birlikte şekerden bir cin gömdükleri kesta-

ne ağacına gözü takılınca gülümsedi. Her ne kadar rüya olduğunu bilse de gerçekten oraya bir cinin gömülü olduğunu hayal etti. Havuzdaki çocuklar üzerlerine soğuk sular yağdıkça neşeyle bağırıyordu. Kendilerini eğlenceye kaptırmışlardı. Başka hiçbir şey umurlarında değildi. Pencereden bakınca uzun süre önce yok olup giden bir çocukluğun anısı ya da bir film sahnesi gibi görünüyordlardı insanın gözüne.

Kopenhag Dağı devasa, kendi kendine yeten bir ekosistem-di. Bütün Kopenhag metro bölgesinden atıklar toplanıyor ve dağın derinlerine yerleştirilmiş iki yüz metre kare genişliğinde bir fırında yakılıyordu. Yakma işleminden açığa çıkan sıcaklık, geniş bir boru ağına sahip ısıtma sistemiyle dağın uzak bölgelerine dağıtılıyordu. Artan sıcaklıksa dağın tepesindeki popüler termal havuzları ısıtmakta kullanılıyordu. Organik atıklar ise dağın kuzey yamacında devasa bir yığın halinde toplanıp gübreye dönüştürülüyordu. Bu şekilde elde edilen gübreyse yakınlardaki çiftliklere satılıyordu. Atıklar toplanırken oluşan yığın belli bir ısı ve nem de sağlıyordu ve kış mevsiminde üzerinden yükselen buğuyu çıplak gözle görebiliyordunuz. Bu şartlar sayesinde, kendi özel koşullarını oluşturan küçük bir tropik yağmur ormanı oluşmuştu; ormanda banyan ağaçları, farklı türde palmiyelerin yanında yemyeşil bir bitki örtüsü vardı. Bir deney için yerel bir petshop'tan bir grup muhabbet kuşu ve papağan serbest bırakılmış ve kuşların tamamı sağlıklı bir popülasyon oluşturmayı başararak hayatta kalmıştı. Bölgede ayrıca, sıcak iklim yüzünden yıl boyu aktif kalabilen yılan ve kara kurbağaları başta olmak üzere çeşitli sürüngenler de yaşıyordu.

En parlak gün ışığında,
erişir kusursuzluğa
limon içinde ne kadar karanlık varsa.
Klaus Rifbjerg, 'Lemon' The Floating Tree⁴

KOMPLO

"Her şeyde bir parça karanlık vardır. Dünyadaki her nesne, her insan ve her hayvanın içinde fark ettiğimiz ve belli isimler taktığımız, renkli şekillerle kısmen örtbas edilen bir karanlık yatar. Örneğin damarlara pompalanan kan, kırmızı değil siyahtır ve insan bedenindeki bütün yaşamsal faaliyetler zifiri karanlıkta gerçekleşir. Geceleri etraf solar ve karanlığı, bütün isimleri alıp götüren bir tür komplo gibi ortaya çıkarır."

Anders Nielsen, biri en nihayetinde dairesine girerse görmezden gelemesin diye genelde boş olan masasının üzerine yerleştirdiği bir mektuba yazmıştı bu düşünceleri. Mutfak lavabosunun altından çöpü aldı, Fjällräven marka yağmurluğunu aldı, bütün odaların ışıklarını söndürdü ve kapıyı ardından son kez kapattı. Akşam saat-

4 Rifbjerg'den alıntılanan 'Lemon' adlı şiiri, *Floating Tree* derlemesinde yayımlanmıştır.

leriydi ve atlamayı planladığı yere varması için yaklaşık olarak üç saat kadar yolculuk etmesi gerekecekti. Her şeyi dikkatle planlamıştı. Kendine bir sandviç hazırlayıp planının çıktısını almıştı. Son durağına gece 11.55'te varacak ve tam gece yarısında atlayacaktı. Hazırlıklarını yaparken hava durumunu, yaya geçitlerini ve hatta yemek için vereceği molayı bile hesaba katmıştı.

Dağın eteklerine vardığında çoktan karanlık çökmüştü. Eğer dağın etrafındaki binlerce evin aydınlatması ve en tepesindeki kırmızı uyarı ışıkları olmasaydı, karanlık gökyüzü bu devasa yapıyı yutmuş olurdu. Yine de her şey tam da Anders'in umduğu gibiydi. Her şeyin böyle muntazam olduğu bu tip bir mekân, son yolculuğu için kusursuz bir yerdi. Veda mektubunda bunu yazmadığına pişman olmuştu.

Özellikle seçtiği bir noktadan, dağın kuzey yamacından atlayacaktı: Organik atıklarla dolu devasa bir yığının toplandığı dağın çöplüğünün hemen üzerindeki çukırtıdan. Bilhassa o gece burası, intihar edilebilecek kusuruz bir yerdi her anlamda. Dikey düşüş mesafesi iki yüz metreden daha uzundu ve Anders doğrudan atıkların içine dalacaktı. Şansı varsa eğer birkaç ay içerisinde bedeni bütünüyle çözünecekti.

Anders son durağına gece 11.48'de ulaştı. Aslında uçurum ve patikalar arasında uzanan ufak yağmur ormanından geçmenin çok daha zor olmasını beklemişti.

Çıkıntıya varınca oturup bekledi. Birkaç yüz metre ötedeki kilisenin çanları gece yarısı için vurduğunda, sesini bu noktadan duyabilirdi. Beklerken, aşağıya düşüşü sırasında neler düşünebileceğini tasavvur etmeye çalıştı. İnsanların hep söylediği gibi yaşamı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden mi geçecekti yoksa bilincini mi kaybedecekti?

Çıkıntıdan aşağıya baktı. Zemini net olarak göremese de mesafenin umduğundan daha fazla olduğu açıktı. Hiç şüphesiz bu, ölümcül bir düşüş olacaktı.

Çürümekte olan organik gübrenin yaydığı sıcaklığı yüzünde hissediyordu. Muz palmiyelerinin geniş, koyu yeşil renkteki yapraklarına baktı.

Ağustos böcekleri uçuşuyordu, mekân bütünüyle hayat doluydu aslında.

Tam o sırada devasa bir kırkayak tırmandı.

Ortamda sanki tarih öncesinden kalma bir hava vardı.

Derken kilise çanının metalik sesi yankılanmaya başladı. Anders kol saatini kontrol ettikten sonra çıkıntıdan kendini aşağıya bıraktı.

Düşüşü sırasında aklına gelenler onu bile şaşırtmıştı:

"...insan kalbi aslında kurbağadan evrilmiştir. Karaciğer de yeni yakalanmış, ıslıl ıslıl pulları olan alabalıktan... Milyonlarca yıl boyunca karanlıkta kalınca derilerini, gözlerini, bacaklarını ve hareket kabiliyetlerini

yitirdiler. Yavaş yavaş, çok basit işlemler gerçekleştiren gizli organlara dönüştüler böylece.”

Anders gübre yığınının derinlerine düştüğünde bilincini kaybetmişti ama hâlâ hayattaydı. Yığına karnının üzerine inmişti. Düşüşü sırasında kolları ve bacakları kırılmış ve sırtına doğru doksan derecelik bir açıyla kıvrılmışlardı. Üç gün sonra yavaş yavaş bilinci geri gelmeye başladı. Eğer bu sıcacık gübre yığının derinlerine düşmemiş olsaydı hiç şüphesiz çoktan ölmüş olurdu. Gübrenin içi fazlasıyla nemliydi ve Anders’in etrafı kısmen besleyici sebze sularıyla sarılmıştı. Hareket edemiyordu belki ama istese de istemese de hayatta kalmıştı. Birkaç ay sonra karnının üzerinde birkaç santimetre kadar ilerleyebilmiş ve bulunduğu yerde kendine ufak bir tünel açmayı başarmıştı. Yaklaşık altı ayın sonunda da sıvı olarak aldığı besinlerin yanında böcek yakalayabilecek kadar hareket edebiliyordu.

İntihar girişiminin üzerinden bir yıldan daha uzun bir süre geçmişti ki Anders, artık gübrenin içinde hareket etmekte uzmanlaşmıştı. Adım adım ilerleyerek gübre yığını içerisinde geniş bir tünel sistemi kurmuştu. Her gün yepyeni koşullar geliyordu ve Anders en nihayetinde tepeye ulaşmayı başarmış, aç gözlülükle tazecik atıkları mideye indirmişti.

Zaman içerisinde bölgesini genişletip yılanları ve kuşları da yakalayabildiği üst kısımlara kadar ulaştı. Geçirdiği bedensel değişim sayesinde ağaçlara kolayca

tırmanıyor ve en üst dallara ulaşması sadece birkaç saniyesini alıyordu. Son zamanlarda bir de gizli bir yer keşfetmişti, intihar ettiği çıkıntının ölüme atladığı noktasına çok da uzakta değildi. Ara sıra genç çiftler geliyordu buraya. Anders de banyan ağacının en üst dallarına gizlenip ufacık bir aralıktan bakarak mum ışığının zayıf aydınlığında âşıkların çıplak bedenlerini seyrediyordu.

Dağın tepesinde bulunan gözlemevi, sahip olduğu devasa teleskop sayesinde astronomlara uzay araştırmalarında yepyeni fırsatlar sunuyordu ancak aynı şekilde dağ da uzaydan görülebiliyordu. Çin Seddi'nden sonra insan eliyle inşa edilmiş en büyük ikinci yapıydı zira. Uydu resimlerine bakıldığında dağın kusursuz bir çember biçiminde, yazın yeşil ve kışın da bembeyaz bir manzara sunduğu görülmüyordu. Masmavi damarlar şeklinde gezegenin dört bir yanını dolanan nehirlerin dağın etrafını sarışı ve üzerindeki bulutlarla görünen bu çember bir tür jeolojik kusur; aslında orada olmaması gereken ufak, gizemli bir polip gibi görünüyordu.

Şayet başka gezegenlerde yaşayan zeki varlıklar da uzaydan dünyamızı inceliyorsa, bu doğal olmayan leke fazlasıyla dikkatlerini çekmiş olmalıydı. Onca mesafeden bakılınca Kopenhag Dağı, istemedi de olsa gezegen üzerinde gelişmiş yaşam formlarının var olduğuna dair bir kanıt sunuyor olabirdi hepsine.

UZAYLILAR VALBY'DE

Thorkild, Valby'den çok uzaklarda bir sonraki hamlelerinin ne olacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Çünkü öyle birden başlamamıştı; yetişkinliğe geçiş sürecinde buna o kadar çok maruz kalmıştı ki artık varlığına alışmıştı işte. Başlangıçta, yani onunla ilk temas kurduklarında, birinden yardım istemeyi ya da en azından olanları birine anlatmayı istemişti ancak aptal değildi. İnsanlara, dünya dışı varlıkların kendisiyle temas kurduğunu söylediğinde nasıl bir tepki vereceklerini pekâlâ biliyordu. Olanları anlattığı tek bir kişi olmuş ama o da Thorkild'in şifreli bir dilde konuştuğunu ve o şifreyi çözmesini istediğini sanmıştı. Birkaç gün sonra da Thorkild'i arayıp, "Sen tekrar içmeye mi başladın? O yaptığın da neydi öyle?" diye sormuştu. Thorkild yanıt vermeden önce bir süre nedenin gerçekten bu olabileceğini düşünmüştü ancak artık iyiydi.

İşte şimdi de balkonunda oturmuş, uzaylıların bir sonraki hamlesinin ne olabileceğini düşünüyordu. Katlanır sandalyesinden manzaraya baktığında, asfaltın diğer tarafında, yerleşim yerlerinin arasından coşkuy-

la akan Ellebjerg Deresi'ni görebiliyordu. Kırmızı çatılı binaların ardında Kopenhag Dağı göğü perdeleyen bir dev misali yükseliyordu. Dağın o devasa gölgesi yakında Valby'yi öyle bir saracaktı ki ortalık gece gibi kararcaktı.

Uzaylılar onunla ilk temas kurduğu sırada Thorkild, televizyonda gündüz kuşağında yayınlanan bir bilgi yarışmasını seyrediyordu; programın çok iyi olduğundan değil dışarı çıkmadan önce bir saatlik bir boşluğu olduğu için açmıştı kanalı. Yarışmaya pek dikkat ettiği de söylenemezdi, soruları yanıtlamaya bile çalışmıyordu. Televizyon ekranından aniden ufacık bir yaratık çıktığında aklı başka yerdeydi hatta; ancak onu görünce sonunda televizyon teknolojisinde çığır açacak yeni bir şeyler yapmaya başladılar diye düşünmüştü. Kaldı ki bunu düşünmek de biraz fazla olabilirdi; yani oturma odanıza kimin girip çıkacağını bundan sonra kontrol edemeyeceğinizi düşünmek olacak iş değildi. Aslında hiç korkmamıştı çünkü her şey tam da gözlerinin önünde gerçekleşiyordu; kimsenin onu evinden kaçırdığı filan yoktu. Hayır, yaratık doğruca ona bakıyordu, bir an sonra mutfığa geçti ve bir an için gördüğü şeyi tamamen unuttu. Yalnızca ortada oturmuş, ekranda akıp giden yazılara bakıyordu. Mutfaktan gelen korkunç sesleri duyana kadar da aklı hâlâ bambaşka bir yerdeydi.

Yaratık buzdolabını karıştırıyordu. Bu tam anlamıyla bir klişeydi çünkü filmlerde de daima böyle yaparlardı;

uzaylılar yani. Buzdolabına kök salar ve evdeki çocukla bağlantı kurarlardı. Thorkild kendini biraz yorgun hissediyordu ve şu anda ihtiyacı olan son şey buydu. Bu yüzden yaratığı, bir köpeği azarlarcasına azarladı: “Hayır, hayır, kötü çocuk!” Yaratık fırtına gibi kendini duvara attı ve sırtından uzanıyor gibi görünen dokunaçlarını kaldırarak ürkütücü bir biçimde tısladı. Thorkild, o an biraz da olsa korktuğunu itiraf etmek zorundaydı. Artık bu gördüğünün Kanal 4’te yayınlanan bir gösteri olmadığından emindi ve kafası çok karışmıştı. Ayrıca durumla nasıl başa çıkacağını da bilemiyordu.

Bir süre oturup birbirlerini tarttılar, durum Thorkild’i gerçekten germişti. Yaratık da bu gerginliği fark etmiş olacak ki agresif hareketler yapmaya başladı. Thorkild’in paniklemesine neden oldu. En sonunda mutfaktan oturma odasına geçti. Kafası karışmış ve ürkmüş halde durumu değerlendirdiği sırada yaratık da zaman zaman bir şeyleri kıra döke mutfağı karıştırmaya devam ediyordu.

Hiç şüphesiz korkmuştu, hem de çok korkmuştu. Bu yüzden daireyi terk edip marketin yolunu tuttu. Belki ona biraz yiyecek verirse yaratık evini terk edebilirdi. Bunu hiç hesap kitap yapmadan düşünmüştü çünkü aslında Ellebjerg Deresi’nin kıyısında yürüyüp markete uzanan köprüyü geçene kadar ne alacağını tam olarak düşünmemişti. Markette buzdolabının önünde dikilene

kadar o küçük hergelenin ne yiyebileceği aklının ucundan geçmemiştir. O dokunaçlarıyla filan bir tür amfibiye benziyordu, bu yüzden Thorkild balık yiyebileceğine karar verdi. Dondurulmuş balık bölümüne bakarken hazırlayacağı bu lezzetli ve küçük akşam yemeğiyle nasıl parmağında oynatacağını düşündükçe keyiflenmeye başlamıştı. Kendince bu balıkların yarattığın en sevdiği yemek olacağını hayal ediyordu. Her birini nasıl mideye indireceğini gözünde canlandırınca elinde olmadan gü-lümsedi. O ufaklığa iyi bakabilirdi.

Ellebjerg Deresi boyunca dört yüz kron fakirleşmiş olarak yürürken artık kendini o kadar da gergin hissetmiyordu. Ön kapısının önüne geldiği anda tüyler ürper-tici gerçek dank etti kafasına: Dairesinde onu bekleyen şey bir köpek ya da başka bir evcil hayvan değil onu öldürebilecek güce sahip bir uzaylıydı. Kapıyı açmadan önce alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Kendini dünyanın en zengin ülkelerinden sayan Danimarka gibi bir ülkede bir uzaylının sorumluluğunu üzerine almanın çok da akıllıca bir iş olmayacağını düşündü. İçeri girdiğinde daire sessizdi. Bir an için koridorda durup içeriyi dinledi, sonra sessizce içeri girip oturma odasına bir göz attı. Ardından mutfak kulaçan etti, banyonun kapısını açıp içeriye baktı, yarattığın saklanmadığından emin olmak için bütün dolapları ve çekmeceleri kontrol etti. Bir anlamda kısmen rahatlamıştı. Ancak aynı zamanda bu

kötüye de işaretti çünkü geri dönebilirdi ve ilk seferinde nasıl televizyonun içinden bir anda çıktıysa yine öyle aniden ortaya çıkabilirdi. Marketten aldıklarını dikkatle ve ses çıkarmadan yerine yerleştirmeye başladı, bu sayede eğer dairede herhangi bir ses olursa duyabilecekti. İş bittiğinde tekrar oturma odasına geçip yemek masasının yanına oturdu ve yaratığın gelmesini bekledi çünkü ortada olmaması gerçekten rahatsız ediciydi. Daha doğrusu ne zaman geri döneceğini bilmemek rahatsız ediciydi. Bir yerlere birkaç jumbo karides koymayı düşündü ama bunun fazlasıyla tuhaf olacağına karar verdi. Yaratığın geri dönmesini isteyip istemediğini bilmiyordu. Orada otururken yaşadıklarının gerçek olup olmadığını sorguladı; yoksa hepsi bir düş müydü? Uzaylıların gelme ihtimaline karşı ortalıkta karides bırakmalı mıydı? Sonunda yorgun düşüp uyuyakaldı.

Gecenin bir yarısı tekrar uyandığında yaratık dönmüştü. Mutfaktan gelen gürültüleri ve çiğneme seslerini duyunca yatağından çıktı ve bir an için sessizce, sesleri dinleyerek bekledi. Ardından sessiz sedasız mutfağa süzüldü. Bu kez iki kişiydiler ve başını koca karides kâsesine daldıran ikinci yaratık gerçekten tam bir yağ tulumuydu. Thorkild'in geldiğini fark edince mide bulandıran dokunaçlarını kaldırıp tısladılar: Thorkild'in kulaklarına dolan uluma sesi gerçekten berbattı. Tombul olan öyle hızlı bir şekilde üzerine atıldı ki Thorkild'in tepki

verecek fırsatı dahi olmadı. Karnı olduğunu tahmin ettiği bölgesiyle Thorkild'i öyle güçlükle bir kenara savurdu ki Thorkild koridora fırlayıp resmen duvara yapıştı. Sonrasında yaratık zafer kazanmışçasına caka satmaya başladı; en azından hali tavrı Thorkild'in gözüne öyle görünmüştü.

Nispeten sersemlemiş halde koridorda otururken kendi kendine bunun gerçek olamayacağını düşünüyordu Thorkild: En sevdikleri yemeği satın almak için o kadar masrafa girmişti ve aldığı teşekkür gerçekten bu muydu? O kadar öfkelenmişti ki az kalsın yağ tulumunun peşinden içeri dalacaktı ama aynı zamanda çok da korkmuştu ve mutfağındaki pahalı yiyecekleri tıkanan iki uzaylıya bakarken h l  gözlerine inanamıyordu.

Bu yüzden durumu sakince değerlendirebilmek adına tekrar oturma odasına döndü. Kimseye bulaşmadığı ve hep kendi halinde bir yaşam sürdüğü halde uzaylıların neden kendisini seçtiğini merak ediyordu. İletişime geçmelerinin nedeninin gerçekten ona bir bilgi vermek olup olmadığını da merak ediyordu.

Bir yandan, karşı karşıya olduğu uzaylılar hayvana benzeyen, gerçekten sığ yaratıklardı ancak öte yandan her nerede yaşıyorlarsa uzun bir seyahat sonucunda Dünya'ya geldikleri de bir gerçektir ki bu da o ikisinin, insan ırkına göre teknoloji ve zek  bakımından çok daha ileride oldukları anlamına geliyordu. Thorkild pence-

reden dışarıya, asfalt dökülmüş alana baktı. Yerleşim yerleri dışında Kopenhag Dağı da aydınlıktı. *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filminde uzaylılar, insan ırkıyla telepati yoluyla, insanların zihinlerine birtakım imajlar göndererek iletişim kuruyorlardı. İnmeyi hedefledikleri yer bir dağdı ve filmin sonuna doğru insanlar ve uzaylılar, bir tür klavye kullanarak tuşların sesleriyle iletişim kurmayı başarmıştı. Uzaylılar sürekli olarak aynı tonu veriyordu: *Di, da, du-duum*. Thorkild ayağa kalkıp yatak odasına geçti ve dolabının altındaki bir kutuyu aldı. Birkaç *Lademann Hayvan Ansiklopedisi* cildinin altında kalan, asla yeğenine vermeyi başaramadığı oyuncak ksilofonu çıkardı.

Ardından yemek masasına döndü ve beyaz plastik çekiçlerle birlikte yavaşça çalmayı denedi. Mutfak bir anda sessizleşince durdu. Sandalyesinde doğrulup koridora şöyle bir göz attı. Oturma odasına ilk giren yağ tulumu oldu. Daha önce gördüğünden çok daha çirkin ve korkutucu görünüyordu. Perdeli yeşil ayağını odaya atarken sarı kedi gözlerini Thorkild'e dikmişti. Thorkild daha önce hiç enstrüman çalmadığı halde bir filmde duyduğu bir melodiyi çalmaya çalıştı. *Di, da, da, duum*. Ancak notaları tam olarak çıkaramıyordu. Enstrümanla cebelleşirken bir yandan da yavaşça balkona doğru geri çekilmeye çalışıyordu ancak bir anda kazara sandalyeyi devirdi. Thorkild iki zihinli insanlardandı: Düşün-

celeri hem her yerde hem de hiçbir yerde olabiliyordu aynı anda. Bu, bir labradorun sahibine hırladığı sırada yaşanabilecek türden ufak, önemsiz bir kazaydı sadece. Eğer evinizde uzaylı besliyorsanız, çoğunlukla iyi huylu ve aile dostu olsalar da zaman zaman rahatsız edici davranışlar sergilemelerine alışmalısınız. Yine de Thorkild, birkaç dakika içinde ortaya saçılan bağırsaklarını yemeye başlayabilecekleri düşüncesini kafasından atamıyordu.

On yaşındayken ailesi İsveç'te harabe bir çiftlik kiralamıştı. Thorkild o zamanlar ayılardan çok korkuyordu, tam da o sırada annesinin ona bu konuda söylediklerini anımsadı: "Onlar senden, senin onlardan korktuğundan daha fazla korkuyorlar."

Bunun üzerine kollarını iki yana açıp uzaylıları korkutmak için, "Gidin buradan, gidin!" diye bağırmaya başladı ama alabildiği tek karşılık, şişman olanın iğne gibi sivri dişlerle bezeli korkunç çenesini açıp ürkütücü bir biçimde tıslaması oldu.

Thorkild iyice paniklemişti. Artık yerinde duramıyordu. Öyle terlemişti ki gömleği ve hatta hırkası bile sırlıslıkla oluştu.

O sırada diğer uzaylı da dinozorlarınkileri andıran ürkütücü hareketlerle koridordan içeri girdi. Yaratıklar giderek yaklaşıyordu. Şişko olan Thorkild'e birkaç metre mesafedeyken dokunaçlarını kaldırıp önceki gibi tıs-

ladı ama bu sefer, zaten dehşete düşmüş olan Thorkild'i paralize eden bir bip sesi de eşlik ediyordu tıslamasına. Orada öylece, kaskatı kesilmiş halde dikilirken zihninde uzak ancak net bir düşünce belirdi: Neden marketten daha fazla ıstakoz kuyruğu satın alması gerektiği şimdi dank etmişti.

Sonraki yıllarda Thorkild somon, karides ve ıstakoz kuyruklarına binlerce kron harcadı. Daha sonra ihtiyaçtan ziyade kendi isteğiyle, müşterilerin kendi yakaladıkları balıkları kendilerinin pişirdiği ufak bir restoranın da olduğu bir balık çiftliği kurdu. Çiftlik zaman içerisinde oldukça ün kazandı, özellikle Valby'ye gelen turistler tarafından çok ilgi görüyordu. Şayet Thorkild ıstakoz kuyruklarının çoğunu kendine saklamıyor olsaydı oldukça iyi bir işti aslında.

Kopenhag Dağı'nın inşası birkaç nesil görecektir kadar uzun sürmüştü. Avedøre yakınlarındaki kasabalar, bu devasa şantiye alanının bir parçasına dönüşmüştü: Hafriyat çalışanları ve işçiler her gün dağa götürülüp geri getiriliyor ve sokaklarından geçen milyonlarca kamyon dağa kum taşıyordu. Bu süreç neredeyse iki yüz yıl sürdü ve arkasında, alan boyunca yayılan incecik bir tabaka bıraktı. Ara sıra kasaba yolları, dağa geniş beton bloklar taşınması gerektiğinde trafiğe kapatılıyordu. Dan halkının büyük çoğunluğu ne dağda yaşamayı karşılayacak ne de oradaki aktivitelere katılacak kadar gelire sahipti. Kısa süre içerisinde Zealand'ın büyük kısmı da sıradan insanların yaşayamayacağı kadar gelişti: Orta gelirli aileler artık Zealand adasında yaşayamayacak duruma gelmişti. Bu yüzden Fyn ve Yutland, dağda çalışan bütün işçilere mesken olarak dağın tarihinde kilit rol oynadı. Sonuç olarak yıllar içerisinde bölgede geniş çaplı bir etnik ayrışma yaşandı. Dağın tamamlanmasından yaklaşık yüz yıl sonra, Avrupa dışından getirilen birinci ve ikinci nesil işçiler Vejle kasabasının nüfusunun neredeyse %60'ını oluşturuyordu.

VAMPİR

Esbjerg Dans Akademisi'nin dans pistinde dans eden Ulla Mikkelsen ve Apu Raj çifti birbirine hiç yakışmıyordu. Ulla'nın kilosu neredeyse yüz altmışın üzerindeyken, Apu bir yetmiş beş boyunda ve yetmiş iki kilo ağırlığındaydı. Bir arada gerçekten tuhaf görünüyorlardı. Belki de bunun nedeni Apu'nun gerçekten yakışıklı bir adam olmasıydı: Güzel bir vücudu, parlak siyah saçları, bakımlı bir bıyığı ve kahverengiye çalan bir ten rengi vardı. Apu etrafına etkileyici ve dinamik bir enerji yayarken Ulla tam tersine çekingen ve donuktu. Akne probleminin yanı sıra cildi kül rengine çalıyordu, saçları son derece mattı ve öyle tiftik tiftik görünüyordu ki yıpranmış ve başına küçük gelen bir peruğa benziyordu. Dahası, çıkık elmacık kemikleri ve düğme burnu yüzünden suratı bir domuzunkini andırıyordu. Tek başınayken Apu çokça insanın ilgisini çekiyordu ve belki de bu yüzden insanlar, böyle etkileyici bir adamın nasıl olup da Ulla gibi çirkin bir kadınla çıktığını merak ediyordu. Bu konuda zaten özgüven problemi yaşayan Ulla'nın üzerine çokça dedikodu dönüyordu.

Apu ve Ulla, Esbjerg’de düzenlenen bir bekârlar partisinde tanışmıştı. Ulla bütün gece annesiyle aynı masada oturmuştu, bu yüzden ilişki konusunda harekete geçen kişi Apu olmuştu. Bir noktada ayağa kalkmış ve son derece resmî bir biçimde, elini tutup reverans yaparak Ulla’yı dansa davet etmişti.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Ancak Ulla ne dans etmekle ne de Apu’yla ilgileniyordu. Bu soğuk tavırlarının temelinde özgüven eksikliği yatıyor olabilirdi ya da belki de Apu’nun kendisiyle dalga geçiyor olmasından korkuyordu. Arkadaşları, Apu partideki en çirkin kızın yanına gidince kahkaha-lara boğulmuştu bile. Ancak Apu’nun ilgisi samimiydi. Gecenin ilerleyen saatlerinde de Ulla’yı sonraki hafta bir randevuya ikna etmişti.

Apu tatlı yiyip kahve içmek için onu bir kafeye götürmeyi planlıyordu, sonra da şehirde bir gezintiye çıkacak, ardından bir İtalyan restoranında akşam yemeği yiyeceklerdi. Ulla’nın soğuk tavırları devam ediyordu. Apu’nun bütün yaptıklarına kuşkuyla yaklaşıyor, özellikle de niyetinden şüphe ediyordu. Şimdiye dek hep Apu gibi bir adamla çıkma hayali kurmuş olsa da onun, kendisi gibi bir kızla çıkmak istediği için bir tür sekso-manyak olma ihtimalini aklından çıkaramıyordu. Ulla’nın dizleri o kadar kötü durumdaydı ki yürüyüşün bir bölümünde durup kaldırımdaki bir bankta dinlen-

mek zorunda kaldılar. Bir süre sessizce oturduktan sonra Ulla, "Pekâlâ, işte bu kadar," dedi.

Ancak Apu'nun öyle kolay pes etmeye niyeti yoktu. Evinde gerçekleşen üçüncü randevularında Ulla'nın inadı biraz olsun kırılmaya başlamıştı. Başlangıçta Apu'nun iltifatlarını çok tuhaf ve sahte buluyordu ancak artık onları duydukça küçük bir kız gibi utana sıkıla gülümsüyor ve o minik kahverengi gözlerini daha büyük bir hevesle Apu'ya çeviriyordu.

Sonraki aylar Ulla ve Apu'nun ilişkisinin en mutlu zamanlarıydı. Ulla her bir öpücük ve dokunuşla bir tür dönüşüm geçiriyordu sanki. Güzel kadınlar güzel olduklarının zaten farkında olurdu ve edilen her bir iltifatı yalnızca malumun ilamı olarak görür, pek önemsemezlerdi. Ancak Ulla için tam tersi geçerliydi. Apu'yla tanışmadan önce, onun gibi yakışıklı olanlar şöyle dursun, Esbjerg'te yaşayan kimseye zerrece çekici gelmediğinden emindi ancak Apu'nun ona duyduğu yakınlık ve samimi ilgisi, iltifatları ve tutkulu öpücükleri Ulla'yı, sevillebileceğine yani sevillecek bir kadın olduğuna inandırmıştı. Belki de Apu'nun Ulla'ya âşık olmasının temeli, sevgi ve ilgisi sayesinde herkesi dönüştürebileceğine dönük inancıydı. Belki de aşkının fiziksel tecellisi olarak yepyeni bir insan formu yaratabilme gücü kazanacağına inanıyordu.

Bir süre sonra Apu, Ulla'ya evlenme teklifi etti. Onu arayıp balkona çıkmasını söyledi. Bir arkadaşından ödünç aldığı MG marka üstü açılan bir araçla evinin önüne geldi. Sokakta, yanından geçen araçlara aldırma-
dan bir dizinin üzerine çökerek bağırdı:

“Ulla, beni o kadar mutlu ediyorsun ki! Benimle evlenir misin?”

Ulla mutluluktan gözyaşlarını tutamıyordu, en sonunda kekeleyerek de olsa yanıt verebildi. “Evet, elbette evlenirim seni şapşal, ama o minik arabaya asla binmem, Apu!”

Daha evliliklerinin ilk yılında ilişkilerinde birtakım değişiklikler oldu. Ulla resepsiyon görevlisi olarak çalıştığı işinden artık bıkmıştı. Bütün gün oturduğu için ayakları şişiyor ve mütemadiyen kafasında duran kulaklık yüzünden rahatsız edici bir kulak çınlaması sorunu yaşıyordu. Her geçen gün durumu biraz daha kötüye gidiyordu: Arkasından konuştuklarından emin olduğu iş arkadaşları ve işi sorun olmasa bile dizleri ve aşırı şişmanlığından rahatsızdı. Doğası gereği sakın bir insan olan Apu onu hep neşelendirmeye çalışıyor ve elinden geldiğince sorunlarını dinliyordu. Durumunu anlamaya çalışıyordu ancak Ulla sık sık şu karşılığı veriyordu:

“Anlamıyorsun, Apu. Bu kadar şişman olmanın ne demek olduğundan haberin dahi yok. Sokakta yürür-

ken insanların sana hayvanat bahçesinden kaçmış irice bir hayvanmışsın gibi bakmasının ne demek olduğunu bilmiyorsun.”

Kendini bildi bileli yakışıklı bir adam olan Apu’nun bu kadar kilolu olmanın ne kadar nahoş bir durum olduğunu gerçekten tam olarak bilmediğini itiraf etmesi gerekiyordu.

Ulla’nın diğer insanlara hiç güveni yoktu. Apu dışında yalnızca annesiyle zaman geçiriyordu. Ara sıra Apu’nun onu bir akşam yemeğine ya da ona benzer bir aktiviteye katılmaya ikna ettiği zamanlarda da eve dönüşlerde hep huysuzlaşıyor, kendisine ters ters baktıklarını hissettiği konuklardan şikâyet ediyordu. Birlikte katılmaktan keyif aldıkları tek aktivite her salı akşamı Esbjerg Dans Akademisi’nin balo salonunda dans etmektir. Sınıflarındaki bütün arkadaşları Ulla’nın sinirlerini bir şekilde yatıştırıyor ve hatta Ulla onlarla sohbet dahi ediyordu. Eve döndüğünde de hepsinden sevgiyle söz ediyordu.

Evliliklerinin ikinci yılında Ulla birden kilo vermeye başladı. Başlangıçta bu konuda pek konuşmadılar; sonuçta Ulla yaklaşık yüz altmış kiloydu ve en son ne zaman tartıya çıktığını kendisi bile hatırlamıyordu. Derken evliliklerinde çalkantılı bir döneme girdiler. Artık neredeyse seks hayatları da kalmamıştı. Ulla’nın gözlerine derin bir uzaklık yerleşmişti ve eskisinden çok daha

öfkeli, çok daha agresifti. Her akşam akla gelebilecek her konuda saatlerce şikâyet ediyordu. Şikâyet ettiklerine artık Apu da dahil olmuştu, onu yasak bir ilişki yaşamakla suçluyordu. En sonunda işinden istifa edip kısa süreliğine de olsa sakinleşti ama elbette sonrasında şikâyet edecek yeni konular da buldu.

Bütün gün televizyonun karşısındaki kanepede uzanıp çikolata yiyor, gittikçe depresyonun daha derinlerine gömülüyordu. Apu karısı için endişeleniyordu ancak ona ulaşmaya çalışsa da artık hiç konuşamıyorlardı. Bu süreçte evin bütün işlerini halletmiş ve bu şekilde evliliklerinin normal görünmesini sağlamaya çalışmıştı. İşten eve döndüğünde Ulla'nın şaşkın bakışları eşliğinde kanepedeki peçeteleri ve çikolata ambalajlarını toplayıp camları açıyor ve sonra yemek pişirmeye koyuluyordu. Bu işte bir yere kadar uzmanlaşmıştı bile. Bazen hafif bir müzikle bazen de bir şişe şarap açarak ortamın havasını yumuşatmaya çalışıyordu ancak gecenin sonunda Ulla'nın hiç dokunmadığı kadehini alıp nemli bir bezle temizleyip kaldırıyordu. Ulla mantıksız bir biçimde kilo vermeye devam ediyordu. Bir süre sonra Apu onu bir doktora görünmeye ikna etti çünkü artık altmış kilodan fazla kilo vermişti.

“Eşim Apu, o mütemadiyen kilo alırken benim durmadan kilo kaybetmemi tuhaf karşılıyor,” diye açıkladı Ulla.

“Kilo vermeye mi çalışıyorsunuz?” diye sordu doktor.

“Hayır, öyle bir çabam yok.”

“Ayrıca güzel de yiyor. Her akşam sıcak yemeğimiz oluyor ama ben kilo aldıkça onun bu kadar çok kilo kaybetmesi kafamızı karıştırıyor,” dedi Apu, sesinde belirgin bir endişe vardı.

Doktor Ulla’yı muayene etti ve birkaç hafta sonra ne kanser ne de diyabet olduğunu –ne de bu inanılmaz kilo kaybını açıklayacak başka bir sorunu olduğunu– teyit etti ve bu yüzden de kilo kaybının stres kaynaklı olabileceği sonucuna vardı. Yaklaşık altı ay sonra Apu, Ulla’yı bu kez de Esbjerg’te bir psikoterapistle görüşmeye ikna etmişti. Eşini kliniğe bırakıyor ve bir saat sonra alıyordu. Sık sık Ulla’ya onunla neler konuştuğunu ya da nasıl gittiğini soruyor ancak Ulla konuyla alakalı konuşmak istemediğinden genelde şöyle şeyler söyleyerek geçiştiriyordu:

“Bırak bir şeyi de kendime ayırayım,” ya da, “Bunlar benimle terapistim arasında.”

Evliliklerinin üçüncü yılında Ulla artık çiçek açmaya başlamıştı. Daha sık dışarı çıkıyordu, bir sertifika programına devam ettiği eğitim merkezindeki derslerinden daha sık bahsediyordu. Apu onun adına gerçekten çok heyecanlanıyordu. Artık işten eve döndüğünde daire-

yi derli toplu buluyor ve hatta bazen termosunda sıcak kahvesi bile hazır oluyordu. Ulla bazen yemek masasına çiçek bile koyuyordu. Kısa süre sonra sertifika programını tamamlamaktan vazgeçip kendi deneyimlerini de insanlarla paylaşabileceği bir stres yönetimi ve kilo verme kliniği kurmaya karar verdi. Hâlâ zayıflamaya devam ediyordu ve neredeyse seksen kilo vermişti. O yıl ayrıca spor salonuna da gitmeye başladı, haftada birkaç kez spor yapıyordu. Diğer yandan Apu ise kilo almaya devam ediyordu ve neredeyse yüz yirmi kilonun üzerine çıkmıştı. Şayet biri onları daha evliliklerinin en başında yan yana getirip fotoğraflarını çekmeye başlayarak her ay yaşadıkları değişimi bir tür filme çevirseydi, Ulla'nın kaybettiği kiloların doğruca Apu'ya geçtiğini düşünülebilirdi. Ulla Esbjerg'de yeni arkadaşlar edinmişti ve artık geceleri dışarı çıkıyordu. Neden olmasın, diye düşünüyordu Apu kendi kendine; sonuçta o artık güzel bir kadındı. Ulla'nın arkadaşlarından biri ıslıl ıslıl haftalık dergilerden birine Ulla'nın fotoğraflarını göndermiş ve yetkililer, bir sonraki sayının kapağına Ulla'yı basmışlardı. Apu ve Ulla'nın ilk tanıştığı zamanlardan ufacık bir "öncesi" fotoğrafı ile elinde bir evrak çantası, üzerinde pantolon ceket takımıyla son halinin "sonrası" fotoğrafı yer alıyordu. Fotoğrafların hemen üzerine şöyle bir başlık atılmıştı: "Ulla iki yılda doksan kilo verdi." Ulla dergiyle yaptığı röportajda aldığı kilolar ve yediği çikolatalar yüzünden nasıl boğulmak üzere olduğunu anlatı-

yordu. Röportajın basılmasından sonra Ulla bir anlamda yerel bir yıldız olmuş ve kazandığı büyük başarılar sayesinde de kısa sürede istediği kliniği açmıştı. Bir anda o kadar meşgul bir insana dönüşmüştü ki eve ya gecenin geç saatlerinde geliyor ya da geç saatlerde müşteri kabul etmek zorunda kaldığı yahut arkadaşlarıyla dışarı çıktığı için klinikte kalıyordu. Bu yüzden bir gün Apu'nun karşısına çıkıp da boşanmak istediğini söylediğinde bu pek de sürpriz olmamıştı. Boşanma ne dramatik ne de acı verici bir süreç oldu. Ulla kendi hayatına devam etmek istiyordu ve Apu da buna saygı duymuştu.

Kısa bir sohbetin ardından Ulla kırmızı Volkswagen Polo'suna doğru yürüdü ve Apu, bir sanatçının eserine duyduğuna benzer bir hayranlıkla arkasından baktı. Üzerinde yeşil, ipek bir elbise vardı, gözlüklerini başının üzerine itmişti. Elbise, Ulla'nın kalçalarını belirgin bir biçimde ortaya çıkaracak kadar inceydi ama hiç öyle basit bir görüntü sergilemiyordu. Apu onun adına o kadar mutluydu ki gözyaşlarını tutamadı. Onu her zamankinden çok daha fazla seviyor ve her şeyin en iyisine sahip olmasını diliyordu. Apu artık yüz altmış kiloydu.

Daha önce de belirtildiği gibi Kopenhag Dağı'nda yaşam oldukça pahalıydı, ancak dağ yine de farklı sezonlarda farklı toplumsal sınıflardan çokça insanı kendine çekiyordu. Devasa, el değmemiş araziler her türlü şaibeli iş için uygundu. Fahişeler ve uyuşturucu bağımlıları dağın eteklerinde, Brøndby Sahili yakınlarından toplanıyor ve bölgedeki sık ormanlarda işlerini kolayca görüyorlardı. Torbacılar, çok dikkat çekmeden sakladıkları malların transferini ve satışını yapıyordu. Ekilip biçilmemiş geniş araziler öyle sağlam bir gizlilik sunuyordu ki ister gayrimeşru bir bebeği terk edecek olsun, ister ot çekecek olsun isterse de çalıntı bilgisayarları gömecek olsun her türlü suçluyu kendine çekiyordu. Polis ve dağ korucularınınnsa bu yaygın yasadışı eylemlere karşı eli kolu bağlı kalıyordu.

GRÖNLANDLI MESELESİ

Edvard Grönland'dan geliyordu ve bu yüzden uzun, pürüzsüz saçları, göbeği açık haliyle ve arka koltuğu boş Budweiser kutularıyla dolu kamyonetiyle oldukça aykırı bir profili vardı. Bu haliyle bir Grönlandlıdan çok Kuzey Amerika Yerlisine benziyordu. Bulunduğu yerden, Kopenhag Dağı'nın kuzey yamacında, yaklaşık iki bin metrelik rakımdan kusursuz bir Kopenhag manzarasına bakıyordu; o mesafeden, üzerini sislerin sardığı şehir etrafını saran sular ve gökyüzüyle küçük bir kasabaya benziyordu. Caddelerden, dükkânlardan ve insanlardan o kadar uzaktaydı ki istese havaya av tüfeğiyle rastgele ateş açabilirdi. Frederiksberg ya da Vesterbro sakinleri onu görürse de topu biraz gecikmeli olarak havaya fırlatan bir çocuk misali gözlerine bakabilirdi. Edvard bir bira daha yuvarlayıp tüfeğini yolcu koltuğuna attıktan sonra arkasından çakıl taşlarını fırlatıp sessiz bir toz bulutu oluşturarak dağ yolunda hızını artırdı.

Dağdaki en yüksek noktalarda bulunan gözlem alanlarından birine ulaşana kadar sürmeye devam etti. Gözlem noktasındaki ağaçların bir kısmı kesilmiş ve oluşan

açıklığa da turistlerin oturup manzaranın tadını çıkarak öğle yemeklerini yiyebilmeleri için küçük bir bank yerleştirilmişti. Aracını tahtaların hemen yanına, devasa bir ithal kızılçamın arkasına park etti. Ormanın içinde bir yerde bir ağaçkakanın sesi duyuluyordu.

Güneş parlıyor olsa da hava serindi. Dağın daha aşağı kısımlarında arazi boyunca uzanan bir dere vardı. Suyun üzerinde hâlâ incecik bir film halinde uzanan bir buz tabakası bulunuyordu ancak buzun altında akmakta olan su da açık ve net bir biçimde görülebiliyordu. Devasa ağaç gövdelerinin arasında ormanın zemini yer yer kar birikintileri ve kurtboğan otlarıyla kaplıydı. Bahar artık geliyordu. Edvard banka oturup beklemeye başladı.

Sonraki üç gün boyunca oturduğu yerden sadece bir kez ayrıldı ve o da yalnızca kamyonetin kasasında unuttuğu kırmızı-siyah kareli gömleğini almak içindi. Soğuk gerçekten dayanılmazdı ancak Edvard'ı yıldıramazdı.

İkinci gün delicesine titremeye başladı ve ara ara bilincini kaybetti. Eğer o an bir doktor muayenesinden geçecek olsaydı, Edvard'ın hayati tehlikeye neden olacak kadar susuz kaldığını ve sol ciğerinde zatürre başladığını söylerdi.

Üçüncü gününde bir kadının ona seslendiğini duydu. Ses, dağın daha üst kısımlarından bir yerden geli-

yordu. Sesin geldiği yöne doğru dik yamacı tırmanmaya başladı. Artık etrafı da net olarak göremiyordu, her şey bulanıktı. Sarı ve siyah renkli bir şeye yaklaşıyordu, ses oradan geliyor gibiydi.

Açık havada kalmanın verdiği bitkinlikle dünya üzerindeki en yüksek rakımlı indirim süpermarketine, birkaç yıl önce deniz seviyesinden iki bin sekiz yüz metre yüksekliğe kurulan Netto mağazasına girdi.

Tam anlamıyla otomatik kapılardan içeri düştü ve sonra sürüne sürüne konserve yiyeceklerin bulunduğu bölüme, yani sesin geldiği yöne doğru sürüne sürüne ilerledi. Uzun floresan lambaların arasında uzanan tavan karoları dönmeye başlamıştı. Tavanla zemin arasında bir yerde yüzlerce konserve den bir tür evi temsil eden bir şekil yapmışlardı. Edvard bir kapı görünce doğruca içeri girdi.

“Oturma odası sıcaktı ve çam ağacından yapılmıştı; çıplak kirişlerin üzerine ahşap oymalar monte edilmişti. İçerisi tarçın ve katran kokuyordu. Evi tam olarak bilmeseydi de diğer ucundaki merdivenlere yönelerek büyük odayı yavaş yavaş adımladı. Sonra merdivenleri tırmanmaya koyuldu, attığı her adımda bir sonraki katın tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonunda açık bir kapıya ulaştı, kapı bir yatak odasına açılıyordu ve odanın diğer ucunda engin gökyüzü ve çam ormanlarına bakan bir balkon olduğunu gördü. Balkonda kızıl

saçlı bir kadın oturmaktaydı. Varlığını fark edince ona dönüp gözlerini üzerine dikti. Kadına doğru attığı sonraki adımlarında, onun yanına varana değin bütün geçmişi ve geleceği birbirine girecekti. Kadın aslında ona okkalı bir tokat indirmek istese de yanağını okşayarak şöyle dedi: 'Edvard, seni piç kurusu, nerelerdeydin?'

İşte o anda Edvard onu ne kadar özlediğini anladı ve onu özlediğini, hâlâ da özlemeye devam ettiğini hatırladı. Birbirlerinin kokusunu içlerine çektiler ve öpüşüp günler ve geceler boyu güçleri tükenene kadar seviştikleri yatağa kendilerini bırakana kadar öylece kaldılar. Sonra da ayaklar altında ezilmiş çiçekler misali buruşan beyaz çarşafların üzerinde birbirlerine sarıldılar.

Ertesi gün Edvard işe koyuldu. Yapılacak çok fazla şey vardı. Tarlayı sürüp tohumları serpti, eve bir veranda yaptı ve hasarlı yerleri onardı. Kadınsa meyve topluyor ve gerektiğinde giysileri onarıyordu. Birlikte olduklarında her gün mutlaka sevişiyorlardı. Sonbahar geldiğinde buğdayları satıp samanları demet demet topladılar. Kadın bir gün son derece rahat bir tavırla bir oğulları olacağını, içine böyle bir his doğduğunu söyledi. Bunu o kadar rahat söylemişti ki sanki dünyada başlarına gelebilecek en doğal şeydi. Bir sonraki bahardaysa bir kız çocuk doğurdu; annesi gibi kızıl saçlı, neredeyse saydam denebilecek kadar beyaz tenli, kokusu neredeyse annesinin, babasının ve yuvalarının kokusuyla aynı bir kız çocuğu... Sonraki yıl Edvard eskisinden de daha çok çalıştı. Kendini bir süper

kahraman gibi hissediyor, yorulmak nedir bilmiyordu. Evleri zaten büyüktü ama Edvard yine de evi biraz daha genişletti. Mutfakları yiyecek, oturma odaları halı kaynıyordu. Şömüne için kesip odun yaptığı ağaçların yerine de buğday ekti. O çalışırken anne kız balkondaydı, ikisi de korkuluklara yaslanmıştı, kızıl saçları; bacasında dumanı tüten evin turuncu pencerele-
rinin önünde rüzgârla dalgalanıyordu. Edvard hayatının en güzel günlerindeydi. Ormanda bulduğu büyük kayaları alıp evin yanında istifliyordu. Kadın bir kez daha hamile kaldı; bu kez mutfak penceresinde yan yana durup keyifle seyrettikleri manzarayı kaplayan kar kadar beyaz bir oğlan doğurdu. Çabucak büyüyen oğlan babası nereye gitse peşine takılıyor, Edvard'ı şaşkınlığa düşüren tuhaf laflar ediyordu. Birlikte kuşlar için yuva hazırlıyor, çiftleşmelerini ve sonra da doğan yavruların büyümelerini izliyorlardı. Göl kenarında kalan son ağaçları da keserek bu tertemiz cennetin etrafını çitlerle çevirdiler. Sıcak yaz akşamlarında hep birlikte göle giriyorlardı. Karanlık gökyüzünün üzerini örttüğü suyun altında süzülen beyaz bedenleri suyun da onların renginde görünmesine neden oluyordu.

Kadın eskisinden daha güzeldi, hem yaşlı hem çok güzeldi. Aileleri büyüyordu, artık atları ve koyunları da vardı. Kadın peynir yapıp yün eğiriyor; çocuklar atlara biniyordu. Artık merdivenlerinde, koridorlarında ve hatta mutfakta bile halıları vardı. Oğlan artık tarlayı tek başına sürüyordu, en az babası kadar güçlüydü."

Netto çalışanları Edvard'ı doğruca hastaneye kaldırdı, ancak iki gün sonra kendine geldi. Hastane yatağında yatarken olanları hatırladı. Sıvı takviyesi alması için takılan serumu çıkarıp sandalyenin üzerinden kıyafetlerini aldı ve hastaneyi terk etti. Kamyonetini alıp Amager'deki evinin yolunu tuttu. Yalnızca ihtiyacı olan şeyleri alıp kişisel eşyalarının çoğunu evde bıraktı. Kamyonetin kasasına kazma kürek, birkaç alet edevat ve bir zamanlar bir terasın parçaları olan eski ahşap plakaları yükledi; hepsi o daireyi kiraladığında binanın bodrumunda bekliyordu. Eski sevgilisi Astrid'e yapmayı planladığı şeyleri anlattığı bir mektup yazdı.

Edvard dağın üzerinde, sık ağaçlarla çevrili, yaklaşık iki bin metrede ve insanların ziyaret etmesinin pek olasılık dahilinde olmayacağı kadar dik bir yamaç üzerinde kendine uygun bir nokta buldu. Yumuşak toprakta geniş, kare biçiminde bir çukur kazdı. Yaklaşık dört metreye dört metreydi ve derinliği de bir buçuk metreyi buluyordu. Dağın daha aşağı kesimlerinden birkaç ince huş ağacı kesip çukurun etrafını işaretledi. Duvarları ve tavanı oluşturacak plakaları da bu taşıyıcı kolonların etrafına ve üzerine yerleştirdi. Kapı ve pencereleri oyduktan sonra içerideki şöminede yanacak ateşin dışarı çıkabilmesi için tavana ufak bir delik açtı. Evin üst kısmına eski bir branda gererek üzerini kalın bir toprak tabakasıyla kapladı. Birkaç ay içinde kulübesini iyiden

iyiye gizlemeyi başarmıştı. Bu gizli küçük kulübenin tavanı neredeyse iki metre yüksekliğindeydi. Aslında kulübenin yapım süreci sadece beş gün sürmüştü. Edvard dağın farklı yerlerine başka kulübeler de yaptı. Çalışırken ara sıra dağdan aşağıya, dağda kendi yollarını bulan ufak patikalara bakıyordu. Her biri uzaktan ufak derele-ri andırıyordu. Aslında Edvard'ın niyeti, mavi Fiat'ının geçebileceği uygun bir yol bulmaktı.

Üç ay içinde Edvard on iki kulübeyi tamamlamıştı bile. Her birinin yerini haritada dikkatle işaretlemişti. Bütün kuzenlerini ve dağda yaşamak isteyeceklerini düşündüğü tüm Grönlandlı tanıdıklarını aradı. Talep inanılmazdı. Birkaç hafta içinde yaptığı bütün kulübeler dolmuştu. İlk on ikiden pay alamayanlar için dağın yeni sakinleri, Edvard'ın modelini uygulayarak yeni kulübeler yapmaya koyuldular. Altı ay sonra dağda yasa dışı bir biçimde yaşayan Grönlandlı ve etnik Danimarkalı nüfusu birkaç yüzü bulmuştu bile.

Sakinlerin büyük çoğunluğu şehirde çalışıyor ya da devletin sunduğu imkânlardan faydalanıyordu. Grönlandlılar bir süre dağda hiç dikkat çekmeden yaşadılar ancak bunun çok uzun sürmeyeceği aşikârdı. Bir gün polislerin bölgeyi basması halinde saklanabilecekleri yeni kulübeler yapmaya devam ediyorlardı.

Astrid kış mevsiminde, tam Noel'den önce çıkageldi. Edvard, yeni yerleşenlere çatıyı nasıl yapacaklarını

anlattığı sırada bir anda o kırmızı ceketiyile karşısında belirmişti. Turuncu saçlarını ensesinde toplamıştı, yüzünün her yanı çil doluydu. Pek sohbet etmediler. Edvard ona, bölgeyi ve neler başardıklarını gösterdi yalnızca. Gittikleri her evde sıcakkanlı bir biçimde karşılanıyorlardı. Astrid sakinlerin bazılarını daha önceden tanıyordu. O akşam Edvard kendi kulübesinde Astrid'e yemek hazırladı ve dağda birlikte uyudular. Dokuz ay sonra Astrid bir oğlan çocuğu doğurdu. Hamileliği sırasında Grönlandlıların varlığı nihayet polisin dikkatini çekmişti. Artık sayıları neredeyse bini buluyordu. Dağın sahibi olan konsorsiyum polise, Grönlandlı sorununu çözmeleri için baskı yapıyordu. Evlerini inşa ettikleri bölge dağın esas yatırımcılarının mülküydü. Ancak Grönlandlılar çoktandır bu güne hazırlanmaktaydı ve polisin gelişinden haberdar olabilmek için dağın dört bir yanına gözcüler yerleştirmişlerdi. Polis bölgeyi düzenli olarak arıyor ancak pek de elle tutulur neticeler elde edemiyordu. Polis baskın yaptığında Grönlandlılar evlerine saklanıyordu ve evleri de dışarıdan bakınca görebilmek oldukça zordu. En nihayetinde polis evlerden birini fark etti, sakinlerini dışarı çıkarıp kulübeyi yakıp küle çevirdiler. Ancak ertesi gün, evsiz kalan Grönlandlılar yeni bir kulübeye yerleşmişti bile. İşte bu noktada Grönlandlı sorununun ancak daha büyük ve iyi organize edilmiş bir operasyonla çözülebileceği anlaşıldı. Danimarka İstihbarat ve Güvenlik Teşkilatı'nın da yardımıyla polis,

kurulan yerleşkenin içine sızmayı başardı. Bu iş için ajan olarak polisle çalışan genç Grönlandlıları kullandılar. Polis, yerleşke ve kulübe sakinleri hakkında yeterli bilgiyi edince baskın yaptı. Tek bir gecede bütün Grönlandlıları temizlediler ve ailelerin tamamını, haklarında hüküm verilene kadar mülteci kamplarına yolladılar. Verilen hüküm de genelde para cezası ya da cezasının şartlı ertelenmesi oluyordu.

Grönlandlılar serbest bırakılıp birkaç ay içinde yerleşkelerini yeniden kurduklarında hem polis hem de dağın sahibi konsorsiyum büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Bunun ardından polis ara sıra baskınlar yapmaya başlamıştı. Basın ise hikâyeyi örtbas ediyordu.

Grönlandlıların yarattığı sorun artık doruk noktasına ulaşınca, konsorsiyumun da baskısıyla polis teşkilatı son ve nihai bir eyleme geçmeye karar verdi. Daha önceki hamlelerinin tam tersine, artık her birinin bir sabıkası olduğu için bu kez Grönlandlıların tamamını uzun bir süreliğine ve kalıcı olarak hapse göndermeyi umuyorlardı. Bir kez daha Grönlandlıların arasına ajanlarını soktular. Ardından polis yine bir gece vakti baskın yapmaya karar verdi. Ancak ne yazık ki bu kez kolluk kuvvetleri ve Grönlandlılar arasında çatışma çıktı. Ekibinden ayrı düşen bir memur kendini çok büyük bir tehdit altında hissetmiş ve silahını çıkarıp ateşleyerek genç bir Grönlandlı erkeği vurmuştu. Pek çok yayın kuruluşu yaşanan

kargaşayı canlı olarak yayınlamıştı. Yanan kulübelerin, ağlayan çocukların ve genç bir adamın trajik ölümünün bu şekilde halka yansıtılması polisi suçlu gösteriyordu. En nihayetinde Grönlandlılar orada yaşarken kimseyi rahatsız etmiyordu. Ne insanlara sataşmış ne de kulübelerini insanların geçişlerine engel olacak yerlere inşa etmişlerdi. Dahası Grönlandlı meselesi, uzun süredir memnun olmadığı pek çok şey yaşayan toplumun sabrının taşmasına neden olmuştu: Yıllar içerisinde halk, dağın zenginlerin malı olarak korunmasına içerliyordu. Sokaktaki adam dağda yaşayacak parayı kazanamıyor ve bu yüzden pek çok vatandaş Danimarka devletinin haksızlık ettiğine inanıyordu, zira halk dağın masraflarının yarısını cebinden ödemişti.

Böylece halk ve basın büyük ölçüde Grönlandlıların tarafını tutmaya başladı.

Sonunda sorun konsorsiyumun halkın gözündeki imajını zedeler hale gelince kalıcı bir çözüm bulabilmek adına Grönlandlılarla müzakere başlatmaya karar verdiler.

Edvard ve Astrid, Grönlandlı aktivistler tarafından görüşmelere katılmak üzere gayriresmî temsilciler olarak atandılar. Toplantı günü, Mærsk'in en geniş konutlarından birine kabul edildiler ve burada konsorsiyumun kurul başkanı ve CEO'sunun misafiri oldular. Kurul başkanı ikisini de oldukça nazik bir biçimde selamladı:

“İyi ki geldiniz. Hep birlikte, yaşadığımız bu talihsiz duruma iyi bir çözüm bulabileceğimizi düşünüyorum.”

Edvard ve Astrid, kocaman ekranın önünde iki danışmanın bulunduğu konferans odasına alındı. Geniş, lake kaplama meşe masa; kekler, kahveler, çaylar, sodalar, mineralli sulardan oluşan ve hepsinin üzerinde de Kopenhag Dağı etiketi olan ikramlıklarla bezenmişti. Oda bitki özü ve çam kokuyordu.

“McKinley Malikânesi’ne hoş geldiniz,” dedi başkan. Ardından devam etti: “Daha önce de belirttiğim gibi bu talihsiz meseleyi nasıl çözebileceğimizi uzun uzadıya ve oldukça derinlemesine düşündük. Nihayetinde hiçbirimiz onca çocuğu sokağa atmak istemeyiz. Bu yüzden sizin için bir teklif hazırladık, daha doğrusu iki danışmanımız size bir teklif hazırladı.”

Danışmanlar Edvard ve Astrid’e bakıp nazikçe gülümsediler.

“Dağda yaşamayı çok sevdiğiniz gayet açık olduğundan dağın belli bir bölümüne sahip olmanızın en önemli detay olduğunu düşündük. Ama şimdi burada durup bütün detayları bu şekilde anlatmak yerine göstereceğim size. Başlayalım.”

Işıklar kapatıldı ve ekran aydınlandı. Dağın zirvesi gösteriliyordu. Bembeyaz manzarada kutup ayları oynayıyordu. Kamera daha geniş bir açığa geçince iglo’lar

ve geleneksel av kıyafetlerini giyinmiş halde birkaç Husky cinsi köpeğin arasında dolanan Eskimolar girdi kadraja. Eskimoların çocukları farklı renklerdeki evlerin aralarında oyunlar oynuyor ve avcılar kızaklarına atlamış, fok avlamaya çıkıyordu. Birkaç yakın çekim karede fazladan Asyalı yerliler görünmüştü. Sonraki karelerde alanın genişliği ve yapısal özellikleriyle alakalı teknik bilgiler veriliyordu.

Derken ışıklar açıldı ve kurul başkanı söze girdi:

“Sizin için zirvede, doğal Grönland ortamına daha uygun bir alan yaratmak istiyoruz. Eğer isterseniz sizin için fokların yaşayabileceği bir tuzlu su gölü de yapabiliriz. Her şey size kalmış. İstedığınız şekilde yaşamakta özgürsünüz. İster iglo’lar inşa edilir isterseniz boyalı ahşap evler. Bunun karşılığında biz de sizden bir talepte bulunacağız. Bildiğiniz üzere size vermeyi teklif ettiğimiz alanda oldukça popüler bir ayı barınağı var. Bu barınağa gelenlere tur attırma görevini size vermenin oldukça mantıklı ve doğal olacağı kanaatindeyiz. Bu işi hepimizden daha iyi biliyorsunuz. Hem sizin sayenizde ziyaretçiler de daha otantik bir deneyim yaşamış olur. Şimdi, bu kadar konuştuğum yeter. Teklifimiz hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Edvard da Astrid de şaşkına dönmüştü. Teklif, hayal edebileceklerinin çok ötesindeydi.

Böylece kısa sürede Kopenhag Dağı üzerinde bir Grönland özel bölgesi kuruldu. Grönlandlılar dağın tepesinde yaşayıp binlerce turiste hizmet etmenin yanında zaman içerisinde dağ ve hırçın doğası hakkında daha fazla deneyim kazandı. Bu yüzden birkaç nesil sonra, Grönlandlılar ve çocuklarıyla torunları, dağdaki korucu nüfusunun neredeyse yarısından fazlasını oluşturmaya başladılar.

Dağla en yakın bağlantısı olan yeni hayvan türlerinden biri de Danimarka dağ keçisiydi. Bu tür, bir tür tutsaklık sonucunda evrilmiş ve bildiğimiz keçi, Himalaya aslan yeleli dağ keçisi ve Afganistan burma boynuzlu keçisinin bir kırması olarak ortaya çıkmıştır. Danimarka dağ keçisinin kıvrımlı boynuzlarının uçları çok keskindir; erkeklerin boynuzları yüz yüz elli santimetreyi bulabilir. Kürkü çok açık bir gri renktedir ve her iki tarafında açık sarı pırıltılar görülür. Kopenhag Dağı'nda yabani sürüler halinde yaşarlar ve en dik yamaçlarda dahi rahat gezinebildikleri görülür. Kızgınlık dönemlerinde tekeler ortalığa gerçekten çok keskin bir koku yayarlar. Yavrular genelde haziran ya da temmuz aylarında doğar. Keçi memesi genelde çok ağır ve sütü de bir hayli yağlıdır. Danimarka dağ keçilerinden o kadar zengin içerikli bir süt alınır ki o süttten yapılan aromatik keçi peyniri dağdaki tesislerde türlü kombinasyonlarla servis edilir. Keçi peyniriyle sunulan en popüler yemek ise hiç şüphesiz Kopenhag Dağı somonlu sandviçtir; dört dilim tutsülenmiş, ılık somon füme bir dilim kara çavdar ekmeğinin üzerine yerleştirilir. En üstüne de bir top yumuşacık keçi peyniri dağın karlı zirvesini andıracak şekilde yerleştirilerek yerel bitkilerle baharatlandırılır.

ELMA YEMENİN KEYFİ

Oturma odasının penceresinden bahçeye tiksindir gibi bir ifadeyle bakıyor ve her bakışında kahverenginin farklı bir tonunu görüyordu. Her şey çürümekteydi. Yılın bu zamanlarında bahçe gözüne bir zamanlar canlı olan ve artık ölmeye yüz tutan bir tür gübre gibi görünüyordu. Karmakarışık bir boktu ama en nihayetinde boktu işte. O yemyeşil çimenlerin üzerinde yürüdüğü zamanlar daha düündü sanki. Her şeyi net olarak anımsıyordu. Terastaki bahçe koltuğuna oturup birasını yudumluyordu. Kadın bahçe işleriyle uğraşırken o akşam yemeği için alabalık almak üzere Valby'ye doğru yürüyüşe çıkıyordu.

“Bence artık evi boyamamız gerek,” demişti kadın. Bunu daha dün gibi hatırlıyordu. Başını hafifçe yana eğerek ona ciddi bir bakış atmıştı sonra.

Sonra elma ağacına takıldı gözü. Evi alalı daha bir hafta bile olmadan bahçeye ilk diktikleri bitki bu elma ağacıydı işte. Evdeki tadilat bile başlamamıştı onu diktiklerinde.

“Denize yakın yerlerde elma iyi yetişir çünkü doğal olarak havadan tuz alır, böylece meyvesi çok daha güzel, çok daha aromatik olur,” diye açıklamış, kadın da gülerek karşılık vermişti. “Sürekli yemek düşünüyorsun sen de.”

Ev şimdi sessiz sakindi. Çıplak çalı ve ağaçların arasından Hvidovre’un kırmızı çatılarını seçebiliyordu. Neredeyse bütün elmalar uzayan otların arasına düşmüştü. Çöpe benziyordu hepsi. Lastik botlarını ayağına geçirip bahçenin yolunu tuttu. Her bir elmayı tek tek inceleyip içlerinden bir tanesini seçti. Yağmurla ıslanmış elmayı elinde şöyle bir tarttı. Koyu kırmızı ve koyu yeşil renklerdeki kabuğu sertti. Üzerinde, kurtlandıktan sonra olgunlaştığına işaret eden yuvarlak birkaç delik vardı. Muhtemelen mayıs ya da haziran ayında olgunlaşmıştı, o çok daha başka meselelerle meşgulken yani.

Elmayı bir süre daha inceledi, çürümediğinden ya da içinin geçmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Sonunda sağlamlığına ikna olunca gömleğine hafifçe sildi, sözde üzerindeki topraktan arındırıyordu ancak aslında bu yaptığı sırf alışkanlıktandı. Çünkü çocukken büyükbabasının da aynı şeyi yaptığını görmüş ve elmayı yemeden önce böyle bir hazırlık aşamasından geçirmek gerektiğini öğrenmişti.

Tekrar terasa çıktı. Eliyle beyaz bahçe sandalyesinin üzerindeki yağmur damlalarını sildi ve oturdu. Elmayı

ısırmadan evvel bir kez daha gömleğine sildi. Elmayı ısırdığı gibi doğru seçim yaptığından emin oldu: Binlerce görünmez zarın çitirtisi ve ardından belli belirsiz bir biçimde ağzına dolan tatlı sular... Elmanın etli kısmı bir mayıs sabahı gibi yeşile çalan bir beyaz renkteydi. İçi, sert ve yıpranmış kabuğuna tezat oluşturacak kadar yumuşaktı.

Artık çok geç olduğunu biliyordu. Bunu bilse de koca yaz son bir anıya yoğunlaştığından aslında her şeyi unutmuştu.

Elmayı bitirdiğinde, kalan çekirdek kısmını hemen yanındaki Türk işi küçük sehpanın üzerine bıraktı.

Ardından elmanın o bembeyaz etinin, gizemli bir lambanın ışığını giderek kaybetmesi gibi kahverengine dönüşünü izledi.

Her ne kadar Kopenhag Dağı zaman içerisinde çok gelişse de bölgenin hâlâ gizemli ve vahşi bir tarafı da vardı. Dağın doğası ülkenin geri kalanına nazaran çok daha öngörülemez ve çok daha şiddete meyilliydi. Sıkça doğal afetler yaşıyor ve genelde en ufak bir uyarı işareti bile olmuyordu: Bahar boyunca eriyen karlar yüzünden sel baskınları olmuş, yazın tonlarca kaya ve toprak kayarak dağın etrafını saran kasabaların üzerine yağmıştı âdeta. Yükseklerde yer yer sonbahar fırtınaları çıkmış ve kışın çığlar düşmüş, kar fırtınaları kopmuştu. Her ne kadar doğa yıkıcı ve acımasız olsa da aynı zamanda benzersiz bir güzelliği de vardı. Açık ve güneşli kış günlerinde dağın yüksek kesimleri dört metreyi bulan bir kar tabakasıyla kaplanmış olurdu ve kristalleşen buzlar beyaz çamların üzerinden, o beyaz ve kıvrımlı formlarıyla birer mücevher gibi sarkardı. Her yeri kusursuz bir sessizlik sarardı. Sıcak yaz sabahlarında dağı kalınca bir sis tabakası kuşatır, bütün hayvanların üzerini örterdi âdeta. Daha önce de belirtildiği gibi dağın zirvesinde çok az hayvan hayatta kalmayı başarılabiliyordu. Aynı şey insanlar için de geçerliydi. Konutların ve tesislerin çoğu dağın daha aşağı kesimlerine inşa edilmişti; iki bin

beş yüz metreden sonraki kısımlarda sadece az sayıda insanın kaldığı kayakçı köyleri bulunuyordu. Dağın zirvesinin sert ve çorak arazisi hem Danimarka hem de Danimarkalılar için yepyeni bir şeydi. Tabii şu da unutulmamalıydı; Kopenhag Dağı'nın inşasından önce Danimarka'daki en yüksek dağ iki yüz metreden daha küçüktü. Ancak başka bölgelerden gelen ve dağda çalışan ya da herhangi bir nedenle dağda zaman geçiren etnik nüfus için manzara gerçekten çarpıcıydı.

KONUŞAN KEŞİŞ

Bir ara Tibetli iki keşiş Kopenhag Dağı'na gelmişti. Kardeştiler. Neden ve nasıl geldiklerini kimse bilmiyordu. Belki dağın doğası sayesinde huzur buluyorlardı. Aslında dağın bazı bölgeleri gerçekten de Tibet'i anımsatıyordu. Kardeşler birbirine bir hayli benziyordu. İkisi de keldi, birer turuncu entari kuşanmışlardı; ayaklarında deri sandaletler, omuzlarında birer çanta ve yürürken destek aldıkları değnekleri vardı. Kendi halinde insanlardı ve anlaşılan ormanda buldukları her neyse onunla yetiniyorlardı. Kimse konutlardan herhangi bir şey çalabileceklerini ya da başka bir sorun çıkarabileceklerini düşünmemişti. Kendi hallerinde gezinip duruyor, kimseyle tek kelime etmiyorlardı. Ara sıra farklı yerlerde yemek yediklerini görebilirdiniz. Bazı zamanlardaysa boşluğa bakarak öylece oturduklarına şahit olabiliyordunuz. Genellikle turistlerin yaptığı gibi onlara yaklaştırmaya çalışırsanız ellerini kalplerinin önünde birleştirip eğiliyor ve sadece gülümsüyorlardı. Arada bir de kimse-nin anlamadığı bir dilde garip şeyler söylüyorlardı.

Birkaç yıl sonra kardeşlerden biri öldü. Nasıl öldüğünü kimse bilmiyordu, sadece bir anda keşiş yalnız kalmıştı. Aslında kimse öldüğünden de emin değildi, sadece öyle tahmin ediliyordu. Kardeşinin ölümü diğer keşişi pek etkilemişe benzemiyordu. Kardeşi hayattayken de yaptığı gibi dağda dolanmaya, çantasını bulduğu kök bitkilerle ve yemişlerle ya da toplayıcılar her ne toplarsa onlarla doldurmaya devam etmişti.

Yıllar böyle geçip gitti.

Bir gün keşiş, dağın normalde gezindiği yüksek kesimlerinin çok daha aşağısında göründü. Tek tuhaflık da bu değildi. Sanki anlatması gereken çok önemli bir şey varmışçasına karşısına çıkan herkesi dürtüyordu. Kimse konuştuğu dili anlamıyor olsa da bu durum keşişin pek umurundaymış gibi görünmüyordu. Karşısındakinin gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ediyordu. Golf ve Sıcak Pınar Tatil Yeri'nde on sekizinci deliğin yanındaki çimlere oturup buradan kalkmadığında zihinsel bir sorunu olduğu anlaşıldı. Keşiş kendisine müdahale ederek onu oradan kaldırmaya çalışan golf oyuncularıyla derhal konuşmaya başladı. Konuştu da konuştu. İçlerinden biri onu tutup kaldırmaya çalışınca bir keşişten beklenmeyecek bir şiddetle kendini kurtardı ve konuşmaya devam etti. Kimse keşişle ters düşmek istemiyordu –sonuçta bir keşişti– bu yüzden polis çağırdılar. Keşiş gözaltına alındı ancak bu süre boyunca da bir şeyler

açıklamaya çalışırcasına konuşmaya devam etti. Polis gözetiminde olduğu süre boyunca ne herhangi bir öfke belirtisi gösterdi ne de polise mukavemet etti. Yalnızca gerçekten anlatması gereken çok önemli şeyler varmış- çasına konuşmaya devam etmişti.

Keşişin evraklarının tam olduğu anlaşılınca rahatsız edici davranışlar sergilediğinden dolayı para cezasına çarptırıldı ama polis tarafından birkaç saat sonra serbest bırakıldı. Bunun nedeni de büyük ölçüde memurların, keşişin durmak bilmez çenesinden bıkmış olmalarıydı.

Aylar geçtiği halde keşiş hâlâ karşılaştığı herkesle konuşmaya çalışıyordu ve artık çevrede nispeten idare edilebilir, tanıdık birine dönüşmüştü. Bir anlamda köyün delisi olduğu da söylenebilirdi.

Sonunda bir gazeteci, keşişin insanlara ne anlatmaya çalıştığını merak edip bir çevirmenle anlaştı. İşte keşiş şunları söylüyordu herkese:

“Otuz iki milyon yıl önce âşık olduğum kızın yanına oturdum. Bir süredir bakışıyorduk ve sonunda biraz olsun konuştuk. O zamanlar çok utangaçtım ve o akşam su kenarında buluşmayı öneren o olmuştu. O günlerde yalnızca gündüz vakti bir yerlere gidebiliyordunuz çünkü daha ne yıldızlar ne de Ay yaratılmıştı. İnsanlar böyle konulardan konuşmuyordu bile. Daha ne olduklarından habirimiz olmadığı için özlemini de çekmiyorduk ama ortalık o kadar karanlık olurdu ki hiçbir şey göremezdiniz.

Şimdilerde hep ışık var; en karanlık bodrumlarda bile tahtaların arasındaki ufacık bir yarıktan ışık giriyor ve bütün odayı aydınlatıyor. Artık dünyanın hiçbir yeri otuz iki milyon yıl önce o geceki deniz kadar karanlık olmuyor. Sevdiğim kızla birkaç saattir oradaydık, artık güneş batıyordu. Oturduk ve konuştuk. Saçlarından gelen kokuyu alabiliyor, gülümsediğinde dudaklarından çıkan sesi duyabiliyordum. Onu seviyordum ve belki de bu yüzden onu biraz daha kendime çekmek için kolumu arkasından uzatma cesaretini gösterebilmişim. Bu yüzden sonrasında olanlar beni şoke etmişti ve ilk kez böyle şeyler yaşadığım için beceriksizce ve panikle karşılık verdim. Ama bunun tek nedeni yalnızca yanlış bir şey yaptığımı zannetmemdi ve sırf bu yüzden o geceden sonra uzun süre yaşananları düşünüp durdum.

Elim ona ulaşıp da parmaklarımdan biri bembeyaz tenine değdiğinde, gökyüzünde bir toplu iğne kara bir kâğıdı delmiş gibi bir delik oluştu. Bu türden nispeten önemsiz kozmik değişikliği görmezden gelebileceğimizi düşünebilirsiniz, ancak gökteki o delikten öyle bir ışık yayıldı ve gökyüzünü öyle bir aydınlattı ki bir an için gözlerimizi ellerimizle perdelemek zorunda kaldık. Bir süre gözlerimizi kısarak aydınlığa alışmaya çalıştık. Daha önce de söylediğim gibi, bunun benim hatam olduğunu düşünmüştüm –dokunuşum bir şekilde gökte bir delik oluşmasına neden olmuştu– ki bu da sonrasında

yaptıklarımı açıklamayı daha da güçleştiriyordu aslında: Açıklayamadığım bir arzuya kapılarak sevdiğim kıza dokunmaya başladım. Ben onu öpüp dokundukça gökteki deliklerin sayısı arttı. Işık artık gözlerimizi kör etmiyor ve ben ona dokunmaya, onu öpmeye devam ediyordum. Üzerindekileri çıkarıp ben okşadıkça dirileşen göğüslerini öptüm. Bugüne kadar da bunun bir tecavüz olup olmadığından emin değildim ancak o sırada kızın ne hissettiğini pek umursamıyordum. Dedğim gibi, açıklayamadığım tuhaf bir hissin çekimine kapılmış durumdaydım. Ona dokunuyor ve ara sıra gökyüzüne bakıp neler olduğunu gözlüyordum. Değişiklikleri en düşük seviyede tutmak için elimden geldiğince çabuk olmam gerektiği fikrine kapılmıştım.

İşim bittiğinde büyük bir korkuyla gökyüzünün delik deşik olduğunu gördüm. Bu da yetmezmiş gibi bir de soluk bir güneşe benzeyen kocaman bir başka delik belirmişti. Işığı suyun yüzeyine yansıyor ve uzunca bir yansıma oluşturunuyordu. Biz birbirimize dokunurken diğer insanların da gökyüzündeki değişiklikleri fark edeceğini ancak kimsenin onlara benim sebep olduğunu kanıtlayamayacağını düşünüyordum ve belki de sırf bu yüzden acele ediyordum. O kocaman deliğin ışığı, sonunda üzerimize vurup kumsalda çırılçıplak yatan vücutlarımızı aydınlattı. Bizi işaret eden kocaman bir

parmak misali üzerimizde parlıyor ve beni bütün evrene ifşa ediyordu.

O kadar korktum ki hemen kıyafetlerimi topladım ve sevdiğim kızı orada bırakıp kaçtım. Su boyunca koştum ancak ışığın gittiğim her yerde beni takip ettiğini ve kimliğimi sonsuzluğa ifşa ettiğini görünce korkum ikiye katlandı. Koşarken ara sıra arkama, sevdiğim kızı bıraktığım karanlığa bakıyordum.”

Keşiş yıllardır kendine yük ettiği bir ağırlıktan kurtulmuşa benziyordu, bütün kalbiyle gazeteciye ve tercümana teşekkür etti ve sonra gazetecinin anlamadığı bir şey daha söyledi.

“Ne dedi?” diye sordu gazeteci.

“İşte bu yüzden çok önemliydi,” dedi.”

Keşişin hikâyesi gazetede basıldı ve daha sonra da “Turistik Gezi” başlığının altında konsorsiyumun resmî internet sitesine de eklendi. Artık ziyaretçiler keşişin hikâyesini Danca, İngilizce, Almanca, Fransızca, İspanyolca, Hintçe, Farsça ve Arapça dillerinde okuyabiliyordu.

Keşişin hikâyesini –bu arada adı Desi’ydi– bir kere ve herkes için sonuna kadar anlattığı düşünülebilirdi ancak durum çok daha farklıydı. Desi hikâyesini mütemadiyen anlatmaya devam etti. Karşılaştığı herkese

yaşadıklarını heyecanla anlatıyordu. Artık eskisinden daha farklı olarak hikâyesini anlattığı sırada etrafında, anlattıklarının çevrilmiş halini bir dosyadan takip eden bir grup turist oluyordu. Böylelikle Desi, “Konuşan Keşiş” olarak Kopenhag Dağı tarihine geçti.

Kopenhag Dağı; piramitler, Çin Seddi ve dünyanın diğer harikalarıyla eş değer tutularak dünya tarihine geçti. Ancak diğer harikaların aksine Kopenhag Dağı bir şeyleri kutlamak, bir hükümdarın sınırsız gücünü daha da artırmak ya da bir tanrıyı kutsamak için inşa edilmemişti. Yalnızca bir hükümetin verdiği bir kararın sonucuydu. Ülkenin geleceğine yapılan tekil ancak uzun soluklu bir yatırımdı.

Kopenhag Dağı kısa sürede nüfusun zengin ve yaşlı kesimi tarafından popüler bir inziva noktasına dönüştü. Dağ üzerindeki yapılanma oldukça genişti ve iyi planlanmıştı. Arazilerin dört bir yanından hem asfalt yollar hem de çakıl taşlı patikalar geçiyor, dağın en uzak köşelerini dahi bir şekilde birbirlerine bağlıyordu. Rødovre ve Glostrup'tan başlayan telesiyej hattı, sizi yol üstünde sadece birkaç durakta durarak on dakikadan daha kısa bir süre içerisinde dağın tepesine çıkarabiliyordu. Elektrikli otobüsler sessizce dağın dört bir yanına çalışıyordu. Bunun yanında dağda rahat ve kaliteli bir yaşam sürebilmek için gerekli her türlü tesis kurulmuştu: Hastaneler, okullar, polis merkezleri, alışveriş merkezleri, özel mağazalardan olu-

şan çarşılar, toplum merkezleri, yüzme havuzları ve daha birçok tesis vardı. Farklı dini topluluklar uygun fiyatlara arazi satın alabiliyordu ve böylece Danimarka'nın kazandığı pek çok yeni kilisenin yanında dağın güneybatı yamacına Avrupa'nın en büyük camisi inşa edilmişti. Zirvenin yakınlarında, ılık kaynak sularının bulunduğu bölgede bir spa merkezi kurulmuştu; formunuzu korumak isterseniz golf dersleri alabiliyordunuz ve ayrıca etrafta son derece güzel restoranlar da vardı. Şayet dağda yaşıyorsanız, herhangi bir şeye ulaşmanız için buradan ayrılmanıza hiç gerek kalmıyordu. Son olarak olağanüstü bir manzara sunuyordu Kopenhag Dağı; yaşamınıza rutininizde devam ederken harikulade manzaralara şahit olabiliyordunuz.

Dağ sakinlerinin hayattan beklentileri sıradan halka kıyasla daha yüksekti. Bu demografik ayrımın nedenleri tam anlamıyla netleşmemiş olmakla birlikte dağın temiz ve tazeleyici havasının bir etkisinin olabileceği düşünülüyordu. Ancak bu konuda en akla yatkın açıklama, dağda yaşayabilmeyi mali olarak karşılayabilen insanların halkın geri kalanına kıyasla daha zengin olması ve bu yüzden tıp alanında en son teknolojilere ulaşabilir olmalarıydı.

GRİ KADIN

Pazar sabahı çok erken saatlerde bir Mercedes küçük bir dağ geçidinden geçti. Serin sonbahar rüzgârı ağaçları sarsıyordu. Araçta Birger Paulsen vardı. Yalnız bir adam olan Birger, seksen üç yaşında olsa da en fazla altmışında gösteriyordu. Derisi buruşmuştu ve yaşlılık lekeleri vardı ama bir kısmını Lacoste marka polo gömleği kapatıyordu. Arabası daha birkaç haftalık olduğu için üzerinde hâlâ yeni deri kokusu vardı. Suyu kurumuş yatay bir çeşme misali bembeyaz kılların dışarı taşıdığı devasa kulaklarını Bach'ın *St. John Passion* parçasının melodileri okşuyordu. Dikiz aynasına bakınca arabanın arkasından savrulan yaprakları gördü. Aynadaki görüntüde yapraklar onun kafasından fırlıyormuş gibi görünüyordu. Bir an aklından tanıdığı bütün kadınları geçirdi. Hepsini teker teker anımsamaya çalıştı. Özellikle hatırladığı biri vardı. Adı neydi şu kızın? Inga, Ingrid ya da onun gibi bir şey işte.

Bir yüz yıl geçtikten sonra bu kez yüz seksen üç yaşındaydı ama yüz altmış gösteriyordu. Kocaman dairesin-

de devasa bir salyangozmuşçasına ağır ağır yürüyordu. Ayağına geçirdiği çoraplar dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. İnsan formunu korumasına yardımcı olan tek şey o çoraplardı. Yatağına uzanıyor ancak artık geceleri pek uyuyamıyordu. Uyuyormuş gibi yaparak öylece yatıyordu işte. Tanıdığı kadınları düşünüyordu. Başlangıçta hepsini acı çekerek birer birer hatırlamaya çalışıyordu. Sohbetleri, yüzleri, derin bakışmaları anımsamayı deniyordu. Yemek yedikleri restoranları, bıraktıkları bahşişleri anımsıyordu. Özellikle net hatırladığı tek bir kadın vardı. O zamanlar yirmili yaşlarındaydı ikisi de. Geyik Parkı'na gitmişler ve adını tam olarak hatırlayamadığı –Soytarı ya da Joker gibi bir şeydi– bir restoranın önünde bir battaniyenin üzerinde oturmuşlardı öylece. Kızın üzerinde açık mavi renkte bir elbise vardı. Bacaklarını ve saçlarını hatırlıyordu. Kokusunu ve gülüşünü de. Inga mı Ingrid mi neydi adı? Odaklanmak için kendini zorlayarak kızın yüzünü anımsamaya çalıştı ama görüntüler bulanıktı. Kızın yüzünü daha öldüğü gün hafızasından sildiğini hatırladı sonra. Ya da belki de şimdi hatırlamadığı bir nedenden, yüzünü ona göstermeyerek onu cezalandırıyordu kız.

Bir yüz yıl daha geçti. Artık iki yüz seksen üç yaşındaydı ama yine iki yüz altmış gösteriyordu. Dördüncü kat penceresiyle bahçe arasında canlı jelden yapılma

ince, uzun bir tırtıl, yaşlılık lekeli Barbapapa⁵ gibi mekik dokuyordu. Bir gözü boş bakıyordu. Hâlâ bir şeyler hissedebildiğinden emin olmak zordu. Daha ziyade akıllı bir bitki gibi hareket ediyordu. Sanki dairesinin odaları arasında kayarak ilerliyordu. Kafasında da bir çorap vardı. Dinlenmek için şöyle bir kıvrıldığında yine tanıdığı bütün kadınları düşündü. Başlangıçta hepsini acı çekerek birer birer hatırlamaya çalışıyordu. Sohbetleri, yüzleri, derin bakışmaları anımsamayı deniyordu. Yemek yedikleri restoranları, bıraktıkları bahşişleri anımsıyordu. Özellikle net hatırladığı tek bir kadın vardı. O zamanlar ikisi de yirmili yaşlarındaydı. Geyik Parkı'na gitmişlerdi. Çakal'ın hemen önüne serdikleri bir battaniyede uzanıyorlardı. Kızın üzerinde açık mavi bir elbise vardı. Bacaklarını ve saçlarını hatırlıyordu. Kokusunu ve gülüşünü de. Inga mı Ingrid miydi neydi adı? Kendini odaklanmaya zorlayarak yüzünü hatırlamaya çalıştı ama görüntü bulanıktı. O gece ettikleri sohbeti hatırlıyordu. Gizlice kızın küçük odasına girmişlerdi. Odasının kokusunu da hatırlıyordu; ocağı, soğuk zemini, battaniyenin altında bedeninden yayılan sıcaklığı. Çimlerin üzerinde uzanıyordu. Yüzü boş, gri bir zemin gibi bulanıktı. O gri zeminde kendi yüzünün hatlarını, ağaçları ve ileride, 199Y ni'qei.J 1999 yazılı bir tabelayı

5 Annette Tison ve Talus Taylor'ın yazdığı bir çocuk kitabının ana karakteri olan solucan benzeri hayvanın adı. Barbapapa bahçede doğan ama istediği bazı şekilleri alabilen bir canlıdır.

görüyordu. Ara sırada o gri yüzeyden keyifli sesler de duyuluyordu.

Bir yüz yıl daha geçti. Artık üç yüz seksen üç yaşındaydı ama üç yüz altmışında gösteriyordu. Küçük bir canlı gölet misali ormanın ortasında uzanıyordu. Üzerinde ördekler yaşamaktaydı artık. Bazılarını çiğ çiğ yutuyordu. Ara sıra genç âşıklar da küçük tekneleriyle üzerinde dolanıyordu. Artık uykuyla uyanıklığı birbirinden ayırt edemez duruma gelmişti. Adı Inga ya da Ingrid olan bir kızı düşünüyordu, gençken Geyik Parkı'na götürdüğü bir kızı. Bir yerin önünde. Geceleyin ay tenini aydınlatırken, uzak güneş sistemleri ve galaksilerin bulunduğu ufak bir evrene benziyordu; artık teninde o kadar çok leke vardı işte.

Brøndby, Hundige ve Ishøj Plajları yaz boyunca tıklım tıklımdı. Rüzgâr kuzeybatıdan estiğinde dağ plajlara siper oluyordu. Güneşli günlerde o kadar güzel oluyorlardı ki... Dağın eteklerinden neredeyse üç kilometre boyunca uzanıp mavi gökle birleşiyorlardı sanki. Bir ara The New York Times, Hundige Plajı'nı dünyanın en güzel plajı olarak seçmişti. Denize bakan sahil boyunca onlarca kafe, restoran ve gece kulübü gelen ziyaretçilere hizmet veriyordu ve dağın yamacı da kusursuz bir deniz manzarası sunuyordu. Her ne kadar gündüzler çocuklu ailelere ve daha yaşlı turistlere kalıyor olsa da geceler, yaz boyunca her gece sabahın ilk ışıklarına kadar partileyen gençlere aitti.

KAHVALTI TABAĞI

Kopenhag Dağı'nın birkaç yüz metre yukarısındaki en büyük gece kulüplerinden birinin adı da Tac Mahal'di. Greve Koyu'na bakan devasa verandada takılan gençlerin arasında dört kişi vardı. Üçü aynı liseye giden gençlerdi. Aralarındaki genç kızla da yeni tanışmışlardı. Aslında Mikkel yeni tanışmıştı. Genç kızla Mikkel tutkuyla öpüşüyordu. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve mekân kapanmak üzereydi.

Yanında duran Jakob'a bakarak, "Hadi Kral'a gidelim," dedi Tobias. Müzik pek yüksek sesli olmasa da bağırarak konuşmuştu.

"Burayı zaten kapatıyorlar. Hadi, iyice kalabalıklaşmadan Kral'a gidelim." Jakob başıyla onaylayıp birasını kafaya dikti.

"Ya siz ikiniz? Gelecek misiniz?" diye sordu Tobias.

Genç kızla Mikkel birbirlerinden yavaşça ayrıldılar.

Mikkel dudaklarını silerek, "Geliriz, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

“Kral’a. İyice tıklım tıklım olmadan yani.”

“Tamam.” Mikkel genç kızın gözlerine bakıp bir çocukla konuşuyormuşçasına abartılı bir kibarlıkla, “Kral’a gelmek ister misin?” diye sordu.

“Olur. Tabii.” Kızın kafası diğerlerinden daha yerinde gibiydi.

Külüpten çıkıp dar bir patıkaya girerek dağdan inmeye başladılar. Tobias ve Jakob önden gidiyor, Mikkel ve kız da onları takip ediyordu. Tobias arka cebinden bir dal esrarlı sigara çıkardı.

“Voilà, monsieur. Un spliff naturel⁶.”

Yürürken sigarayı tüttürdüler. Yaprak kıpırdamıyordu. Güneş doğuyordu, ilk ışıkları limandaki yelkenlileri aydınlatırken bir balıkçı teknesi limandan ayrılmaktaydı.

Mikkel, “Adın ne demiştin?” diye sordu kıza.

“Siri,” dedi kız.

Sigaradan bir fırt alırken, “Sigara ister misin?” diye sordu sonra.

“Evet, lütfen. Esrar mı bu?”

Mikkel başıyla onayladı, ağzı duman doluydu.

Daha uzaktan, sabaha kadar açık olan barın nere-

6 Ç. N. Fransızca. İşte, bayım! Bir doğa harikası.

deyzmen, yiyecek içecek işinin bir parçası değilmiş gibi siparişi lütfedercesine kabul etmişti. İçecekleri tepsiye koyduktan sonra hızlıca hesabı çıkardı.

“240.”

Jakob çekinerek, “Kahvaltı tabağı var mı?” diye sordu. Ole biraz duruma gıcık olmuş gibiydi ama bardan uzaklaşıp arkadaki mutfağa açılan boşluktan kafasını uzatarak Jakob’un göremediği birine bir şeyler sordu.

Ole geri döndüğünde Jakob ona sempatik bir bakış attı.

“Varmış. Kaç tane istiyorsun?”

Jakob özür dilercesine, “Dört,” dedi.

“Dört mü? Dostum, o kadar var mı bilmiyorum.” Ole tekrar mutfağa döndü. Barda bekleyenler artık sabırsızlanmaya başlıyordu. Bar ve mutfak arasındaki boşluktan yaşlı bir kadın kafasını uzatıp Jakob’a şöyle bir baktı. Jakob gülümsemeye çalıştı ancak yaşlı kadın ona acıyarak bakıyordu sanki.

Ole geri döndü sonra. “Dört kahvaltı tabağı...” Kâğıda bütün tutarları yazıp toplamını aldı.

“560 kron.”

Mikkel ve genç kız öpüşürken Tobias içkileri uzattı. Mikkel Ferna’sını alırken bağırdı:

“Şerefe.”

Kadeh tokuşturdular. Jakob öğürmemek için masaya bakarak odaklanmaya çalıştı. Otun verdiği baş döndürücü histen kurtulmaya çalışarak birasından bir yudum aldı.

“Şu siyah saçlı kızda nasıl sayı yapamadın sen?” diye sordu Tobias.

“Kimle?”

“Şu siyah saçlarını at kuyruğu yapan ufak tefek kız. Rødovre’de son sınıfta hani, kısa boylu.”

“Bilmiyorum.”

“Sana düşmüştü de aslında.”

“Öyle mi?”

“Evet, dostum, çok sıkı çocuksun.”

Jakob gülümseyerek masaya baktı.

“O zaman neden kızı sen almadın?”

Tobias içkisinden bir yudum aldı.

“Memeleri fazla küçüktü. Küçük memeli bir kızla sayı yapmam mümkün değil. Resmen benim memelerim onunkilerden büyüktü. Köpek memesi gibiydi. Tanrım! Hayvan mıyım ben?!” Tobias, yer çekimini alt etmeye çalışıyormuşçasına masaya bir yumruk geçirdi. Tam birası dökülecekti ki bardağını tutmayı başardı

ama yine de pantolonuna birkaç damla sıçradı. Herkes gülüştü.

“Memeler konusunda bu kadar sert fikirlerin olduğunu bilmiyordum. Hiçbir bir politik görüşün yok ama konu memelere gelince Gandhi’den daha kararlı oluyorsun demek.”

Tobias ağzında bira varken Jakob’un yorumuna öyle bir kahkahayla karşılık verdi ki boğulmamak için masaya, Mikkel’in ve kızın üzerine birasını püskürtmek zorunda kaldı. Bu da diğerlerini daha çok güldürmüştü.

Bir kez daha kadeh tokuşturdular ve böylece biralarının son yudumlarını da tükettiler. Tobias bara yöneldi. Küçük alan tıklım tıklıyordu ve herkes bok gibi görünüyordu. Jakob, tek başına oturup pencereden dışarı bakan yaşlı kadın da dahil çoğunu daha önce görmüştü. Yaşlı kadını arada caddeden geçerken de görüyordu.

Tobias, Ferna’dan bir tur daha söyledi.

“Şerefe!” Tobias mutlulukla elindeki Ferna’yı ileri doğru uzattı. Jakob’sa bardağı istemeye istemeye eline alıp içti. Kocaman bir yudum almış ve bardağın neredeyse yarısını boşaltmıştı bile. Bira artık ağzındaki tadı pek temizlemiyor, aksine Fernet Branca’dan kalan acı tadı daha da pekiştiriyordu. Çişini yapmak için sendeleye sendeleye tuvalete gitti. Pisuarın önündeyken bile sallanıyordu.

Biraz soğuk su çarptığı yüzünü tişörtüyle kuruladı. Saçları iyice kafasına yapışmıştı ve kan çanağına dönen kahverengi gözleri küçücük kalmıştı ama bronz teni ve saçının güneşten açılan kısımları yerli yerindeydi. Biraz su için yüzünü bir kez daha tişörtüne sildikten sonra diğerlerinin yanına döndü.

Biranın tadı artık pek de güzel gelmiyordu.

Bir anda yaşlı kadın yanlarında belirdi. Tıpkı Ole'ye benziyordu. Belki de annesiydi. Elinde kahvaltı tabakları vardı.

Sanki bir restoranda oturuyorlarmışçasına, "Dört kahvaltı tabağı. Sizin siparişiniz miydi?" diye sordu.

"Evet, hepimiz için sipariş ettim."

Genç kız Mikkel'in kucağından kayıp Jakob'un karşısındaki sandalyeye geçti.

Gerçekten bu biraz abartılı olmuştu. Böyle salaş bir yer için bu türden bir cömertlik sıra dışı bir hareketti. Sanki gruba bir anda belli bir medeniyet yüklenmişti. Tobias yarısına kadar dolu bardakları topladı ve kadına gülümseyerek bir kenara çekti. Bunu yaparken küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

Tabaklar tahminlerinin çok ötesindeydi. Kahve de vardı. Bir çay tabağının içine de iki küp şeker, ufak bir kabın içinde krema ve bir de çay kaşığı koymuşlardı. Jakob kahveden bir yudum aldı ve sıcak kahve onu bir

anda kendine getirdi. Sıcacık sıvının boğazından aşağı akışını ve sıcaklığının midesine yayılışını hissedebiliyordu. Yemeklerin tadıysa efsaneydi. En özel restoranlarda bile bu kadar yoğun bir haz veren bir yemeği servis edemezlerdi. Kahvaltı sırasında ekip giderek daha medeni ve daha da samimi bir havaya büründü, sanki gecenin geç bir saatinde kendi evlerinde oturuyorlardı. Jakob genç kıza şöyle bir baktı. Kısa ve siyah saçları vardı. Yüzü de çilliydi.

“Ee, adın ne?”

“Siri,” diye yanıtladı genç kız. “İsimlerle aranız pek yok anlaşılan, ha?”

Jakob’a bakıp gülümsedi ve Jakob da gülümseyerek karşılık verdi. Hafif çekik gözleri kahverengiydi ama siyah denebilecek kadar koyuydu. Kız yemeğine döndü. Ancak Jakob ona dikkatle bakıyordu, kız da aynı şekilde karşılık verdi. Kızda o ana kadar fark etmediği bir detay çarptı gözüne; yüzünün sol tarafında, gözüne yakın bir noktada bir doğum lekesi vardı. Kız ağır ağır yiyordu yemeğini. Jakob o sırada kızın çok güzel olduğunu düşündü. Neden bunu daha önce fark etmemişti ki? Genç kız ona merak dolu bir bakış attı.

“Senin adın ne?”

“Jakob.”

Başını hafifçe sallayıp krepten bir ısırık aldı.

İki hafta sonra Jakob yine Tac Mahal'in barındaydı. Oldukça alkol almasına rağmen yine de kendini tuhaf bir biçimde ayık hissediyordu. Birkaç kızla konuştu ama hiçbirine ne söyleyeceğini hesap ederek konuşmamıştı, en azından eğlenceli ya da ilginç bir şeyler söylemeyi planlamamıştı. Yaklaşık yarım saattir bardaydı. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordu ama pek umursadığı da söylenemezdi. Yanlarından ayrılmaya karar vermişti.

Tac Mahal'den ayrılıp şehre giden dar patikayı yürümeye başladı. Sabahın erken saatleriydi, saat üçü gösteriyordu. Kulüpten çıktığı için rahatlamıştı. Ayaklarının çakıl taşlı karanlık patikaya temasını hissedebiliyordu. Hâlâ karanlık olsa da gökyüzü maviye dönmeye başlamıştı. Bir sigara yakmak için durdu.

Dağın daha yüksek kısımlarından gelen bir kız sesi, "Jakob..." diye bağırdı.

Bir siluet ona doğru yaklaşırken, "Jakob, sen misin?" diye sordu.

"Evet? Sen kimsin?"

"Ben Siri. Birkaç hafta önce Kral'da tanışmıştık. Eve mi gidiyorsun?"

Jakob nereye gideceğini düşünmemişti. Sadece kulüpten çıkmak istemişti. Yalnız kalmak istiyordu.

"Hayır, sadece hava almaya çıktım. Diğerlerini gördün mü, hâlâ kulüpteler."

Siri tam karşısına dikilmişti. Jakob karanlıkta parlayan beyaz yüzünü görebiliyordu. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Sırf konuşmuş olmak için, “Bir yerlerde oturmak ister misin?” diye sordu.

“Burada mı?”

“Yani, sanırım, eğer istersen.” Etrafa bakıp uygun bir yer bulmaya çalıştı.

“Ben bir yer biliyorum ama buraya biraz uzak. Var mısın?”

“Evet, tabii.”

Jakob Siri’yle geldiği yolu geri döndü, gece kulübünü geçtiler ve dağa tırmanmaya başladılar. Hiç konuşmadan ilerliyorlardı.

Jakob, “Ee, Mikkel’le çıkıyor musunuz?” diye sordu ama soru ağzından çıktığı anda pişman oldu.

“Hayır, sadece eğlendik biraz.”

Uzunca bir süre yürüdüler. Konuşmuyorlardı ancak ikisine de sessizlik tuhaf bir his vermiyordu. Siri bir noktada Jakob’un elini tuttu.

“Buradan kestirmeden gideceğiz.”

Siri çalıların arasından yolu açtı, Jakob da peşinden gitti. Çalılık birkaç metre genişliğinde bir çim alana açıldı.

“Burası mı?” diye sordu Jakob.

“Hayır, biraz daha gideceğiz.”

Siri tekrar elini tuttu ve dağı tırmanmaya devam ettiler. O kadar dik bir çam ormanından geçtiler ki dengelerini kaybetmemek için ağaçlara tutunmak zorunda kaldılar. Yine sessizce ilerliyorlardı. Derken Siri sol tarafı gösterip, “İşte, şurası. Burada dikkatli olmalıyız. Uçurumun altında organik gübre var,” dedi.

Çam ormanından çıkıp başka bir çalılığa girdiler ve Siri Jakob’ın elini bıraktı.

“Burada çok dikkatli olmalısın.”

Jakob sol omzunun üzerinden arkasına bakınca karanlığın içinde kaybolan derin bir uçurum gördü. Dar çıkıntı boyunca dikkatle ilerlediler. Tökezlerlerse ikisi de uçurumun dibini boylayabilirdi. Siri önden gidiyordu. Bir kez daha elini tutup Jakob’a uçurumun kenarından dikkatle geçmesi için yardım etti. Jakob uçurumun dibindeki gübrenin sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Yakınlarda bir yerlerdeyse kilise çanları çalmaktaydı.

Yeri işaret ederek, “İşte, burası,” dedi Siri. Ancak Jakob’un görebildiği tek şey karanlık çalılar oldu.

“Neresi?”

Siri yürümeye devam etti.

“Gel.”

Jakob artık işaret ettiği yeri görebiliyordu. Zemine bir çukur şeklinde oyulmuş, en fazla bir metre kadar bir çıkıntı yapan ufak bir kulübeydi. Siri birkaç çalı çırpıyı çekince ön kapı ortaya çıktı. İçeri girebilmek için sürünmeleri gerekmişti. İçerisi zifiri karanlıktı. Siri kibritle bir mum yaktı. Oda Jakob’un tahmininden daha geniş ve dik durabileceği kadar yüksekti. Bu yüzden doğruldu. Zeminde kalın bir halı vardı ve köşede de küçük bir masayla birkaç sandalye bulunuyordu. Bir başka köşede uyku tulumlarıyla yastıklar vardı. Duvarlarda, kitapların ve bazı yeşil renkli metal kutuların bulunduğu raflar diziliydi.

“Burası neresi?”

“Benim mağaram. Sevdin mi?”

“Tanrım, evet. Burada mı yaşıyorsun?”

“Hayır, burası benim saklanma yerim. Eskiden Grönlandlıların kaldığı kulübelerden biri. Bunu büyükbabam inşa etmişti. Küçükken kız kardeşimle bize burayı gösterdi. Büyükbabam ve büyükannem buraya yerleşen ilk Grönlandlılardan. Bize babamın burada doğduğunu anlatmıştı. Yetkililer kulübelerin çoğunu yıkmış ama bunu bulamamışlar. Kimsenin buradan haberi yok.”

“Kız kardeşin de buraya geliyor mu?”

“Hayır. Yutland’de yaşıyor. İki çocuğuyla birlikte yani. Bira ister misin?”

“Biran mı var?”

“Evet. Eğer istersen cips de var.” Siri gülümsedi ancak Jakob elinde olmadan bir kahkaha patlattı.

“Gerçekten harikası. Bu yer de bir harika. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Siri bir şişe bira ve bir paket cips uzattı. Sonra da küçük bir pencereye yaklaşıp panjurları açtı. Uyku tulumlarını ve yastıkları düzenledi. Birlikte bir uyku tulumunun içine kıvrıldılar. O sırada Jakob cebindeki sigarayı hatırladı.

“Sigaram var, paylaşmak ister misin?”

“Evet, kesinlikle.”

Jakob sigarayı yaktı. Tatlı, tütsülü tadı bir anda ağzına doldu. Pencereden bakınca koyu maviye dönen gökyüzünü görebiliyorlardı. Yer yer ufak tefek bulutlar vardı, hepsi sabah güneşinin o turuncu tonuyla aydınlanıyordu. Jakob birasından bir yudum aldı.

“Buradan kimseye bahsetmeyeceğine söz ver.” Siri ona büyük bir ciddiyetle bakıyordu. O kadar güzeldi ki. Kahverengi gözler, kısacık, koyu renk saçlar...

“Söz veriyorum.”

Bir süre birbirlerine baktılar. Jakob bunun Siri'yi öpmesi gereken bir an olduğunu biliyor ancak hareket edemiyordu. Siri yanağını okşayıp yaklaştı ve onu öptü. Kokusu tam da beklediği gibiydi. Dudakları yumuşacıktı. Öpüşürken birbirlerini soydular. Jakob göğüslerini öpücüklere boğdu ve çıılçıplak kaldıklarında Siri onu bacaklarının arasına aldı. Güneş yükseliyordu ve Jakob, Siri'nin omuzlarındaki tüylerin güneş ışıkları altında parlamışını izledi.

Bölgede ısıtma sistemi olarak dağ içindeki atık yakma işleminin yanında Kopenhag Dağı'nın başka iki enerji kaynağı daha vardı. Dağın güneye bakan yamacına güneş panelleri kurulmuştu ve bir de dağın zirvesindeki kapalı bir alanda, dağın bir aylık elektrik ihtiyacını karşılayacak kadar enerji üretebilen altmış metre uzunluğunda bakır kaplama bir paratoner bulunuyordu. Bol yıldırımın düştüğü, fırtınaların patladığı yaz mevsiminde kış aylarında kullanılacak kadar enerji depolanabiliyordu. Bir enerji kaynağı olarak yıldırım düşmesinin daha önce dağın yüksekliğiyle bağlantılı olduğu sanılıyordu ancak aslında çekimin kaynağı dağın iç yapısıydı. Dağın oldukça kumlu beton bir kabuğu vardı. Kabuğun içinden dağın zirvesine kadar uzanan metal borular geçiyor ve her ne kadar birkaç metre kalınlığındaki toprağın altına gömülmüş olsalar da bu kadar yoğun bir metal oranı, dağın yıldırım çekme kapasitesini artırıyordu.

MIKNATIS ADAM'IN SON SAVAŞI

Flemming arazi boyunca ilerledi. Attığı her adımda, devasa metal ayağı ıslak toprağın içlerine kadar gömölüyordu. Varacağı son durağa yani Kopenhag Dağı'nın paratonerine şöyle bir baktı.

Boş arazileri geçip varlığının bir tür kaos ortamı yarattığı 23 numaralı otoyola çıktı. Sağ şeritte saatte yüz kilometre hızın üzerinde seyreden bir kamyon keskin bir dönüş yaparak doğruca sol şeritteki iki otomobilin üzerine sürdü. Çarpışmanın etkisiyle ilk araç havalandı ve otoyolun tam ortasındaki refüje uçarak yuvarlana yuvarlana diğer yola geçti. Bir saniye sonra da başka bir otomobille çarpıştı. Yan yatan kamyonet yol boyunca kaymaya ve kıvılcımlar çıkarmaya başlamıştı. Her iki yönde de araçların çarpışmadan kaçması mümkün değildi. Flemming yarattığı kaosun farkında bile değildi. Yalnızca yanından geçen kamyonu fark etmiş ve vahşi bir hayvanmışçasına hırlayarak "Kasa 1"i kamyonu doğru-
rultup ateş açtı. Kamyon anında patladı.

Flemming ise yoluna devam etti. Otoyol araçlardan bütünüyle temizlenmiş ve araçların tamamı diğer yöne geçmişti. Flemming'i son anda gören araçlar ona çarp-maktan kıl payı kurtuldu.

Flemming'in neden olduğu kaostan haberdar olan ilk resmî kurum Ulusal Karayolları Müdürlüğü oldu. Hemen orduyla iletişime geçtiler ve onlar da bu metal adamı durdurmak için derhal bir helikopter görevlen-dirdiler.

Helikopter olay yerine vardığında yirmiden fazla araç hurdaya dönmüştü. Çok sayıda ambulans vızır vı-zır gelip gidiyordu. Görevliler yaralıları tedavi etmek için toprak alanlara battaniyeler sermişti.

Helikopter dönüp doğruca metal adamın önüne geç-ti. Kamufajlı bir asker megafonla şöyle bağırdı:

"ORDU ADINA KONUŞUYORUM. DERHAL EY-LEMLERİNİZİ DURDURUN. YERE ÇÖKÜN VE ELLE-RİNİZİ BAŞINIZIN ARKASINDA BİRLEŞTİRİN."

Flemming'in verilen talimatların ne kadarını anladığını söylemek zordu. Helikopteri gördüğü ortadaydı ve askerin ona seslendiğini de anlamıştı çünkü sese ürkü-tücü bir hırlamayla karşılık vermişti. Bacaklarını belli belirsiz bir hareketle kırdı, kambur sırtı ve devasa metal kafasıyla tarih öncesinden gelen kocaman, metalik bir kertenkeleye benziyordu.

“ORDU ADINA KONUŞUYORUM. DERHAL EYLEMLERİNİZİ DURDURUN. YERE ÇÖKÜN VE ELLERİNİZİ BAŞINIZIN ARKASINDA BİRLEŞTİRİN. TEKRAR EDİYORUM: DERHAL EYLEMLERİNİZİ DURDURUN. YERE ÇÖKÜN VE ELLERİNİZİ BAŞINIZIN ARKASINDA BİRLEŞTİRİN. BU SON UYARIDIR.”

Helikopterdeki keskin nişancı bir uyarı atışı yaptı ancak Flemming durmadı. Helikopter havada öylece asılı duruyordu. Keskin nişancı Flemming’e nişan aldı ve büyük bir gürültüyle patlayan silahtan fırlayan mermi, doğruca Flemming’in sol bacağına, dizinin biraz altına isabet ederek parlak metal üzerinde ufak bir göçük oluşturdu. Flemming bir an tökezledi ama sonra dengesini geri kazandı. Helikoptere bir kez daha hırladıktan sonra “Kasa 1”i kaldırıp bir kere daha ateşledi. Helikopter küçük bir göktaşı misali yere çakıldı.

İlk defa Danimarka ordusu helikopterini kaybetmişti. Bu yüzden de ordu alarmına geçmişti. Ordunun harekât komutanlığı ve hava savunma komutanlığı ortak bir kararla Vedbæk’teki savunma komutanlığına bir başkomutan atadı.

Atanan kişi Albay Ove Ringgaard’dı. O sırada Stenløse yakınlarında bir grup ere ders vermekteydi. Yalnızca bir altmış beş boyunda ufak tefek bir adamdı, dudaklarının kenarlarını teğet geçen ve çehresine baskın çıkan, sıra dışı denecek kadar büyük ve yumuşak görünen

mavi gözlerinin yarattığı etkiye tezat oluşturacak kadar sarı bıyıkları vardı. Sesi nazikti ve Funen Adası'ndan geldiğini açık edecek bir aksanı vardı. Ders sırasında bir sekreter amfinin kapısından içeri başını uzattı.

“Ove, böldüğüm için özür dilerim ama Vedbæk'ten sana acil bir mesaj var.”

Ove durumun vahametini hemen anlamıştı.

Koridorda bekleyen iki ordu müfettişi, Ove'u görünce selamladı. Bir tanesi ona bir telefon uzattı. Telefonun diğer ucunda savunma birlikleri komutanı vardı. Ove hızlıca bilgilendirildi.

Kapıda bekleyen dört çeker aracın arka koltuğuna geçti. Sıradan radarlar metal adamın yerini tespit etmiyor, yalnızca Meteoroloji Kurumu'ndan gelen uydu görüntülerine bakılınca 23 numaralı otoyoldan Kopenhag Dağı'na doğru minik bir fırtına bulutu gibi yavaşça ilerlediği görünüyordu. Ancak bu koşullarda fırtına yalnızca uydu görüntülerine bakılarak saptanabilirdi zira dışarıda hava güzel ve sıcaktı.

Ove Ringgaard araçtayken, dağa birkaç kilometre kala yolun bir engelle kapatılmasına karar verdi. Engelin otoyolun etrafını saran açık araziye kadar uzatılması gerektiğini düşünüyordu, zira metal adam her yöne hareket edebilme kabiliyetine sahipti.

Flemming ordunun iyi organize edilmiş agresif bir saldırı planı yaptığından tamamen habersizdi. O kadar uzun boylu düşünemiyordu; yolda herhangi bir araç olmadığının bile farkında değildi. Yalnızca paratonerin özlemini çekiyordu. On kilometre kadar ötesinde yola barikat kurulmaya başlanmıştı.

Yirmi dakika sonra Ove da barikata ulaştı. Muharebe araçları ve personel de yoldaydı, askerlerse yola kum torbalarından bir duvar örmeye devam ediyordu. Ove Ringgaard, geçici komuta merkezi olarak kurulan ufak masaya ilerledi. Masayı kaplayan bir haritanın yanında kahve ve çayla doldurulmuş iki termos vardı. Hava kuvvetlerinden iki yetkili ve ordunun harekât kumandanı haritanın üzerine eğilmişti. Ove’u görünce selam durdular.

“Merhaba, baylar. Kahvemiz varmış, buna sevindim. Hazır mıyız?”

Askerler gülümseyerek başlarını salladılar.

“Sanıyorum bilgilendirilmişsinizdir. Hedefimiz yaklaşık on kilometre uzakta ve saatte yaklaşık yirmi kilometre hızla bize yaklaşıyor. Yani otuz dakikadan daha az bir zamanımız var. Planım şu. Her türlü öneriye de açığım. Saldırı üç koldan gerçekleşecek. İlk olarak bir F-16’yla hücum saldırısı yapacağız. Emrimizde dört tane F-16 var. Savaş uçaklarımızın muharebeyi birkaç daki-

ka içinde sonuçlandıracağını umuyorum. Sorusu olan? Eğer metal dostumuz bu saldırılardan sağ çıkarsa ki ben pek ihtimal vermiyorum, bu durumda muharebe araçlarını devreye sokacağız. Emrimizde on iki muharebe aracı var sanırım, doğru mu?"

Ordu harekât kumandanlığından bir yetkili başıyla onayladı.

"Güzel. Her iki yanına en az dört aracın konuşlandırılmasını istiyorum, böylece o geri kalan araçlarla mücadele etmeye çalışırken biz de metal adamı çapraz ateşe tutacağız. Fark edilmemek için güvenli bir mesafeden etrafına nal şeklinde konuşlanılmasını istiyorum. Operasyonun fazla dallanıp budaklanmasını istemiyorum. İlk olarak öncü dörtlü birlik çıksın. Son aşamada kapalı bir saldırı gerçekleştireceğiz. Emrimizde dört yüz asker var. Kalan zamanımızı hesaba katarsak jetleri hemen göndermeyi öneriyorum. Sorusu olan?"

"Yok mu? Pekâlâ. Hareket emrini verin."

"Evet, efendim!"

Üçlü ekip kendileri için hazırlanmış katlanır sandalyelere kuruldular. Bir er yanlarına gelip muharebeyi rahatça yönetip pilotlarla doğrudan iletişim kurabilmeleri için kulaklık setlerini getirdi. Hava komutanlığı yetkilisi hareket emrini verdi.

Ove kendine bir fincan kahve doldurdu. İçine  küp Şeker atıp biraz da krema ekledi. Dikkatle karıştırdı ve kremanın yavaş yavaş dağılışını izledi. Her Şeye rağmen iyi bir gün oluyor, diye geçirdi içinden.

Her ne kadar uçaklar Flemming'in en az üç kilometre üzerinden uçuyor ve masmavi gökyüzünde minik birer noktacık gibi görünüyor olsalar da Flemming güçlü jet motorlarının gürültülerini duyuyordu. Bir anda alarma geçerek uçaklara öfkeyle hırlamaya başladı.

F-16'lar saldırı pozisyonunda uçuyordu. Flemming bir ara durup uçaklara baktı. İçlerinden biri aralarından sıyrıldı ve Flemming'e doğru dalışa geçti. Yatay pozisyon almadan hemen önce füzelerini ateşledi ve ardından sola manevra yaptı. Görünüşe bakılırsa Flemming füzenin gelişini görmemişti zira sakince bekliyordu. Hemen sonra "Kasa 1"i havaya kaldırıp hedef aldı. Gerçekten dikkat çekici bir keskinlikle kendisine saldıran ve yaklaşık bin metre yükseklikte, saatte iki bin beş yüz kilometreden daha yüksek bir hızda uçan F-16'yı vurarak düşürdü. Uak havada büyük bir gürültüyle patladı.

İşte bundan sonra sıra dışı bir Şey yaşandı. Havada kendisini hedef alan füzeler hızla üzerine gelirken Flemming öylece duruyordu. Bir Şekilde kaçmak ya da karşı saldırılarına devam etmek yerine sadece bekliyordu. 'Kasa 1' i indirip sanki bir Şeyleri tartarcasına başını ağır ağır sala sola sallamaya başladı. Ardından kolunu tekrar

kaldırıp geri kalan üç savaş jetine nişan aldı. Ateşlenen füzeler birkaç yüz metreye kadar yaklaşmıştı. Uzattığı kolunu bir anda savurdu ve savaş uçakları öyle şiddetle birbirine girdi ve öyle güçlü bir patlama oldu ki komuta merkezindekiler bile alevleri, ufuktaki küçük bir ışık misali görebilmişti. Saniyeler sonra ilk uçak tarafından ateşlenen füze, alev alev bir duman bulutunun içinde âdeta kaybolan Flemming'i vurdu. Duman dağıldığında füzenin, otoyolun birden fazla şeridini yok eden kocaman bir krater oluşturduğu ortaya çıktı.

Komuta merkezinde ölüm sessizliği hâkimdi. Ove Ringgaard ve beraberindekiler metal adamın etkisiz hale getirildiğinin teyidini bekliyordu. Her ne kadar uçaklarının bertaraf edildiğinin farkında olsalar da durumla ilgili teyit almaları gerekiyordu. Ove'a birkaç saat gibi gelen birkaç dakikanın ardından Danimarka Meteoroloji Kurumu'ndan bir meteorolog rapor verdi:

“Onu görebiliyorum. Sanırım hâlâ hayatta.”

Flemming kraterin ortasında boylu boyunca uzanıyordu. Metal bedeninden yoğun, kapkara bir duman yükselmekteydi. Kollarından biri kopmuş, omzundan çıkan metal bir çubuk görünüyordu. Omza dikkatle bakıldığında içindeki kısmen eriyik haldeki bıçağın silueti seçilebiliyordu. Flemming hâlâ hayattaydı ancak bilincini kaybetmişti. Kendine geldiğinde, vücudunun sol yanında dayanılmaz bir acı hissetti. Sürünerek kraterden

çıktı. Saldırıdan önce ışıltı ışıltı parlayan metal beden şimdi kömür karasına dönmüştü, sıcak metalden hâlâ dumanlar yükseliyordu. Duyduğu acı neredeyse bayılmasına neden olacaktı, ancak içini öyle büyük bir öfke doldurmuştu ki buna izin vermedi. Birkaç dakika kadar uzun uzun uludu ve bu sırada başının hemen üzerinde kara kara bulutlar toplanmaya başladı.

Birkaç dakika içinde masmavi gökyüzü şiddetli bir fırtınaya teslim olmuştu. Metal adamın uluması askeri komuta merkezinden dahi duyuldu. Ove Ringgaard'ın normalde son derece sakin bakan gözlerinde bir an için bir panik belirtisi peyda oldu ancak hemen kendini toparladı. Sonuçta ikinci devrenin daha başındayız, diye geçirdi aklından.

Ordu harekât komutanlığından gelen yetkiliye döndü. "Şimdi sıra sizde."

Derhal muharebe araçlarına hareket emri verildi. Hiçbiri Flemming'in gücünün boyutlarını anlayamamıştı daha.

Leopard 2A5 savaş tankları dörtlü sıralar halinde, kaçan ya da yaralanan sürücüler tarafından yol ortasında bırakılan otomobilleri eze eze ilerlemeye başladı. Birkaç yüz metre sonra tanklar menzile ulaştı ve taktik füzelelerini ateşledi. Ove bu arada göğüs göğse çarpışma için birliklerini topluyordu.

Sonrasında yaşananlarsa Ove'un bütün planlarının değişmesine neden oldu. Muharebe araçları, hedefin iki kilometre kadar gerisinde nispeten güvendedydi ancak tanklardan biri büyük bir gürültüyle, görünmez bir dev üzerine basmışçasına aniden paramparça oldu. Altmış iki tonluk tankın parçaları dört bir yana savrulmuştu. Bunu bir başka tank ve onu da bir başkası izledi; bir süre sonra tankların tamamı terk edilmiş yolda paramparça ve kullanılmaz halde öylece duruyordu. Ove gördüklerine inanamadı. Askerler arasında bir panik dalgası yayılmaya başlamıştı. Boynuna asılı duran deri askıya asılı halde duran dürbününü gözüne tuttu ve otoyoldaki yıkıntıları incelemeye başladı. Metal adamı çok uzakta, ufacık bir leke halinde görebiliyordu. O mesafeden kollarıyla delice birtakım hareketler yapıyormuş gibi görünüyordu. Ove dürbünü gözlerinden çektiğinde kulaklarına tanıdık ve uğursuz bir tını çalındı. Tanklardan ateşlenen ve gün ışığı altında parlayan taktik roketlerin, komuta merkezine doğru ilerlediğini gördü. Roketler havada yön değiştirmişti. Ove derhal kum torbalarının arkasına atlayıp siper aldı. Bir saniye sonra komuta merkezi alev alev yanıyordu. Ove patlamanın şiddetiyle neredeyse yirmi metre uzağa uçmuş ve bilincini kaybetmişti. Kendine geldiğinde ne bir şey duyabiliyor ne de görebiliyordu. Eskiden otoyolun bulunduğu yerde açılan derin çukurun hemen kenarında duruyordu. Ayrıca yağmur başlamıştı. Hâlâ yerli yerinde olduklarından

emin olmak adına uzuvlarını şöyle bir yokladı. Bütün bölge yoğun ve simsiyah bir dumanla kaplanmıştı. Hiçbir şey göremeyen gözlerine iğneler batıyordu. Gözlerini üniformasının koluna sildikten sonra öksürdü. Saçlarının bir kısmı yanmış ve kanayan kafasında tiftik tiftik birkaç tutam saç kalmıştı. Bıyıklarıysa yerli yerindeydi. Duman ağır ağır dağılırken Ove'un görüşü de kısmen geri gelmişti. Her yanda ölü ve yaralı askerler vardı. Bazılarının başı, bazılarının ise kolları ve bacakları kopmuştu. Tam bir kıyım yaşıyordu. Bütün gücünü toplayarak ayağa kalktı ve dürbünüyle her yana bakınarak metal adamı aradı. İşte, onu net olarak görüyordu. Metal vücudunu saran sis perdesi kalkmıştı. Canavarın kırmızı gözlerinin parladığını görebiliyordu. Yola kurulan barikata ulaşmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

Ove ölü ve yaralı askerlerin arasından sendeleyerek geçerken bir yandan da bağıırıyordu:

"GERİ ÇEKİLİN! GERİ ÇEKİLİN!"

Kişisel telefonunu kullanarak orada yaşananlardan bihaber olan, Vedbæk'teki genelkurmay başkanlığını aradı.

"YENİLGİYE UĞRADIK. YENİLDİK. DERHAL BÖLGEDEN ÇEKİLİYORUZ. ELİMİZDEKİ SİLAHLARLA BU ADAMI YENMEMİZ MÜMKÜN DEĞİL. TEKRAR EDİYORUM: ELİMİZDEKİ SİLAHLARLA BU ADAMI YENMEMİZ MÜMKÜN DEĞİL."

Rüzgâr esiyor ve yağmur damlalarını minik akıntılara çeviriyordu. Ove etrafı şöyle bir tarayarak çalışır vaziyette bir araç bulmaya çalıştı ve gözü harap olan bölgenin birkaç yüz metre ötesindeki dört çekere takıldı. Hiç düşünmeden yaralı askerlerden birini kucakladı. Asker bir bacağı kaybetmişti ve yoğun kanaması vardı. Geri geri ilerlerken askeri de peşinde sürüklüyordu. Bir yandan rüzgâr hızını artırmaktaydı. Ove, rüzgârın şiddetinden ayakları üzerinde durmakta zorlanıyordu. Askeri bir gayretle arka koltuğa koyup motoru çalıştırdı. Yolda başka bir araç yoktu. Sonunda metal adam muharebe araçlarına ulaşmıştı. Ove dağa doğru sürmeye başladı. Dikiz aynasından fırtına bulutlarının toplandığını görebiliyordu. Bu arada dört çeker dik dağ yolunu tırmanmaya başlamıştı. Birkaç kilometre sonra motor stop etti. Ove hemen arka koltuktaki askere döndü. Askerin gözleri kocaman açıktı.

Araçtan inip olay mahalline şöyle bir baktı. Sonra metal adamın onlara doğru geldiğini gördü.

Fırtına patlamıştı ve yıldırımlar dağın tepesine kıyıya vuran dalgalar misali art arda düşüyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve yıldırımlar hem dağı hem de her vurulduğunda bir adım sekiyormuş gibi görünen metal adamı peş peşe vuruyordu. Ove metal adamı yaya olarak takip etmeye karar verdi. Ona yetişebilmek için ormanın sık olduğu dik bir patikayı seçti.

Metal adam hızlıydı, ilerlerken tek kollu devasa bir goril gibi sırtını kamburlaştırıyordu. Zemin giderek çamurlaşıyor ve daha kaygan bir hal alıyordu. Şiddetli yağmur toprağın üst katmanını alıp götürmüştü. Ove ağaçların arasında saklanmak zorunda kalıyordu. Aslında böylesi düzensiz bir zemin üzerinde ilerlemek için hiçbir hamlede bulunmaması ve bir an önce asfalt yola çıkması gerekirdi. Zaten artık metal adamı da göremiyordu. Bayılmak üzereydi. Başı dönüyordu. Bir an için bir ağacın altında oturup soluklandı. Bütün bedeninin yorgun düştüğünü hissediyor, şakakları deli gibi zonkluyordu. Alnından ve kafatasından hâlâ kan damlıyordu. Eliyle alnını sildi ve yağmur, avcuna bulaşan kanı hemen yıkayıverdi. Hayatta kalmak istiyorsa bu kanamayı bir an önce durdurması gerektiğini biliyordu. Acil servisi aramaya çalıştı ama telefonu artık çekmiyordu. Sonunda bilincini kaybedip yere yığıldı ve yola doğru yuvarlanmaya başladı. Hareketsiz bedeni düzlüğe gelince sırt üstü kalakaldı. Sağanak yağmur devam ediyordu.

Ove'un bedeni yağmurun yıkadığı yolda öylece uzanırken o güzel bir rüya görmekteydi: Yine dağdaydı ama güneş pırıl pırıl parlıyordu. Her şeyi tüm berraklığıyla görebiliyor ancak hareket edemiyordu. Hemen üstünde, gökyüzünde bir grup yırtıcı kuş daireler çizmekteydi. Ove rüyasında, kuşların onun hareket edemediğini fark etmelerinden korkuyordu çünkü bu durumda üzerine

çullanıp onu yiyebilirlerdi. O kocaman kara kuşların nasıl canlı canlı gözlerini oyabileceklerini hayal ediyordu. Kuşlar giderek yaklaşmaktaydı. Ove çığlık atmak istedi ama dudaklarını da oynatamıyordu. Elinde tek bir duyusu yani keskin görüşü kalmıştı. Kuşlar giderek yaklaşırken her birinin insan yüzüne sahip olduğunu fark etti; bunlar birer kuş bile değildi aslında, kanatlı insanlardı hepsi.

Bir korucu arazi aracı, Ove'un yığılıp kaldığı dağ yolunu tırmanırken baygın bedeninin hemen önünde durdu. İki Grönlandlı park korucusu araçtan indi. Her ikisinin üzerinde de sırtında Kopenhag Dağı logosunun basılı olduğu kapüşonlu yağmurluklar vardı. Ove'u araca alıp başını sardıklarında komutan kısmen de olsa bilincini yeniden kazanmıştı. Düş ile gerçeklik arasında gidip geliyordu. Bu gelgitli durumda Grönlandlıları asker sanınca birini kolundan yakalayıp bağırdı:

"GERİ ÇEKİLİN! GERİ ÇEKİLİN!"

Sadece uyumak istiyordu. Grönlandlı askerlerle birlikte kalmak istiyordu. Koruculardan biri onu tutup sarınca kısa süreliğine de olsa gerçek dünyaya döndü. Cep telefonunu koruculara teslim edip kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

"Genelkurmayı arayın. Metal adama kuş insanları kullanarak saldırınlar. Metal malzemeler kullanılmayın. Yalnızca taş atılsın. Ben Ove Ringgaard."

Park korucuları bir süredir haberleri seyrediyor ve otoyolu yerle bir eden metal adamın hikâyesini takip ediyorlardı. Ove'un cep telefonundan numarayı bulup araçlarındaki uydu telefonundan aramayı gerçekleştirdiler.

"Merhaba, ben park korucusu Johannes Nielsen. Dağ yolunda bir asker bulduk. Ağır yaralı. Adının Ove Ringgaard olduğunu söyledi, size tanıdık geliyor mu? Akli yerinde mi bilmiyorum ama şunları iletmemi istedi: 'Metal adama kuş insanlarla saldırın,' ve, 'metal silah kullanmayın, yalnızca taş atın.' Sizin için önemli mi? Şimdi kendisini hastaneye götürüyoruz. Ağır yaralı."

Flemming artık dağın zirvesini örten kar ve buz tabakasından sadece beş yüz metre uzaklıktaydı. Nisan ayında oldukları halde zirveye dondurucu bir soğuk hâkimdi. Flemming'in beraberinde getirdiği boran kimseye geçit vermeyecek bir kar fırtınasına dönüşmüştü. Flemming fırtınanın içinde güçlkle ilerliyordu. Paratonere yaklaştıkça içindeki yıldırım özlemi giderek büyüyordu.

Genelkurmay başkanlığı Ove Ringgaard'ın mesajını aldıktan sonra derhal JPFly.com'la iletişime geçip hâlihazırda İskandinav toprakları ve Kuzey Almanya'da görevde olan üç yüz elli kuş insan kiraladı.

Bu arada park korucuları da Ove'u, dağdaki Avedøre Hastanesi'ne getirmişti. Tuzlu serum bağlandı ve kan

takviyesi yapıldı. Ove yarım saat kadar sonra da kan ter içinde uyandı. Yatağında doğrulmaya çalışırken şakakları deli gibi zonkluyordu. Korucular hâlâ yanındaydı. Bağırarak şöyle dedi:

“ARADINIZ MI? YOLA ÇIKTILAR MI?”

Koruculardan biri, “Dediğiniz gibi onları aradık ancak şu anda neler olduğundan haberimiz yok,” diye yanıt verdi.

“Beni hemen oraya götürün.” Ove yataktan çıkmaya çalışıyordu.

“Bence bir süre daha burada kalsanız iyi olur. Çok fazla kan kaybetmişsiniz.”

“Kes sesini ve bu lanet şeyden kurtulmama yardım et.”

Korucular birbirlerine baktılar.

“Bundan emin misiniz?” diye sordu biri.

“EVET! LANET OLSUN!” Ove sakinliğini korumaya ve nefesini kontrol etmeye çalıştı.

“Genelkurmaya ulaşabildiniz mi?”

“Evet, dediğiniz gibi aradık.”

“Güzel. Şimdi şunlardan kurtulmama yardım edin. Dağın zirvesine çıkmamız gerekiyor.”

“Serumu da alalım o halde,” dedi koruculardan biri.

Ardından Ove’u bir tekerlekli sandalyeyle hastaneden çıkardılar.

Flemming’in dağın zirvesine ulaşmasına sadece üç yüz metre kalmıştı, ancak aşılması neredeyse imkânsız çevre koşulları nedeniyle oraya varması bir saatten daha uzun bir zamanını alacaktı. Şiddetli tipi yüzünden yüzlerce kuş insanın kendisine doğru yaklaştığını fark edememişti. Kuş insanlar fırtınanın içinde sessiz sedsiz ilerliyordu, çiftler halinde birer torba kaldırım taşı yüklenmişlerdi. Hepsi koyu tenli ve incecik yaratıklardı. Bazılarının alınlarında kırmızı noktalar ve burunlarından aşağı uzanan sarı şeritler vardı. Gözleri bomboş ve ifadesizdi. İki yüz seksenden fazla kuş insan fırtınayı aşmayı başarmıştı. İlk ekip Flemming’in üzerine uçup taşlarını bıraktı. Taşlar üzerine düşerken Flemming saldırı altında olduğunun farkına varamadı. Taşlar hiç ses çıkarmadan yalnızca etrafına düşüyordu. Sonunda bir tanesi yüzünün bir tarafını yalayıp omzuna düştü. Darbe dengesini kaybetmesine neden olacak kadar şiddetli değildi ama taşlar gelmeye devam etti, kısa sürede gökyüzünden dolu misali taş yağmaya başladı. Flemming sendeleyince yere çöktü ve “Kasa 1”i vücuduna siper ederek kendini saldırıdan korumaya çalıştı ancak bu ataklar acımasızdı. Kendisine neyin saldırdığını göremiyordu. Bunun üzerine körlemesine havaya ateş açtı ancak mer-

miler sanki yalnızca havayı delip geçiyordu. Hiç patlama sesi filan duymuyordu, kendi saldırısı da neredeyse yere düşen taşlar kadar sessiz kalmıştı. Emekleyerek ilerlemeye çalıştı ancak taşlar düşmeye devam ediyor, başına, bacaklarına, omuzlarına isabet ediyordu. Artık iyice hissizleşmişti. Çaresizce fırtınaya doğru çığlık attı ancak taşların sonu gelmiyordu. Taşlardan korunmaya çalışırken delice hareketler yapıyordu. Zirveyle arasında çok az bir mesafe kalmıştı.

Flemming uzaktan paratoneri görebiliyordu. Bütün enerjisini topladı. Kar fırtınası yoğunlaşıyordu. Yıldırımlar hem onun üzerine hem de paratonere isabet ediyor ve Flemming anlık da olsa gücünü toplar gibi oluyordu. Bir an bütünüyle doğrularak koşmaya başladı. Sonsuz bir beyazlıktan başka bir şey görmüyor, üzerine taşlar yağmaya devam ediyordu. Eskiden ıslıl ıslıl ve güzel görünen metal derisi şimdi delik deşikti. Yeniden ulumaya başladı. Artık sınırdaydı. Zirveye ulaşmasına yüz metreden daha az bir mesafe kalmıştı.

Taşlar acımasızca üzerine yağarken sürüne sürüne ilerliyordu. Artık gözü paratonerden başka bir şey görmüyordu. Etrafındaki her şey siyah beyazdı. Ulaşmasına sadece yirmi metre kalmıştı. Dayanılmaz bir acıyla dolu yirmi metre. Delirmişçesine havaya ateş açıp duruyordu artık. Bu arada birkaç kuş insan vurularak yere düşmüştü ancak Flemming onları fark etmemişti bile. Karların

arasında ilerliyordu. Artık on metreden de daha az bir mesafe kalmıştı. Üzerine taşlar yağmaya devam ediyordu. Son bir gayretle uluyarak ve hırlayarak paratonere doğru sürükledi kendini. En sonunda kalan enerjisini son damlasına kadar kullanarak kalın bakır direğin en alt kısmını kavradı ve ağır ağır doğruldu. Başının üzerinde kara bulutlar toplanıyor ve doğaüstü bir hızla dönüyordu. Güneş artık bulutları aydınlatamıyordu, ortalık öyle kararmıştı ki geceden farksızdı.

Flemming artık Kopenhag Dağı'nın zirvesindeydi. Kalan tek koluyla paratonere sıkı sıkıya tutundu. Üzerindeki kara bulutlar büyük bir enerjiyle kaynıyordu. Sonunda taşlar kesilmişti. Flemming'in yüzünde çılgın bir ifade belirdi ve aklını kaybetmiş gibi kahkaha atmaya başladı. Dört bir yanda şimşekler çakıyor ama en nihayetinde paratoner ve karanlık gökyüzü arasında mavi bir sütun halinde toparlanıyorlardı. Flemming'in kahkahası daha da şiddetlendi. Gözlerinden güçlü bir kırmızı ışık yansıyor. Kuş insanlar birer birer yere düşmeye başlamıştı. Şimşek giderek yoğunlaşıyordu. Arabalar, bisikletler, çatı parçaları ve diğer metal objeler dağın tepesine doğru sürükleniyor ve burada havalanarak Flemming'in başının üzerinde dönüyordu. Flemming'in kahkahası çığlığa dönüştü. Metal silüetinin etrafını yoğun bir duman sardı. İçinde elektrik akımından kaynaklı bir yangın başlamıştı. Ağzından da alevler çıkıyordu. Metal içten içe eriyordu. Flemming deli gibi sarsılmaya

başladı. Zırhının altında bir şeyler patladı ve ardından binlerce metal parçası dört bir yana saçıldı. Gökyüzünde dönen şeyler bir anda yere düşerek sessizce dağdan aşağı yuvarlandı.

Flemming'in yüzünün yarısı yok olmuştu. Göğsü ayrılmış ve metal adamdan geriye kalan her ne varsa eriyerek paratonerle bütünleşmişti. Flemming erimişti ancak hâlâ dimdik duruyordu. Gördüğü son şey gökyüzündeki bulutların ağır ağır dağılması oldu. Bulutların ardında beliren masmavi gökyüzünü gördü... ve bedenini taşımak için dalışa geçen yüzlerce kuş insanı...

Koyu tenli, zayıf kuş insanlar karların arasında cansız yatan metal adamın etrafına kondular. Kimse konuşmuyordu. Yalnızca bomboş gözlerle metal adama bakıyorlardı. Karların üzerinde birkaç yüz kadar ölü kuş insan da vardı. Kanları karı kırmızıya boyamıştı. Bir de her yer metal parçalarıyla doluydu.

Bembeyaz zemin üzerindeki binlerce kaldırım taşı gizemli bir işaretmişçesine uzunca bir şerit oluşturmuştu.

Ove Ringgaard arazi aracıyla zirveye ulaştı. Uzaktan metal adamın karların arasındaki silüetini görebiliyordu. Kuş insanların onu izlediğini de. Cep telefonuyla bir arama yapıp genelkurmayla metal adamın öldüğünü bildirdi ve ardından koruculardan kendisini oraya götürmelerini istedi.

Metal adamın boyu üç metreden daha uzundu. Siyah metal kaplamanın üzerinde derin yarıklar oluşmuştu. “Kasa 1”in üzerindeki sarı bayrak rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Gökyüzü artık masmaviydi.

Melekler Flemming’i alıp götürdü. Çok geçmeden çimlerin üzerinde uzanıyordu. Yaz mevsimi gelmişti. Annesi, babası ve kız kardeşi de oradaydı. Üç yaşına basmıştı. Flemming kardeşinin kokusunu içine çekti. Küçük kız ise ona bakıp gülümseyerek, “Flem-ming!” dedi.

Flemming’in içi huzurla dolmuştu.

Ove, rastgele seçtiği bir kuş insana resmî olarak teşekkür etti ancak kuşun onu anlamadığı aşikârdı. Televizyon kanallarının helikopterleri de tepelerinde dolanmaya başlamıştı.

Basın mensupları olayın başından beri metal adamı takip ettiğinden hikâyeyi örtbas etmenin imkânı yoktu. Bu yüzden ordu bütün bilgileri halkla paylaşmaya karar verdi. Flemming’in, paratoner için bir tür dekor misali orada öylece bırakılmasına karar verildi. Kimse o güzel metal kaplamanın altında bir insan bedeni olmasını umursamıyor gibiydi.

Efsaneye göre ne zaman fırtına çıkıp paratonere yıldırımlar düşse metal adamın gözleri parlıyor ve şiddetli fırtınalarda metal adamın kahkahaları duyuluyordu.

Metal adam zaman içerisinde dağın bir sembolü haline gelerek turistlerin uğrak yeri oldu. Hediyeelik eşya dükkânlarında metal adamın fotoğraflarının olduğu onlarca kartpostal satılıyordu. Flemming'in popüler fotoğrafıysa geceleyin üzerine yıldırım düştüğünde çekilen bir kareydi: Gözleri karanlıkla kıpkırmızı parlıyor ve ağzından alevler püskürtüyordu.

Kopenhag Dağı'nın inşası sırasında geçen iki yüz yıl boyunca yapı çok farklı aşamalardan geçmişti. En çok işçilik gerektiren kısım dağın en alt bölümü olmuştu; aradan yüz yıl geçtikten sonra dağ yüz metre kadar yükselebilmisti ancak. İnşaatın kapsamı ve uzayan tamamlanma süresi yüzünden Kopenhag Dağ, tam olarak tamamlanmadan önce ziyarete açılmıştı. İnşaatın yarısında, dağın tamamlanan alt kısmına yer yer ağaçlar dikilmiş ve zaman içerisinde doğal ve işlenmemiş bir ağaçlık alan oluşmuştu. Dik yamaçlardan aşağı akan sular kendi doğal ritimlerinde çağlayarak ufak göletler oluşturmuş ve zaman içerisinde bugün gördüğümüz deltayı şekillendirmişti. Dağ büyümeye devam ederken eteklerinde çocuklar oynuyordu: Yazın uzun otların arasında, kışın da karlı yamaçlarda oynuyorlardı. Çok hoş bir manzaraya bakan çitle çevrilmiş alanda âşıklar öğle yemekleri yiyordu. Hayvanların yaşam ve üreme alanları vardı. Özellikle kuşlar, yerleşim yerlerinin bulunmadığı geniş arazinin tadını çıkarıyordu. Dağa son kürek dolusu toprak da eklendiğinde ve resmî açılış ufukta görüldüğünde dağ gerçekten de yeni tamamlanmış bir yapı-

dan ziyade yoğun ormanlara ve nesillerdir dağ üzerinde yaşayan milyonlarca hayvana ev sahipliği yapan kadim bir yere benziyordu.

Kopenhag Dağı zaman içerisinde hem Kopenhag hem de Danimarka tarihinin önemli bir parçası oldu. Dağın kendisi kitaplara ve film senaryolarına konu oldu. Frederiksberg Bulvarı'ndan, Langebro'dan görünen silüetinin tabloları yapıldı, yazın ya da kışın, havadan ve hatta uzaydan fotoğrafları çekildi. Dağdan görünen manzaraların onlarca fotoğrafı yayınlandı: Zealand'ın batısının, doğusunun ve İsveç'in görüldüğü manzaraların fotoğrafları paylaşıldı. Üç bin beş yüz metre yükseklikten bakılınca koskoca Kopenhag bile sislerle kaplı küçük bir köy gibi kalıyordu. Øresund ise daracık bir boğaz. Çocuklar geceleri yataklarına yattığında dağın tepesinde uçaklar için uyarı olarak konulmuş yanıp sönen ışıkları görebiliyordu. Gündüz vakti de dağdan yukarı çıkarken ya da aşağı inerken geçtikleri yol boyunca minik yıldızlar misali güneş ışığını yansıtan otomobilleri izleyebiliyorlardı. Dağın üzerinde belki daha sonsuz sayıda nesil dolanacak, belki üzerinde kaybolacak, belki araçlarıyla dağa tırmanacak, belki bitkilerinden beslenip ağaçlarının altında oturacak, belki orada gizlenecek ya da orada ölecek ve hatta belki orada ölüme atlayacaktı...

notlar

“Elma Yemenin Keyfi” öyküsü Philippe Delerm’in *Birandan Aldığın İlk Yudum ve Diğer Keyifler*’den (Özgün adı: *La Première Gorgee du Bière et autre Plaisirs*) ve Shuntaro Tanikawa’nın şiiri, “Elma Takıntısı”ndan esinlenilerek yazılmıştır.

“Elma Yemenin Keyfi” öyküsü Las ve Jeppe Nissen ile Selsøvej’deki bir elma ağacına ithaf edilmiştir.

“Konuşan Keşiş” öyküsünde, Italo Calvino’nun *Kozmocomik Öyküler* adlı kitabından esinlenilmiştir.

Çevirmen hakkında

1988 doğumlu çevirmen ve editör Duygu Bolut, Marmara Üniversitesi Mütercim Tercümanlık bölümü mezunudur. Öğrencilik yıllarında stajyer editör olarak kariyerine başlamıştır. Meslek hayatının ilk yıllarında ocuk ve gençlik edebiyatı üzerine yoğunlaşmış ve sonra son yıllarda modern klasikler ve romanlar üzerine yaptığı çalışmalarla kariyerine devam etmiştir. Hayatın akışı içerisinde yaklaşık üç yıl kadar önce Ankara'ya yerleşmiştir. Hlihazırda eşi ve dört kedisiyle (Portakal, Karamel, Latte ve Foggy) birlikte yaşamaya, bu sırada da mırmır sesleri eşliğinde evdeki ofisinde serbest olarak (İngilizce-Türkçe ve Almanca-Türkçe) evirmenlik ve editörlük yapmaya keyifle devam etmektedir.

DAĞ HEP FARE Mİ DOĞURUR?

Danimarka'nın orta yerine bir dağ dikilmesine karar verilir. Dağın inşa süreci iki yüz yıl kadar sürer. Bu süreç tamamlandığında dağ, üç bin beş yüz metre yüksekliğindedir ve elli beş kilometreden daha fazla bir alana yayılıyordur. Bu dağ kendi doğal ortamını yaratır. Yeni hayvan türleri ve yarı insan yarı hayvan bir tür ortaya çıkar, zenginler dağın en güzel yerlerini parselleyip rantını yer, göçmenler dağın en ıssız yerlerine yerleşir, hayat bazen bir oyun gibi olur, bazense oyun hayatın kendisidir. Dağın üzerinde belki sonsuz sayıda nesil dolanacak, belki üzerinde kaybolacak, belki araçlarıyla dağa tırmanacak, belki bitkilerinden beslenip ağaçlarının altında oturacak, belki orada gizlenecek ya da orada ölecek ve hatta belki de orada ölüme atlayacaktır...

Bu bir sosyal deney midir? Gelecek toplumlara dönük bir öngörü müdür yoksa? Ya da yaşama dair eğilimlerimizin bir aynası mıdır Kopenhag Dağı? Bunun cevabını her okur kendi verecektir.

ayrıkşı kitap

"okumaya değer"

